

İnönü; Kahraman mı diktatör mü?

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın AKP hükümetini Hitler'e benzetmesi ile yeni bir tartışmanın fitili de ateşlendi. Başbakan Baykal'a yanıt verirken TC'nin kanlı sicili de yeniden ortaya saçılmış oldu. Erdoğan'ın kendi kimliği, duruşu ve böylesi açıklamalarının amacı ve sahte-

karlığı bir yana ülkemiz tarihinin bir döneminin en önemli sorumlularından İsmet İnönü, tartışılmayı gerçekten de hak etmektedir.

Objektifin İnönü üzerine çevrilmesi bize devletin üzerine inşa edildiği temel felsefeye dair önemli belgeler de sunacaktır. "Haksızlık yapmamak" adına İnönü'den önce benzetmenin esas kahramanı Hitler'e bir göz atmak faydalı olacaktır. □ Sayfa 8

Asimilasyon kazanı, dejenerasyon kuyusu ya da YİBO

Siirt'in ardından Pervari ilçesinde Atatürk Yatılı İlköğretim Bölge Okulu (YİBO)'da yaşananlar gözleri bir kez daha YİBO'lara çevirdi. Konu çocuklar olunca zalimin bile mezalim-

den kaçınacağını düşünmek istiyor insan. Ama gerçekler tam tersini söylüyor.

Son günlerde çocuklar gözaltına alınma, tutuklanma, işkence, taciz ve tecavüzün mağduru olarak çıkıyor karşımıza. YİBO'lar bunun tek nedeni değil elbette ama YİBO'larda yaşanan sorunlar da sadece bunlarla sınırlı değil. Asimilasyon kazanı, dejenerasyon kuyusu YİBO'lar kapatılsın! □ Sayfa 8

İŞÇİ-KÖYLÜ

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 65

* 14-27 Mayıs 2010

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

ANAYASALAR SİYASAL SİSTEMLERİN HUKUKİ TARİFLERİ...

Anayasa değişikliği, egemenlerin "çıkış yolu" arayışlarıdır

➤ Milletvekillerinin yaka paça, yumruk yumruğa kavgalarıyla anılacak bir Anayasa Değişikliği süreci yaşandı Mecliste 9 gün boyunca. Bu 9 gün içinde meclisten yansıyan görüntüler, egemen sınıfların gerçek niteliğine ve de şu süreçte içinde buldukları duruma, bir kez daha ayna tuttu.

➤ Son birkaç yıldır ortaya çıkan darbe versiyonlarını bir yana bırakırsak, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası, darbe denilince ilk akla gelen tarih oluyor. Bu elbette Anayasa Değişikliği tartışmalarında, günümüz "darbe karşıtlarının" 12 Eylül'ü öne çıkarmalarını beraberinde getiriyor.

➤ Yaratılan hava, 12 Eylül faşizmiyle hesaplaşma olarak ortaya çıkarken, yapılan değişikliklerle "Anayasa'dan tüm anti-demokratik maddelerin temizlendiği"

dahi iddia ediliyor. Ama herkes biliyor ki, 12 Eylül, öyle 3-5 generalin "hadi darbe yapalım" diye gerçekleştirdiği bir darbe değildi.

➤ 12 Eylül, tıpkı bugünkü Anayasa değişikliği ve diğer gündemlerin dayatılmasının ardındaki gerçek güçlerin yani emperyalistlerin güdümünde/bilgisi dahilinde gerçekleştirilmiş bir darbeydi. Ve her iki dönemin politikalarının belirleyeni aynı emperyalist güçlerdir.

➤ Bu nedenle, 12 Eylül ile hesaplaşma sadece 3-5 general için yargı yolunun açılması değil, emperyalizmin uşağı konumundaki tüm sistemle hesaplaşmaktır. Ve bu hesaplaşmayı ancak ve ancak emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı ezilen işçi ve emekçi halk yapabilir!

"Hoşçakal Güler, ölümsüzlüğün onurumuzdur!"

"Teridin ta kendisidir ölüm!"

Böyle diyordu Güler Zere, yazdığı son mektubunda... 14 yıllık tutsaklığın sonucu, devletin tecrit politikası onda hiç unutamayacağı "izler" bırakmıştı. Öyle izlerdi ki bunlar, dört duvar ile özgürlüğünü kısıtlamakla yetinmiyor, yaşam hakkını bile elinden çekip alıyordu. Hapishane koşulları ve devletin sistemli, programlı "sessiz imha" politikaları sonucu ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı Zere...

Güler'e 6 Kasım günü "dışarıda ölme hakkı" verilmişti, yoldaşlarının ve dostlarının mücadelesi sonucunda. Ve Güler Zere, 7 Mayıs günü herkesi geride bırakarak "güneşe gidenlerin" yolunu tuttu.

Zere'nin cenazesi 9 Mayıs günü Küçükarmutlu'da yapılan uğurlama töreni sonrası vasiyeti üzerine Elazığ'a gönderildi. □ Sayfa 7

Belediye işçileri: "Bu yaz çok sıcak geçecek!"

➤ Belediye-İş Sendikası ile İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve ilçe belediyeleri arasında devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmazlık zaptı tutuldu.

➤ İlçe belediyelerle birlikte yaklaşık 35 bin işçiyi kap-

sayan görüşmelerde sendikancıların sürdürdüğü talepler, özellikle Büyükşehir Belediyesi tarafından kabul görmüyor. Sendika özellikle TİS'in kapsamı ile ilgili maddelerde değişiklik yapılması konusunda ısrarcı.

➤ TEKEL direnişinin ortaya

çıkardığı tablo ve yarattığı atmosfer üzerinden önceki sözleşme sürecinin bir adım ilerisinde bir TİS'e imza atmayı hedefleyen sendika, özellikle de aynı işkolunda çalışan tüm işçilerin sözleşme kapsamına alınmasını istiyor.

□ Sayfa 4

➤ Kültür Başkenti İstanbul'un Ayazma halleri

Sel sularının getirdiği çamur deryası ile taşan Ayazma'da emekçiler zorlu bir yaşam mücadelesi veriyor. O günden bugüne tam 8 ay geçti. Şu anda yaşananlar da geçmiş aratmıyor. Çamurdan ve topraktan temizlenmiş evler daha önce olduğu gibi bugün de yıkım tehdidi ile karşı karşıya. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin yıkım kararı tebligatlarını gönderdiği haberi karşısında Ayazma halkı tepkilerini 1 Mayıs günü Küçükçekmece Belediyesi'nde yaptıkları basın açıklamasıyla dile getirdi. 24 saat oturma eylemi yapan Ayazma halkı, arazilerin kendilerine satıldığını ve haklarına sahip çıktıklarını belirttiler. □ Sayfa 2

➤ Taşeronlaşmaya karşı duvar direnişlerle örülecek

Tuzla Havzasındaki birçok fabrikada üretim, az sayıda işçiyi çalışan taşeron şirketler aracılığıyla yapılıyor. Bu durum Deri-İş Sendikasının örgütlenmesini de zorlaştırıyor. Bu saldırılara karşı sendikaları ile taşeronlaşmaya duvar örmeye çalışan işçiler ise haklarını talep ettikleri için işten atılıyor, baskılara maruz kalıyor. Son örnek Kazım Süren Deri Fabrikası'nda sendikal çalışma yürüten iki işçinin işten atılması oldu. □ Sayfa 5

MHP; Çorum aydınlatılsa ne olur?

AKP Çorum milletvekili Ağah Kafkas ve beraberinde 14 AKP'li milletvekili daha Çorum, Sivas, Maraş ve '77 1 Mayıs olaylarının araştırılması için 26 Nisan 2010'da bir araştırma önergesi hazırladılar. Kafkas, failerin bulunmasını bu denli canı gönülden istiyorsa, parçası bulunduğu iktidar öbeğine şöyle bir göz atсын yeterlidir! Varlık zemini kontrgerilla örgütlenmesi olan MHP, prestij kaybetmekten duyduğu korkuyla demokratikleşme masalının karşısına buradan dikiliyor işte! □ Sayfa 6

Yunanistan halkı sel olup alanlara aktı

Yüz binlerce insan... İşçi, esnaf, öğrenci, işsiz, kadın, erkek, çocuk, yaşlı... 5 Mayıs günü Atina, 2001 yılından bu yana gördüğü en kitlesel eyleme tanık oldu. Kimi kaynaklarda 200 bin kişiden bahsedilmekte. Tüm sendika kortajlarında canlılık ve dinamizm hakimdi. Devlet daireleri, hastaneler, limanlar, basın kuruluşları, belediye çalışanları, özel sektör emekçileri ve esnaf işbaşı yapılmayarak alanlara akın etti. □ Sayfa 13

İşçi-köylü'den

Saldırılarına karşı 1 Mayıs'taki coşkuyu büyütelim!

□ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

1 Mayıs'ı taşımak

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!

Sayfa 4

Dusula

Haklılığına inanmak zorluklarla savaşmanın ön koşuludur!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

ABD'nin Ortadoğu dikenini: İran

Sayfa 13

Kültür Başkenti İstanbul'un Ayazma Halleri!

Geçtiğimiz Eylül ayında yoğun yağışlarla birlikte İstanbul'un İkitelli Başakşehir Arnavutköy, Sultangazi, Bağcılar, Eyüp, Esenler, Bahçelievler, Büyükçekmece bölgeleri ve Tekirdağ'ın Saray ilçesinde meydana gelen sel felaketinde yaşanan can kayıplarını hepimiz hatırlıyoruz.

31 kişinin hayatını kaybettiği felaketin ardından R. T. Erdoğan ve ekibi sahne alarak süreci özetlemişti. Erdoğan'ın "Sen derenin yanına ev kurarsan derenin intikamı ağır olur" sözlerini İstanbul Valisi Muammer Güler ve İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın yıkım tehditleri takip etmişti. Sel, umutları da sürükleyerek en yakın denizin bilinmeyen kıyısına bırakırken, kapalı kasa minibüste aşırı kâr hirsına 8 emekçi kadın kurban edilmişti. Bu sel felaketinden en fazla etkilenen bölgelerden biri de Ayazma'ydı.

Sel sularının getirdiği çamur deryası ile taşan Ayazma'da emekçiler zorlu bir yaşam mücadelesi veriyor. O günden bugüne tam 8 ay geçti. Şu anda yaşananlar da geçmiş aratmıyor. Çamurdan ve topraktan temizlenmiş evler daha önce olduğu gibi bugün de yıkım tehdidi ile karşı karşıya. Evlerin yıkılacağı sinyalleri İkitelli-Ayazma'da veriliyor. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin yıkım kararı tebliğatlarını gönderdiği haberi karşısında Ayazma halkı tepkilerini 1 Mayıs günü Küçükçekmece Belediyesi'nde yaptıkları basın açıklamasıyla dile getirdi. 24 saat oturma eylemi yapan Ayazma halkı, arazilerin kendilerine satıldığını ve haklarına sahip çıktıklarını belirtti.

Memleketimden insan manzaraları...

Ayazma halkının yıkımlara karşı eylem yaptığı haberini alır almaz biz de İşçi-Köylü gazetesi olarak soluğu Ayazma'da aldık.

Daha önce de birçok defa gittiğimiz Ayazma'da yaşanan ve belediyenin uygu-

ladığı bu yıkım ve yok saymaya sessiz kalmak mümkün değildi. Onca sefaletle rağmen fabrika, inşaat vb. atıkların atıldığı bölgeyi belediye görmezden geliyor. Bölge halkına İkitelli'den Ayazma'ya giden yol çevresi içinde moloz yığınları ile dolu bir yaşam sunuluyor. Hiçbir geçim kaynağı olmayan Ayazma halkının hayvan yetiştiriciliği yapmasına, "burada hayvan besleyemezsiniz" şeklinde müdahale eden belediye, bölgenin çöplük gibi kullanılıp moloz dökülmesine, fabrikaların sağlığa zararlı birçok kimyasal atığının dereler oluşturmasına göz yummakta. Gelenleri ağır bir koku ile karşılayan mahallenin hemen yanında "kültür başkenti"nin olimpiyat stadı bulunuyor. Hemen üstünde "Medeniyet" in yolları ve bu yolları aşındıran metro var.

İlk olarak moloz yığınlarının içinden demir çıkararak geçim kaynağı elde etmeye çalışan, daha doğrusu ekmeğini taştan çıkaran yaşlı bir amca ile karşılaştık.

Bir murç, bir balyoz, bir de moloz yığını...

Amca bizleri büyük bir sevinçle karşıyor. Çalışmaktan nasırlaşmış elleri ile ellerimizi sıkıyor. Ardından amcaya kendimizi tanıtıyoruz. Devrimci olduğumuzu söylememiz bizlere her şeyi anlatması için yeterli oluyor. Adı İlbey Taşdemir.

- İlbey amca selin ardından burada neler değişti?

- Selin ardından burada değişen bir şey yok, herkes yavaş yavaş terk ediyor. Selve ölenler oldu. İki çocuk babası bir kişi geçim kaynağı olarak beslediği ineklerini selden kurtarıncan öldü. Sular 30 metre yükseldi. Bizler yardım bekliyorduk, yıkım haberleri geldi. TOKİ bu bölgeye göz dikmiş, bir şekilde bizleri çıkarmaya çalışıyor.

- Buradaki evler selde mi yoksa yıkım ekipleri tarafından mı yıkıldı?

- Bir kısmı selde yıkıldı bir kısmı da

evlerin TOKİ'ye verilmesiyle yıkıldı. Selde evleri yıkılanlar ise mecbur kaldıkları için arazilerini TOKİ'ye sattı. Sel TOKİ'nin işini kolaylaştırdı. Belediye bizlere şimdi buraları terk etmemiz için tebliğat gönderiyor. Kendi yaptığı evlere 80 milyar diyor. Bizim evlerin metre karesini ise 400-500 TL'den hesaplıyor. Ev alanların hepsi şimdi borçlu.

- Burada evini vermeyenler var mı?

- Elbette var. Mesela ben vermem.

Buradan çıkmak istemiyoruz. Ne olursa olsun beni çıkarmak için evimi yıkmaları gerekiyor. Burada 300 hane vardı. Şimdi 50 hane kaldı. Bunlar da evini vermeyenler.

- Peki, amca siz neden çıkmak istemiyorsunuz?

- Burayı köyüme benzetiyorum. Biz köylüyüz, köyde yaşamaya alışmışız. Köyde toprağımız vardı, ekabiliyorduk, değirmenimiz vardı öğütebiliyorduk. Devamlı çalışıyorduk. Ben çalışmasam dayanmam, sıkıntıdan patlarım. Zaten geçimimizi sağlayamıyoruz. Sabahdan akşama kadar molozları kırıp demir çıkarıyorum sadece 10 TL için, durumumuz böyleyken TOKİ'ye borçlanmam. Zaten torunlarımızla birlikte burada 40 kişi yaşıyoruz. Bu durumda istesem de çıkamam. Yaklaşık 40 kişi 3 daire demek, 3 daire de 240 milyar yapıyor. Evimin metre karesine ise 600 TL veriyorlar.

- Köyden geldiğinizi söyledin, sizi buraya gelmeye zorlayan neden nedir?

- Gerillaya yardım ettiğimizi söylediler. Sonra da sürgün ettiler. **Be kardeşim adam dağda aç kalmış, senin evine gelip ekmeği istiyor, sen vermez misin? Ben veririm!** Şimdi siz buraya kadar gelmişsiniz, merhaba demişsiniz, konuşmak istediniz. Ben de sizle konuştum. Aynı şey değil mi? Başımın üstünde yeriniz var, onların da öyle. Gerilladan korkuyorlardı, gelip bizi dövüyorlardı. Genç-yaşlı, büyük-küçük demeden küfür

hale sakinleri her şeyin farkında. TOKİ'nin onlara vereceği 60 metrekarelik evlerde yaşamayacaklarını düşünüyorlar. Toplu konut sisteminin onların yaşam tarzına uymayacağını, çocuklarını o şekilde büyütme-yeceklerini söylüyorlar. Kaldı ki Türkiye'nin diğer yerlerindeki yıkılan mahallelerde TOKİ'nin evlerin büyük çoğunun değerini vermemiş olduğunu biliyorlar ve bundan dolayı TOKİ'ye güvenmiyorlar.

Ayrıca devletin imar izni olmadığı ve çarpık kentleşme gereksiyeli yıkılmak istediği bu mahallelerde, halk elektrik, su, telefon vb. abonelikleri var ve halk bunlar için de vergi ödüyor. Doğallığında bu durum mahallelileri düşündürüyor ve bu durumun bir çelişki olduğunu vurguluyorlar.

Geçtiğimiz dönemin CHP'li olan Akdeniz Belediyesi'nin onaylamış olduğu projenin sonucu 2 yıldır mahallelerdeki bütün evlerin görüntüleri alınmış fakat mahalle halkından kimsene en ufak bir açıklama dahi yapılmamıştır. Dolayısıyla bu durum halkı şüphelendirmiş ve evlerini yıktırmama eğilimini güçlendirmiştir.

TOKİ'nin yıkım projelerinde yer verdiği "evleri parça parça yıkmak" sistemi, valinin açıklamasında yer almaktadır. Bu da tepkileri parça parça kırmak için yapılan bir plandır ve mahalleliler bu duruma da oldukça tepkili. Son olarak mahallelilerle konuştuğumuzda oldukça büyük bir çoğunluğunun evlerini yıktırmak istemediklerini söyleyebiliriz. (Mersin)

Derbent'te yıkıma karşı direniş!

Sarıyer'e bağlı Derbent Mahallesi emekçiler, evlerinin yıkılmak istenmesine karşı direnişe geçti.

3 Mayıs günü Derbent Merkez Camii önünde biraraya gelen mahalle halkı "Derbent bizimdir, bizim olacak, barınma hakkımız engellenemez" yazılı pankart açarak bir eylem gerçekleştirdi. "Derbent'i biz kurduk, bizim kalacak", "İşgalci değiliz Derbentliyiz" sloganlarını haykıran mahalle halkı, evlerine yıkım tebliğatları gönderen Cemre İnşaatı protesto etti.

Mahallede bulunan 18 yöre derneğinin ve Sarıyer Belediye Başkan Yardımcısı'nın destek verdiği eylemde basın açıklamasını Çamlıtepe Derbent Mahallesi Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği Başkan Yardımcısı **Köksal Doğan** okudu.

Doğan, mahalle halkının tapularının bulunmasına rağmen bilirkişi raporunun bölgeyi fidanlıklar olarak gösterdiğini ve tapuların da iptal edildiğini dile getirdi.

Muhtar Metin Ateş de evlerin boşaltılması için 5 günlük süre verildiğini yaptıkları görüşmelerin sonunda bu süreyi 2 aya çıkardıklarını söyledi.

(İstanbul)

ediyorlardı. 1938'de Dersim'den Ağrı'ya insanları getirip katletmişler. Atatürk döneminde başladı bunların hepsi. Zilan Deresinde yüzlerce insan öldürülmüş. Bizler odun kesmeye giderdik, kemik çıkartırdık. Öldürmek yetmedi, sürdüler, sürüldüğümüz yetmedi şimdi de evlerimiz yıkılmak isteniyor. Buna izin vermez.

Sohbetin ardından İlbey amca bizi *Sêr çawê min* (Gözümün üstüne), *Sêr Serê min* (Başımın üstüne), *Ez Kurbanê we* (Siz kurban olurum) sözleri ile uğurluyor bizi.

İlbey amcanın yanından ayrıldıktan sonra bir saat önce yıkılan bir evin yanına doğru yol alıyoruz. Ev, sahibi tarafından yıkılmış. Evin neden yıkıldığını evin yıkımını yardım eden **Celalettin Aslan'a** soruyoruz.

- Evinizi neden yıktınız?

- Ev benim değil, ben sadece komşu yardım ediyorum. Arkadaş evini TOKİ'ye satmış, evi karşılığında iki daire almış. Evinin değeri aldığı daireleri karşılamadığından arta kalan parayı yeni evine borç olarak götürücek.

- Peki, sizce bu doğru mu?

- Doğru değil ama dayanacak güç kalmadı insanlarda. Her gün tehdit insanları yıldırırdı artık. Sel oldu, fabrika artıkları, Olimpiyat Stadının lağım suları buraya bırakılıyor. Hastalık aldı başını gidiyor. O kadar başvuru yapıyoruz değişen bir şey yok.

- Size herhangi bir tebliğat geldi mi? Geldiyse ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Bana tebliğat gelmedi ama yıkım yapılabileceği haberleri geliyor. Ben evimi hiçbir şekilde vermem. Keçpeyi gelsinler evin altına dayansınlar. Bizim de yapacaklarımız vardır elbet.

(İstanbul)

İşçi-köylü'den

Saldırlara karşı 1 Mayıs'taki coşkuyu büyütelim!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, yaygın ve coşkulu bir şekilde kutlandı. Yüz binler Taksim'de ve ülkenin birçok yerinde taleplerini haykırdı! Birleşerek direndik ve bedel ödeyerek kazandık. Yüz binlerin haykırışı, egemenlerin korkusunu, ezilenlerin umudunu büyüttü.

Bu yılki 1 Mayıs kutlamalarının özgünlüğü, işçi ve emekçilere ödeltmeye çalışılan krizin faturasına, esnek çalıştırma, taşeronlaştırma, dayatılan örgütsüzleştirmeye karşı bir mücadeleyi içermesidir. Sınıfın, Tekel direnişleriyle başlayan Esenyurt, Tarih, Marmaray ve Samatya ile devam eden direnişinin Taksim'de daha ileri bir noktaya taşınmasıdır. Şimdi görev; yakalanan bu moral ve motivasyonla mücadelenin tüm alanlarında ileriye doğru ısrarla bu adımları daha da hızlandırmaktır. Bu yapılsa işçi sınıfının ve diğer emekçilerin Tekel, Esenyurt vb. direnişleri, Taksim'e yürüyüşleri daha bir anlam kazanır.

Taksim zaferi, uşak Tayyip'i öfkelenirdi. "Kimsenin bu iktidardan kopara kopara aldığı bir şey yok. Kopara kopara alma güçleri varsa 1977'den beri neredeydiler?" diye çığlık atıyor. Görünen o ki; işçilerin, emekçilerin Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarına açılmalıdır talebine karşı "ayaklar baş olursa kıyamet kopar" söylemlerini unutmmuş. Hiç şüphesiz tüm uşak takımı bu zafere direnilerek, bedel ödenerek elde edildiğini biliyor; ama ezilenlerin birleşik örgütlü gücünün kudretini perdelemek için her türlü yalana başvurmayı görev sayıyorlar.

Son süreçte Siirt'te yaşanan cinsel taciz olaylarından dolayı genel olarak kadınlara ve çocuklara dönük yapılan bu saldırılar, belli yönleriyle kamuoyunu meşgul etti. Hemen şunu belirtmeliyiz ki; kapalı toplumların bu tür taciz olaylarını üretmeye ne kadar yatkın olduğu bir gerçek ise; bu ve benzeri olayların kamuoyuna yansımaları çok daha büyük bir boyutta olduğu da bir o kadar gerçektir.

BDP genel başkanı Selahattin Demirtaş'ın aşağıda aktaracağımız açıklamaları egemen sınıf sözcülerinin ikiyüzlülüğü "şaşkınlıklarına" ışık tutmaktadır: "Siirt'te kuş uça devlet in haberi olur. Üç kişi yan yana yürüyüp kendi aralarında konuşurken bile kayıt altına alın ve bunun istihbaratını yapan devlet iki yıl boyunca bir eğitim kurumunda böyle bir facia yaşanırken (habersiz) diyemeyiz."

Evet habersiz değiller. Çünkü işin içinde devlet görevlileri de vardır. Eğitim yuvası dedikleri YİBO'ların kurucusu devletin kendisidir. Ve bu okulların daha çok Kürt illerinde olmasının da bir nedeni vardır. Gelinen aşamada "eğitim yuvası" denilen bu kurumların, çürümenin yuvaları haline gelmesinin tek sorumlusu da faşist Kemalist diktatörlüktür. Çünkü sistem, ezilenlerin sorunlarına duyarlı, sömürü ve zulme karşı mücadelede sorumluluk alacak bir kuşağın yetişmesini istemiyor. Onların istediği, her türlü toplumsal soruna yabancılığına, kendine karşı güvensiz, bencil-bireyci bir kuşak, bir toplum yaratmaktır. Yani kendine karşı dahi saygısını yitirmiş, hiçleştirilmiş bir kuşak...

Sistem fuhuşla, uyuşturucuyla başta gençlik olmak üzere toplumun geniş kesimlerini politik mücadelede uzaklaştırmaya çalışıyor. Bugün, geçmişte daha sıcak devrimci bir mücadeleye iç içe olan bazı alanlarda, yukarıda altını çizdiğimiz temelde olumsuzlukların yaşanması, kitleler içinde zayıflayan devrimci saygınlığın ve otoritenin etkisi oldukça büyüktür. Sıkça ifade edildiği gibi tarih boşluk tanımaz. Ve burjuva feodal egemenlik sistemi dün olduğu gibi bugün de toplumu bireycileştirmeye, yozlaştırmaya, hiçleştirilmeye, yani uğruna namusluca dövüşülecek, namusluca yaşanacak hiçbir değer bırakmaz.

Egemenlerin Kürtlere dönük imha ve inkar politikasına karşı kitlesel protesto eylemlerinin yanı sıra farklı alanlarda Gerilla saldırıları giderek artmaya başladı. Şüphesiz ırkçı ve faşist gösteriler böylesi süreçlerde her daima gündeme gelmiştir. Bu süreçteki tek özgünlük devletin desteğiyle AKP tarafından başlatılan "Kürt açılımı" eksenli tartışmalarda "açılım" politikası karşıtı olan kesimlerin son gelişmelerle birlikte daha saldırgan bir tutum içine girmeleri, gericiğin etkisi altında olan geniş kesimleri kendi karşı devrimci politikalarına alet etmeleri bakımında daha uygun bir ortam yakalamalarıdır. Sürmekte olan Anayasa tartışmaları yaklaşım seçimleri de göz önüne aldığımızda bu tartışmaların kolay kolay dinmeyeceğini gösteriyor.

"Açılım" projesi yalnız Kürt ulusal güçlerini hareketsiz kılmayı, sürece yayılmış bir beklenti içine sokmayı değil, imha ve diplomatik kuşatmayı da içeriyordu. Baharla birlikte yoğunlaşan operasyonlar, üçlü mekanizma arasında yapılan toplantılar, TC Dışişleri Bakanının Barzani'yi Ankara'ya davet etmesi -ki bu davet Barzani tarafından kabul edilmiştir- Suriye, İran'la bu eksenle sürdürülen ortak politikalar, TC'nin sürece dair nasıl bir yol izlemeye çalıştığının göstergeleri olarak okunmalıdır.

PKK'nin son yönelimi bir stratejik değişikliği içermese de, egemenlerin "demokratikleşme" maskesiyle gizlemeye çalıştıkları sessiz ve yavaş yavaş yok etme projesini silahların gücüyle tartışılır hale getirmesi, diğer bir ifadeyle sessizliği bozması egemenlerin planlarının boşa çıkarılması sürecine hizmet edecektir. Bu sürecin daha da derinleştirilmesi, AKP'nin Kürt illerinde var olan etki düzeyinin daha da geri bir noktaya çekilmesi anlamına gelir.

ABD emperyalizmi ile Irak Kürdistanı'ndaki federal Kürt hükümeti arasındaki ilişkiler bilinmektedir. Ama buna karşın PKK hareketine dönük TC'nin yürütmüş olduğu tasfiye politikasına, ABD'nin sunduğu desteğe ortadadır. Keza Kürt hareketinin yasal ve illegal sözcüleri tarafından defalarca ABD'ye "Kürt sorununun çözümüne olumlu katkıda bulunun" temelinde yapılan çağrılar da bilinir. Bilinen diğer bir gerçek ise; ABD'nin haydut sözcülerinin PKK hareketini sürekli "düşman" olarak ilan etmeleridir. Dolayısıyla ABD ve diğer emperyalist güçlerin sorunun "çözümünde" ne anladıkları da bu pratik tutumlarıyla daha net olarak açığa çıkmaktadır.

Yayınevimizin son kitapları Kafkasların Lenin'i Şahumyan, G.K Orjonikidze ve Ermenistan'da Sovyetler İktidarının Kuruluşu, Ateş Çemberindeki Ülke: Filipinler, Fulin Umud Yayımcılık bürolarında ve kitapçılarda!

Görev zor ama imkansız değil!

Geride bırakılan son iki haftanın gündemleri arasında öne çıkanlardan biri yine Anayasa değişikliği üzerinde yürütülen tartışmalar oldu.

Anayasa paketinin Meclis Genel Kurulu'ndaki ilk turu tam 9 gün sürdü. Bu dokuz gün içinde meclisten yansıyan görüntüler, egemen sınıfların gerçek niteliğine ve de şu süreçte içinde buldukları duruma, bir kez daha ayna tuttu.

Yaka-paça kavgaların odağındaki Anayasa Değişikliğinin AKP cephesinde taşıdığı önemin altı da bu vesile ile çizilmeyi sürdürürken üzerinde tek tek tartışılan maddelerin içeriği gerek medyanın gerekse kamuoyunun ilgi odağı haline geldi/getirildi. Sayısız "uzman" meseleye ilişkin görüş bildirmeye çağrıldı. Çağrılanların büyük bölümünün değişiklikten yana bir tutum içinde olmaları ise dikkatlerden kaçmadı.

Öyle anlaşılıyor ki egemen sınıflar süreçte sistemlerinden nemalananlara ve onun sözcülüğüne soyunanlara yeni bir misyon daha yüklemişler. Bu misyon Anayasa değişikliğinin allanıp pullanarak en geniş kesimlere kabul ettirilmesinden başka bir şey değil, artık açıkça görüldüğü gibi.

Güce tapanların "darbe karşıtlığı"

Özellikle de egemen medyanın manşete taşıdığı yorumların yanı sıra, köşe yazarlarını da konuyla ilgili özel denebilecek bir görevin yükümlülüğü altına soktuğu da giderek belirginleşiyor. Gerçi onların bu ve benzeri görevleri gönüllü olarak üstlendikleri biliniyor.

Bu köşe tutanlar içinde "eski solcu", sonradan liberal kesimin bu kabul ettirme, ikna etme görevini en ciddiye alanlar olduğunun da altını çizmek gerekir. Toplumun nabzını en "hassas" noktalardan tutma çabasında da yine bunlar birkaç adım önde gidiyorlar. Darbe karşıtlığının aslında yaratılan yeni atmosferin de etkisiyle bugün geniş kesimlerde yankı bulması, bunların "hassas nokta" arayışlarını da kolaylaştırmış bulunuyor.

Son birkaç yıldır ortaya çeşitli darbe versiyonları atılsa da darbe denince akla ilk gelen **12 Eylül AFC'si** olması, günümüz "darbe karşıtları"nın propagandalarında 12 Eylül'ü öne çıkarmalarını da beraberinde getiriyor. Dahası değişikliğe (Anayasa) ikna çabalarında ellerini güçlendiren önemli bir et-

ken işlevi görüyor.

Meclis Genel Kurulu'nda 15. Maddenin tartışıldığı günlerde, bu çabalarda adeta bir patlama yaşandı. Çünkü bu maddenin üzerinde yapılacak değişiklikte birlikte ya da maddenin kaldırılması durumunda—ki esas olarak gündemleştirilen budur— 12 Eylül AFC'sini gerçekleştiren darbeci generallere yargı yolunu açma olarak özetlenebilecek bu geçici maddenin üzerinde yürütülen tartışmalar ise "demokratikleşmenin kanıtı" olarak sunulmak isteniyor. Daha da ileri gidilerek "Anayasa'dan tüm anti-demokratik maddelerin temizlendiği" iddia ediliyor. (Oral Çalışlar, 30 Nisan, Radikal)

12 Eylül üzerinden yapılan propagandaya dönecek olursak 12 Eylül'ün öyle 3-5 generalin sabah kalkıp "hadi darbe yapalım" diyerek gerçekleştirdiği bir darbe olmadığını propaganda sahipleri çok iyi biliyor aslında. Bugün sıkı bir darbe karşıtlığına soyunan, çoğu ise 12 Eylül öncesi yine "sıku" "solcu" olanların, 12 Eylül'ün hemen ardından sergiledikleri duruşa dair birkaç somut örnek vererek bunların—bildik- samimiyetleri konusunda da fikir sahibi olur ya da en azından hafızalarımızı tazelemiş oluruz.

Bakın, bugün köşesinde 12 Eylül'e lanet okuyan Oral Çalışlar darbeden sadece 6 gün sonra kaleme aldığı yazısında ne demiş: "**Gazetemiz yeni yönetimin ilan ettiği amaçların başarılmasına katkıda bulunmaya hazırdır. Her zaman olduğu gibi...**"

Bir diğer "köşe kadısı" aslında niteliği gün gibi ortada olan, ancak 12 Eylül (bir bütün olarak da darbe) karşıtlığının prim yapmasıyla "azılı" 12 Eylül karşıtları arasında yer alan Ertuğrul Özkök ise, daha darbe karşıtlığına karar vermediği(!) günlerde katıldığı bir programda şöyle diyor: "**12 Eylül bütün dünya algımı değiştirdi. Önce 'bir dakika sen demokrat bir adamsın, nasıl askeri darbeden memnun kalabilirsin?' dedim. Bir dakika sonra 'Boşver! Oh Allahım, hayatım kurtuldu' dedim ve Kenan Evren aleyhine hiç yazı yazmadım!**"

Onlar güce tapanın açık ifadesi olan duruşları sayesinde 12 Eylül'ün ardındaki esas gücün-güçlerin de farkına varmışlardı.

Devrimci hareketin 12 Eylül öncesi yükselişi ve bu yükselişin getirdiği güç onları "solcu" hatta "devrimci" yapmıştı. Şimdi artık güç başkalarındaydı ve doğaları gereği bu

gücün yanında yer almakta bir sakınca yoktu. Tıpkı bugün Anayasa değişikliği vd. gündemlerin dayatılmasının ardındaki gerçek güçlerin farkında olup, dün yanında-emrinde olduklarının karşısına geçmekte sakınca görmedikleri gibi. Farkında oldukları-bildikleri bir diğer şey ise, her iki dönemin politikalarını-gelişmelerini belirleyen aynı güç-güçler oluştu. 12 Eylül vb. süreçlerle köklü bir hesaplaşmanın yapılamayacağı (egemen güçler tarafından) çünkü bunun bir bütün olarak sistemle hesaplaşma anlamına geleceğini-geldiğini çok iyi bilmekte-görmektedirler. Tıpkı emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı bir hesaplaşmayı ancak ezilenlerin yapabileceğini bildikleri gibi.

Tek değişim baskı ve zorun artışında yaşanacak!

Sonuç olarak Anayasa değişikliği tartışmaları sırasında birkaç maddenin yanı sıra, özellikle de 15. Maddenin öne çıkarılması "demokratikleşme" aldatmacasını pekiştirmekte, başka da bir şeye hizmet etmemektedir.

Bunu, ülkedeki anti-demokratik uygulamaların en somut göstergelerinden olan ve "taş atan çocuklar" üzerinden gündemleştirilen TMK'da değişiklik yapılın-yapılmasın tartışmalarında çok net görebilmek mümkün. Egemen sınıfların temsilcilerinin TMK'yı kaldırmayı bırakalım, iyileştirmeye dönük en küçük bir değişikliğin bile nasıl karşısında durduklarına herkes şahittir. **Unutulmasın ki anayasalar siyasal sistemlerin hukuki tarifleridir!**

İçinde bulunulan sistem, egemen sınıfların baskı ve zora dayalı sömürü sistemidir. "Değişiklik" de ancak baskı ve zorun araç ve yöntemlerinde gerçekleşebilir, bu da sömürü ve zulmün artmasından öte bir anlam ifade etmez-edemez.

Sistemin içinde bulunduğu ve bir türlü çözüm bulamadığı bir siyasal-ekonomik kriz söz konusudur. Bu süreçte egemenler cephesinden atılan her adım, bu krizin izlerini taşımaktadır, krizden çıkış yolu arayışı sürmektedir. Anayasa değişikliği de en fazla egemen sınıfların "çıkış yolu!" arama çabalarının ürünüdür.

Neden başkanlık sistemi?

Anayasa paketine "yedirmeye" çalışılan bir diğer mesele ise, başkanlık sistemine ge-

çştir. Daha önceki dönemlerde de, ancak daha kısıp bir sesle dillendirilen bu eğilimi Erdoğan'ın, ABD ziyaretinden hemen sonra yüksek sesle dile getirmesi de dikkatlerden kaçmayan bir başka noktadır.

Bilinmektedir ki başkanlık sistemi, uygulandığı ülkelerde, egemen sınıfların **tek merkezden yönetmelerini** hedefler tarzda ele alınmaktadır. Başkanlık sisteminin özü de budur zaten. Yönetici sınıfların gücünü-sevki ve idareyi, tek merkezde toplamak! Devletin tüm kurumlarını da bu tek merkeze bağımlı kılmak! Bu kurumlarda görev verilenlerin, bu hedefe uygun bir duruşta olanlardan seçilmesine özen göstermek!

Aynı zamanda da, egemen sınıflar arasındaki hegemonya çatışmasının bu kurumlar üzerinden dışa vurmasının önüne geç-

Anaya paketinin Meclis Genel Kurulu'ndaki ilk turu tam 9 gün sürdü. Bu dokuz gün içinde meclisten yansıyan görüntüler, egemen sınıfların gerçek niteliğine ve de şu süreçte içinde buldukları duruma, bir kez daha ayna tuttu.

mek! Yani devletin kurumları-görevlileri arasında çatlak sesler çıkmasını engellemek.

Tüm bunlarla birlikte, başkanlık sisteminin özünde yatan esas neden, ezilen sınıflar üzerinde tam hakimiyet kurmayı kolaylaştırmaktır. Ve buna ise bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaçları vardır. Hem ülke egemen sınıflarının hem de bağlı oldukları emperyalist güçlerin...

Görev zor ama imkansız değil!

İşçi ve emekçi yığınların taleplerini haykırıldığı 1 Mayıs eylemlerinin en görkemlisi hiç şüphesiz Taksim'de gerçekleşti. Taksim yüz binlerce emekçiyi 32 yıl aradan sonra bağrına basarken kitlelerin kahredici değiştirici-dönüştürücü gücünü de açığa çıkardı.

Taksim'in bu yıl 1 Mayıs'a açılması, egemen sınıflar ve sözcüleri tarafından "demokratikleşmenin ürünü" olarak getirilmektedir. Evet, egemen sınıfların "demokratikleşme" adı altında gerçekleştirmeye çalıştıkları yeniden yapılanma çabaları, bu yönü konjonktürel politikaları, bunda (Taksim'in açılmasında) önemli bir rol oynamıştır. Bunun aldatmaca sürecine hizmet etmesi hesaplanmıştır.

Ancak Taksim'in açılmasında emek cep-

hesinde yaşanan gelişmelerin, örneğin TEKEL direnişi gibi uzun soluklu ve onları hayli zora sokan bir direnişin ve daha irili-ufaklı direnişlerin, eylemlerin daha büyük bir rolünün olduğunun altını önemle çizmek gerekiyor. Ve Taksim'in açılması için, son yıllarda belirgin bir şekilde yükselen mücadelenin ve de bu mücadele içinde devrimcilerin tuttuğu yerin-ödedikleri bedellerin de aynı şekilde altını çizmek gerekiyor.

Son olarak; tüm gelişmelerin toplamına bakarak söylenecek olursa; egemenler cephesinden emekçilere yönelen ve şiddeti giderek artan saldırılar, emek cephesindeki karşı koyuşlarda—kaçınılmaz olarak— belirgin bir artışa neden olmaktadır.

Bu karşı koyuşun toplumsal bir alt üst oluşu (devrimi) hızlandırması ise, ancak sınıfsal bir zemine çekilmesiyle mümkündür. Bunu başarma görevi ise, sınıf hareketi olma iddiası ile yola çıkanları yani devrimci ve kommünistlerin omzundadır. Bu zor bir görevdir, ancak sürecin doğru okunması, emekçi yığınların somut güncel sorunları-talepleri ile temel devrimci taleplerin ustaca birleştirilmesi başarısı gösterilebildiği ölçüde de imkansız değildir!

Sınıfsal Yaklaşım

1 MAYIS'I TAŞIMAK

Son yılların militan ve direngen kimliğiyle öne çıkan 1 Mayıs'larının sonucunu olarak gerçekleşen başka bir 1 Mayıs üzerine konuşmak durumundayız. Bu başkılık ilk önce "**barışçı**" bir görünüm alan eylemin tam da bu zemine oturtularak içinin boşaltılması tezgâhına dikkat çekmenin önemini hatırlatıyor. Evet, şenlik ve eğlence havasıyla bulanıklaştırılmaya çalışılan ve düzen içi bir konuma kaydırılmak istenen 1 Mayıs gerçekliği üzerinde durmak gerekiyor.

1 Mayıs elbette bir yönüyle şenlik ve kutlamadır. Sınıfın coşkusunu dışa vurduğu, mücadeledeki azmi ve başarılarına kutlama yaptığı, kendine ve davasına güvenini pekiştirdiği bir gündür. Bu yüzden 1 Mayıs gösterilerinin meydan okuma, ant içme ve savaş ilanı misyonuna, şenlik ve kutlama formu giydirilmesinde çelişen ve bulanıklaşan bir yön yoktur. Ancak her şey tam da bu birkaç yön ve misyon arasındaki **denge ve geçişlerin** "ustaca" bozulmasıyla vücuda gelir ki burjuvazinin revizyonist ve reformist gömleğiyle kalkıştığı/heveslendiği budur.

Bu durum yalnızca 1 Mayıs'a özgü değildir ama en çok da bugün etkili olmak durumundadır. Bırakalım tarihi, bugünkü etki gücünü görmek isteyenler sadece 2010'a bakarak bile durumu anlayabileceklerdir. 2010 1 Mayıs'ı, geçen yıl resmi tatil ilan edilmesinin ardından onursal simge haline gelen Taksim'in mitinge açılmasıyla da bir

zafer bayramına dönüşmüş ve "**başarılabilir**" adına önemli bir dönemeç niteliği almıştır. Böylesi başarılarla ihtiyaç olduğunu inkâr edenler varsa, aynaya bakmaya cesaret edemeyişleri ya da samimiyet testinden firar edişlerinden söz etmek gerekecektir.

2010 yalnızca İstanbul'da değil diğer birçok il ve bölgedeki kutlamaların **kitlesellik ve coşkusuyla** ele alınmalıdır. Son yıllarla kıyas üzerinden yapılan değerlendirmenin bir gelişme hatta **sıçrama** olarak anılabilecek bir trende basamak oluşturmasından söz edilebilir. Bunu önümüzdeki süreç gösterecektir ama böyle söylemek değil buna "**hizmet**" etmenin görev bellediği bir pozisyondan konuşmak durumunda olduğumuz hatırdan çıkarılmamalıdır.

1 Mayıs, tabelalarında sosyalizm ve komünizm yazan bir dizi devrimci ve ilerici parti ve kurum vesilesiyle ortaya çıkan tablosuyla, özlem duyulan **iktidar ve ideoloji** bakımından dikkate değer bir potansiyele işaret etmektedir. Kommünistlerin bu tablo içerisinde arzu edilen bir pozisyon alamayıp elbette kabul edilemez bir durumdur ama bunu aşmanın hiç de zor olmadığı kendini açık biçimde göstermektedir. Nitekim sınıfla bağ kurmada genel olarak yaşanan sorunun aşıldığı **nadir** örneklerde bütün eksiklerine karşın kommünistlerin üstlendiği **rol** belli başlı ipuçları verir mahiyettedir. Ama daha önemlisi, esas çıkış noktasının **dev-**

rim yolunda kaydedilecek adımlarla bulunacağı görülmüştür.

1 Mayıs 2010, işçi sınıfından **kopuk** duruma bir kere daha ayna tutmuş ve sınıfın **örgütsüz** hali ile sendikalist platformdaki reformist-gerici-faşist koalisyonun cenderesini çarpıcı biçimde açığa sermiştir. Kitlelilik boyutuyla, Ulusal Hareket'in yön verdiği eylemlerden sonraki en yüksek sayıya ulaşan eylem sınıfın mesleki örgütleri saflarındaki katılımı ortadadır (diğer saflardaki katılımın düşüklüğüne de ayrıca vurgu yapmıştık). Buna, sınıfın politikleşmeyle başına da vurgu bağlamında, hangi sendika şubelerince istisna getirildiği yeterince açıklayıcıdır.

DİSK ve KESK'in genel olarak devrimcilerin çalışmaları ve inisiyatif üstlenmelerinde nispeten farklı bir yere sahip olduğu gerçektir ama bu yalnızca Türk-İş ve Hak-İş'le kıyaslama çerçevesinde doğrudur. Nitekim onlarda da ancak bazı şubeler üzerinden kitlelilik ve coşkudan söz edilebilir. Hatta bu bakımdan Türk-İş'in kimi kollardaki örgütlenmeleri daha ileri bir pozisyon alabilmektedir. Nitekim çeşitli eylemlerle güçlenen sendikal mücadele ve direnişlerin önderlik bakımından yarattığı **değişim ve evrim** dikkat çekicidir.

1 Mayıs, işçi sınıfının iktidar mücadelesi, devrim, sosyalizm ve komünizme yürüdüğü vitesi büyütme için hamle yaptığı, kendini **tazelediği ve bildiği** bir gündür. Bunun savaş ilanı ve andına vesile kılındığını da söyledik. Bu manasiyle egemen sınıflara **gözdağı**dır, **gövde gösterisidir**. Bu "**gösteri**" belli boyutlarıyla "**temaşa**" sanatını da içerir ama bunun dozu ve sınırı

önemli olsa gerektir. Bu ölçüyü kaçırmanın düşmanla değil **dostlarla** ilgisi vardır ve pratikte halk içi sorunların çözümünde **şiddet** işlevli olursa durum daha kötü biçimde sırtır...

1 Mayıs'ların bir diğer boyutunu bildiği gibi sonrasındaki yorum ve değerlendirmeler oluşturmaktadır. Bunların yine toplam bir coşku ve kitlelilik kadar "**rekabet**"le harmanlanan yönü üzerinde durmak gerekir. Türkiye devrimci hareketinde var olma ve ilerlemeyi diğer devrimcilerin "**olumsuz**" ya da "**sorunlu**" hallerine endeksleyenlerin, yazılarında sık sık başkalarını **çökmüş, göçmüş, bölümlümsü** olarak gösterenlerin ruh hali gerçekten incelemeye değer olmalıdır. Ancak düşmanın alabileceği böyle bir **keyif**, açıkçası ibretlik bir halin dışavurumudur. Konuya ilişkin bazı değerlendirmelere bağlı olarak kimi tespit ve saptamalar başka bir şeydir, bunu sık sık belirtmek, kendine pay çıkartmak ve tespiti aşan ifadelerle vurgularda bulunmak başka bir şey...

Bugün **en az 3-4 siyasal hareketin** böyle bir tarza tevessül ettiği, yarınlara takip eden herkes tarafından görülüyor olmalıdır. Bunun kimi mitinglere ilişkin haberleşmelerde sayısal ya da kitlelilik ölçümü üzerinden yapılması da (daha önemlisi nesnellikten yoksun, çarpıtın ve yok sayan bir tarzda) aynı amaca hizmet edicidir. Böyle bakıldığı takdirde egemen sınıf partilerinin çok çeşitli miting ve etkinlikleri karşısında teslim bayrağı çekmek ya da sıradan bir pop şarkıcısının izdihamlı konserini görünce umutsuzluğa kapılmak gerekir. Kitlelilik hiç kuşkusuz çok önemli ve nihai

olarak da "**belirleyici**" bir role sahiptir. Politika ve pratiğin kitlelerde bulunduğu yankıyı test etme aracıdır ama bunun **gerçekten** nicel bir gelişmeye işaret ettiği durumlar haricindeki görece gelişmelerin (eğer varsa) bu kadar abartılması, **tam tersi** bir ruh halinin eseridir...

Eğer 1 Mayıs özgünlüğündeki duruma yalnızca "**kitlelilik**" ölçüünden bakılacak olursa, değil bazı reformist, revizyonist akımların hiç de küçümsenmeyecek tablosunu, kimi demokratik kitle örgütleri de ciddi boyutlarda katılım sergilemiştir. Üstelik "coşku"nun daha az olduğuna dair "**avuntu**" larla yersizdir. Bunlar çok çeşitli değerlerle birlikte ölçülüp biçilmeli ve değerlendirilmelerde bulunulmalıdır. Aksi takdirde yapılan **kafa sayısı** hesabının, sanal biçimde yarattığı dünyada kendini tatminden öte anlamı yoktur ve 33 yıl sonra yapılan mitingdeki **yarı yarıya** düşüşün yalnızca 12 Eylül'le izahı da mümkün olamayacaktır.

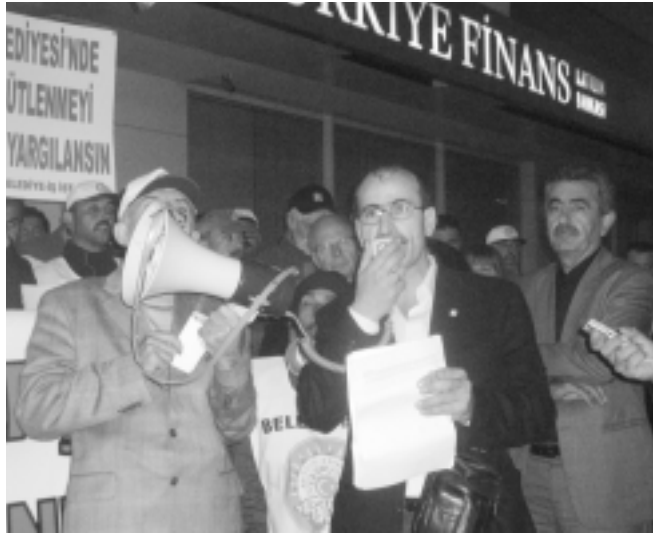
Riyakârlık ve inkârcılıkta sınır tanımaz bir tutum sergilenmektedir. 1 Mayıs'ın tatil olması, "**yasal**" bir güvenceye (hak olarak) alınması ve nihayet Taksim'e miting izni konusunda engelleyici bir konum olarak düşmanla işbirliğine girenler dahi **kazanımı** kendi hanelerine yazdırmak istemektedir. Özellikle kürsüden yapılan "sendikacı" konuşmaları ibretliktir. Ama diğer yandan aynı durum hiç de şaşırtıcı olmayan biçimde devrimci saflarda yaşanmakta ve kendisini çeşitli eylemlerle, yalnız başına "**kurtarıcı**" ve "**muzaffer**" rolüne soyunmaktadır.

1 Mayıs 2010, Taksim'de yapılma-

sı, kitlesellik ve coşkusuyla bir sürecin ürünüdür ama yalnız başına bir anlam ifade etmeyeceği görülmelidir. Onun tam da sınıf adına **işlevli** bir rol oynaması için yarattığı/yaratacağı motivasyon ve potansiyel iyi değerlendirilmelidir. Zira çok önceden vurgulandığı gibi yakında Tekel direnişi çerçevesinde kararlaştırılan "**genel eylem**" günü vardır. **26 Mayıs**, 4 Şubat ve 1 Nisan'ın akbetine uğramamalıdır. 1 Mayıs'ta yakalanan havanın pratiğe katkısı sağlanmalı, böylelikle işlevine dair belirlemenin **hayatiyeti** hissettirilmelidir. Zira daha çok 1 Mayıs'lar vardır ve bunlar **katlanarak** yükselerek bir kavgaın rampaları haline getirilmek zorundadır.

Sınıfa saldırı, ezilenlere yönelim genel geçer bir söylem değildir. Faşist diktatörlük, kâh kendi iç dalaşındaki atmosferden yararlanarak, kâh çeşitli varyetelerde bulunanlar, kâh da dikkatleri tamamen farklı yöne çekerek ve dinamizmi dinamitleyerek sınıf mücadelesini **kontrol** altında "sürdürme" gayretindedir. Kendi verileri dahi enf-lasyondaki büyük artış, ücretlerdeki erime (hem de nominal düzeyde yüzde **13**) ve işsizlikteki tırmanışın oluşturduğu vahim tabloyu resmetmektedir.

Durum yoksulların cephesindeki alarm çanlarını hiç durmaksızın çaldırılmaktadır. 1 Mayıs 2010 elbette normalde bir boyut taşımaktadır, bu konuda önemli bir dönemeç oluşturmuş ve ciddi bir başarının sembolü olmuştur. Ama gerçek katkısını, sürmekte olan kavgaya katacakları ile gösterecektir ve bu "**taşınma**" ve "**katma**" işi öncelik ve özellikle sınıf bilinçli işçilerin omuzlarındadır...

Belediye-İş Sendikası ile İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve ilçe belediyeleri arasında devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmazlık zaptı tutuldu.

Belediye-İş Sendikası'ndan aldığımız bilgilere göre, sendika ile Büyükşehir Belediyesi arasında devam eden görüşmeler tıkanmış durumda.

İlçe belediyelerle birlikte yaklaşık 35 bin işçiyi kapsayan görüşmelerde sendikaların ileri sürdüğü talepler, özellikle Büyükşehir Belediyesi tarafından kabul görmüyor. Sendika özellikle TİS'in kapsamı ile ilgili maddelerde değişiklik yapılması konusunda ısrarcı. TEKEL direnişinin ortaya çıkardığı tablo ve yarattığı atmosfer üzerinden önceki sözleşme sürecinin bir adım ilerisinde bir TİS'e imza atmaya hedefleyen Belediye-İş Sendikası İstanbul şubeleri, özellikle aynı iş kolunda çalışan tüm işçilerin sözleşme kapsamına alınmasını istiyor.

Taşeronlara dur demek için...

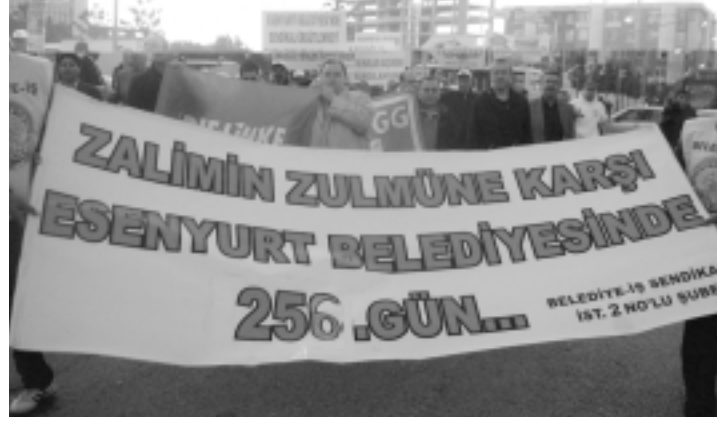
Belediye iş kolunda yoğun bir taşeronlaşma yaşandığına dikkat çeken sendikalar, im-

zalanacak sözleşmenin tüm sendika üyeleri için uygulanması gerektiğini savunuyor. Şu haliyle TİS, sendikaların yetki alabildiği taşeronlar ve doğrudan belediye işçilerini kapsıyor. Özellikle taşeronlaştırmanın yaygınlaşması ile birlikte sendikalar örgütlenmekte ve özellikle yetki almakta ciddi engellerle karşılaşılıyor. Yürütülen mücadele sonucunda yetki alınınca taşeron şirket kolaylıkla kendini feshederek başka bir isim altında faaliyetini sürdürebiliyor. Yetki alındıktan sonra çoğu şirket bu yolu tercih ediyor. Bu durumda sendikalar çok sayıda işçiyi üye yapmasına rağmen yetki aşamasına geldiğinde tıkanıyor. Belediye-İş Sendikası'na bağlı şubeler bu engele karşılık çeşitli taşeron şirketlerde ve işlerde çalışan ve sendikaya üye olan işçilerin sözleşmeden yararlanabilmesi için yetki şartının ortadan kaldırılmasını istiyor. Taşeronlaştırma ve güvencesizleştirme saldırılarının arttığı bir dönemde sendikal çalışmanın ve örgütlenmenin önünü

Belediye işçileri; "Bu yaz çok sıcak geçecek!"

Uluslararası Delegasyon'dan Esenyurt İşçilerine Ziyaret

1 Mayıs kutlamaları için Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden İstanbul'a gelen, içinde ATİK ve ATİGF'in de bulunduğu uluslararası delegasyon 29 Nisan günü direnişte olan Esenyurt Belediye işçilerini ziyaret etti. Avrupa delegasyonundan, Verdi Merkez Yürütme Kurulu üyesi Dr. Cristian Tödt; "Sizlerin bu direnişini biz Avrupa parlamentosuna ve kamuoyuna taşıyacağız" dedi. ATİK adına Süleyman Gürcan ise "ATİK olarak sizin mücadelenizle başından beri dayanışma içinde olduk. Yalnız olduğunuzu düşünmeyin, bu direnişte sürekli yanınızda olacağız" dedi. Eylemde Doğa, Tarım ve İnşaat Sendikası (IG-Bau) örgütlenme sekreteri olan Zeynep Biçici, Protestan Papaz Peter Strube, NGG sendikası'ndan Selahattin Yıldırım da söz alan işçilerin bu mücadelede yalnız olmadıklarına vurgu yaptılar. (İstanbul)

açacak bir adım olarak görülen bu maddenin sözleşme kapsamına alınmasında kararlı olunacağı aldığımız bilgiler arasında.

Bunun yanında mevcut düzenleme ile yüksek mezunu olup şef ve müdür yardımcısı gibi statülerde çalışan işçilerin sendikaların sözleşmelerinden faydalanamıyor. Ancak özellikle belediye hizmetlerinin parçalanarak çok sayıda taşeron şirkete verilmesi ile bu statü önemli oranda değişim yaşadı. Şirket sayısının artması ve ücretlerinin düşmesi ile bu

statüdekinlerle diğer işçiler arasındaki fark da önemli oranda kapandı.

Sözleşmede şubelerin üzerinde durduğu bir başka önemli maddeyi de bu oluşturuyor. Ekonomik anlamda Büyükşehir Belediyesi ile ilçe belediyeleri arasında yaşanan ücret farkının azaltılması bir başka talep olarak öne çıkıyor.

İstanbul şubeleri belediye iş kolu dışında Büyükşehir'e bağlı çalışan diğer sendika üyesi işçileri de bu sürece dâhil etmeyi hedefliyor. Bu amaçla hazırladıkları eylem takvimini önümüzdeki günlerde kamuoyuna duyuracak olan şubeler işgillerden Metrobüs duraklarında kitlesel eylemlere kadar geniş bir yelpazede aktif bir eylemlilik süreci planlıyor. Grev kararının asıldığı gün tüm işyerlerinde iş bırakılarak Dirnekapı'dan Büyükşehir'e yürünecek. Eylemlilik süreci 26 Mayıs'ı güçlendirecek bir biçimde ele alınacak.

Belediye-İş Sendikası ile Büyükşehir Belediyesi arasında işçilerin kazanımlarının arttığı bir sözleşmenin belediyeyle ilgili diğer işkollarına da doğrudan etkileyeceğini ifade eden şubeler bu yüzden belediye bünyesinde çalışan tüm işçileri direnişe çağırıyor.

Kartal, Maltepe, Ataşehir, Sarıyer, Adalar'da TİS görüşmeleri ise sonuçlandı. (İstanbul)

İşten atılmalar son sürat!

Adana MİGROS Ticaret A.Ş.'de sendikal faaliyet yürüten Kenan Kansu'nun işten atılması, üyesi olduğu Tez Koop-İş Adana 1 No'lu Şube tarafından 29 Nisan günü Migros önünde yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. "Güvenli iş, güvenli gelecek", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız", "İşten atılmaya yasaklısın" sloganlarının atıldığı eylemde açıklamaya BES, SES, Dev Sağlık-İş ve Eğitim-Sen de destek verdi. Eylemde açıklamayı okuyan Tez Koop-İş Adana 1 No'lu Şube Başkanı Hülya Özcan; MİGROS içerisinde örgütlü olan Tez Koop-İş Sendikası'nın TİS sürecinde işverenin saldırılarını artırdığını dile getirdi. MİGROS yönetiminin sendikayı işyerinden çıkarmak için İşyeri Temsilcisi Kansu'yu işten attığını vurgulayan Özcan, baskıların haklı ve meşru bir zeminde yürütükleri mücadelelerini durduramayacağını söyledi. (H. Merkezi)

UPS'de direniş kazanacak

Amerika patentli dünyaca ünlü kargo devlerinden biri olan Uluslararası Posta Servisi'nde (UPS) Türkiye çapında 5.000 işçi çalışmaktadır.

TÜMTİS'in örgütlü olduğu UPS'de 19 Nisan tarihinde 33 işçi işten atıldı. Mahmutbey'de bulunan UPS Kargo Aktarma Merkezi'nde işçilerin başlattığı direniş ve bu direnişle büyüyen uluslararası dayanışma sayesinde 24 işçi işe geri dönüş yapmıştı. Böylesine bir kazanımdan etkilenen işçilerin sendikaya sempatiyle yaklaşmalarından rahatsız olan UPS Türkiye temsilciliği, 3 Mayıs günü İstanbul, İzmir ve Ankara'da toplam 41 işçiyi işten çıkardı. Bu işçi kıyımına sessiz kalmayacağını yaptığı eylemle duyuran TÜMTİS, UPS Kargo'nun Mahmutbey'de bulunan kargo aktarma merkezi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Burada bir konuşma yapan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, işçilerin günde 10 ile 12 saat asgari ücret karşılığında çalıştığına değindi. (İstanbul)

Samatya işçileri direnişe ara verdi!

Yaklaşık 7 aydır alamadıkları maaşları için mücadele eden Samatya inşaat işçileri, 30 Nisan günü şantiyeye gelen polisler tarafından gözaltına alındı.

1 Mayıs öncesi yaşanan bu gözaltıyla birlikte Kocamustafapaşa'da bulunan Koca Çınar Polis Karakolu'na götürülen Abdullah Dağ ve Aleattinbey Üsten'e "İl özel idarenin RT ile olan anlaşmasını feshettiği ve şantiyeyi terk etmeleri gerektiği" söylendi. Gözaltı öncesi polislerce tehdit edilen işçiler, gözaltı günü Sirkeci'de bulunan İl Mahkemesi önünde yapacakları basın açıklaması ile dava başvurusu yapacaktı. Yaşananlarla birlikte dava başvurusu eylem yapılmadan gerçekleştirildi.

İl Özel İdare tarafından işçilere gönderilen tebligatlarla ise "Yapılan araştırmalar neticesinde işçilerin İl Özel İdareden bir alacağının bulunmadığı ve açılan davanın yersiz olduğu" ifade edildi.

7 Nisan'da fiili olarak başlayan direnişle birlikte arayış içerisine geçen İl Özel İdare, RT ve alt taşeronlar, direniş kırılmak için inşaatın Alçı-Pan bölümünü yapan işçilere 20.000 TL'si nakit olmak şartı ile yaklaşık 85.000 TL değerinde bir ödeme yapmasına rağmen direniş devam etti. Yalnız bu ödemelerle birlikte belli sıkıntıların da yaşandığı söylenebilir. 5 Mayıs günü

Matbaa işçileri direnişini bitirdi!

Kartal Oto Sanayi girişinde bulunan Akademi Grup bünyesinde çalışan Alesta Etiket matbaa işçileri 4 aydır ödenmeyen mesai ücretleri, yatırılmayan sigortaları ve kriz bahanesiyle yıllardır ücretlerinden yapılan yüzde 30'luk kesintilere tepki gösterdi. 21 Nisan günü patronun yanına giderek haklarını talep eden işçilere patron silah çekerek sopalarla saldırmıştı. İşçiler patronun hakaretlerine ve tehditlerine karşı Kartal Adliyesi'nde suç duyurusuna bulundu. Bir hafta kapı önünde direnen işçiler hukuki süreci başlatarak direnişini bitirdi. (Kartal)

ödeme bekleyen işçilere gelen cevap "Biz bu parayı ödemeyiz" oldu.

Şirketin ve polisin baskıları ve ortak hareket etmede yaşadıkları sorunların bir sonucu olarak direniş önemli oranda güç kaybetti. Her bölümünde ayrı bir taşeronun olduğu ve her işçinin farklı bir durumunun bulunduğu inşaatta şirket ve polis bu durumu iyi kullanmayı başardı. Bununla birlikte yaz sezonunda işlerin açılması ile işçilerin büyük bir kısmı maaşlarını alamadıkları yedi ay boyunca yaptıkları borçları ödemek için çalışmaya başladı. Böylece şantiyede duran işçi sayısı da düşmüş oldu. Son olarak 1 Mayıs'a pankartları ile katılan işçiler TEKEL ve İtfaiye işçileri ile birlikte tüm engellemelere karşın kürsüye çıkmayı başardı. Eylemde sarı sendikaların saldırılarını iki parça olan kazasını göstererek anlatan Samatya işçileri böylece ilk defa 1 Mayıs'a katılmış oldu. Direniş sürdüren az sayıdaki işçide yaşadıkları maddi zorlukların ve uzun süredir ailelerinden uzak kalmalarının da etkisi ile direnişe bir süre ara verdi. Sendikaları gezerek dava masrafları için birlikte destek istediklerimiz Samatya işçileri hukuki süreci de başlattı. Avukatları aracılığı ile dava açan işçiler hukuki süreci takip edecekler. (İstanbul)

Emekçinin gündemi

Hak verilmez, alınır; zafer sokakta kazanılır!

1 Mayıs'ın ardından egemenler kendilerine mal etmeye çalıştıkları sonuçları bir siyasi prim aracı olarak kullansalar da, talep edilmiş, uğruna emek verilmiş ve kavga edilmiş bir Taksim'in emekçilerin, devrimcilerin ve emek dostlarının ısrarlı mücadelesi sonucunda açıldığı bilinen bir gerçek. Egemenlerin ise her türlü arkadan kapıyı tutmakta zorlandıkları bu dönemde kapısını açmak zorunda kaldıkları Taksim için, "biz izin verdik" türünden açıklamaları yapılan kuru bir gürlütüden ibarettir.

Sömürücü sınıfların ezilen sınıflar üzerindeki hakim pozisyonu neticesinde egemen sınıflar ezilen sınıflara

yönelik yasakları ve sınırlamaları da çizmektedir. İşte bu yasaklar ve sınırlamalar sınıf mücadelesinin ısrarı sayesinde kırılmakta ve bazı haklar elde edilebilmektedir. **Hak mücadelesinde başarı kitlesel, birleşik ve örgütlü mücadele ile mümkündür.** Taksim için veya diğer pek çok hak talebi için de durum değişmez. Mesele bizler açısından da esas itibarıyla AKP'den bir şey koparma sorunu olarak görülmektedir. Bizim için gerçek olan Taksim'in çürümüş ve kokmuş bu düzenden, faşizmin kollarından bedeller ödenerek alınan bir alan olmasıdır. Meseleyi baştan böyle ele almak yerinde olacaktır.

Emekçilerin birbirine daha fazla yakınlaşmaya ihtiyaç duyduğu bir süreçten geçmekteyiz. Krizin etkileri emekçiler üzerinde etkisini giderek artırmaya devam ediyor. Ülkemizde krizlerle gündeme gelen ve işçilerin mevcut haklarının gaspına yönelik saldırılar ise devam ediyor. Emekçilerin karşı karşıya olduğu taşeronlaşma, esnek, güvencesiz çalışma, işsizlik fonundan işsizlerin sadece sınırlı bir kesimin yararlanması, kıdem tazminatlarının kaldırılmak istenmesi, işsizlik, sendikasılaştırma, 4/C ve benzeri yasalar, düşük asgari ücret gibi çok sayıda problem bulunmasına rağmen bu konularda emekçiler cephesinde yeterince ilerleme sağlanmadığı ortada. Bu konuda elbette ilk elden sendikalara ve konfederasyonlara önemli görevler düşüyor.

Bu süreçte altı konfederasyonun 1 Mayıs'ı Taksim'de ortak kutlama kararı önemsenmesi gereken bir durum. Bu birliğin sağlanmasında önemli gelişmelerden biri elbette TEKEL direnişidir. TEKEL direnişi emek kesimlerini birleştirmesi açısından önemli bir rol oynadı. Bu direniş sayesinde işçiler hem kendilerini pasifize eden sendikalarına hem de sistemin karanlık yüzüne daha iyi tanıklık ettiler. TEKEL direnişi sınıf mücadelesini canlı tutarak mücadelenin odağı haline geldi. Yetmiş sekiz gün yaşanan direniş hem bürokratlaşmış konfederasyonları sarstı hem de durumlarını gözden geçirmesinde etkili oldu. TEKEL direnişi sınıf mücadelesine bir itki sağlarken diğer direnişler de bu sürece görünür olmaya ve öne çıkmaya başladı. Bu direnişler olmasaydı bu birliğin sağlan-

ması da pek mümkün olmazdı.

Dikkate değer bir konu da Türk-İş Başkan'ının konuşmasına yine işçiler tarafından engel olunmasıydı. Fiili olarak konuşması engellenen Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'ya yönelik gelişen bu eylem şahsi olarak Kumlu'ya yönelse de aslında TEKEL direniş sürecinde ayyuka çıkan Türk-İş'in işçi sınıfına yabancı, güven veremeyen, mücadeleyi göze almayan işbirlikçi tutumuna karşı bir tepkinin ifadesi olarak doğrudan işçiler tarafından gerçekleştirildi. **İşçilerin başına çöreklenmiş bu bürokratik yapının yine işçilerin birliği ve mücadelesi sayesinde yıkılacağı da bir gerçeklik.** Tepki meşru olmakla birlikte bu bürokratik yapının sınıf mücadelesinin büyümesi ve gelişmesi ile yıkılabileceğini de göz ardı

etmemek gerekir.

Sonuç olarak, işçilerin ve emekçilerin ancak birleşik mücadelesiyle kazanımların geleceğini TEKEL'de, 1 Mayıs'ta Taksim alanının açılmasında gördük. Bizlere düşen, bu birliğin öğrettiklerini yani, örgütlü bir şekilde mücadele edilerek bu sürecin götürülebileceğini kitlelere aktarmak olmalıdır. Bunun için önümüzde 26 Mayıs'ta TEKEL işçisi için 1 günlük iş bırakma eylemi bulunmaktadır. Direnişlerle gelen, 1 Mayıs'la daha da yükselen bu birlik daha da yükselerek 26 Mayıs'ta devam etmelidir. 4/C ve benzeri yasaların kaldırılmasını içeren talepler yeniden gündemleştirilmeli ve TEKEL işçisi ile yaşanan birlikteliğin devam etmesi için çalışmalara başlanmalıdır.

Esenyurt işçilerinden çağrı; "Direniş dayanışma ile büyür!"

Esenyurt Belediyesi'nde çalışırken sendikalarına sahip çıktıkları için işten çıkarılan işçilerin direniş 270'li günleri geride bıraktı. İşçiler Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube öncülüğünde türlü baskı ve saldırılara karşı direniş kararlılıkla sürdürerek bugünlere taşınmayı başardı.

Esenyurt işçileri işlerine sendikali olarak dönmek amacıyla direniş sürdürürken Esenyurt halkının desteğini de arkasına almak için yoğun bir çaba sarf etti. Taşeronlaştırma ve işsizliğe mahkûm etme saldırılarına karşı direnişlerini sürdüren işçiler, söz konusu gündemlerin tüm Esenyurt halkını ilgilendirdiğini de dile getirmektedir. Bu bakış açısıyla hareket eden 2 No'lu Şube üyesi işçiler direniş Esenyurt sokaklarına taşımakta kararlı.

Bunun bir parçası olarak da 15 Mayıs günü bir etkinlik gerçekleştirmeyi hedefliyorlar. İşçiler bildiri ve afişleri ile Esenyurt halkını direnişe daha fazla dâhil etme ve onları sürecin bir parçası yapmak amacıyla ev ev, sokak sokak dolaşarak etkinliğe hazırlanmayı planlıyor. Esenyurt Belediyesi'nde yaşanan hukuksuzluğa karşı Esenyurt halkını bilinçlendirmeyi çalışmanın bir parçası olarak ele alan sendika, TEKEL işçilerinin Ankara halkı ile kurduğu ilişkiye benzer bir mücadele hattının direniş kazanıma ulaştırmada önemli bir noktada durduğuna dikkat çekiyor.

Bununla birlikte işçiler etkinlik sonrası direnişlerinin yeni bir biçimde devam edeceğini de ifade ediyorlar. Aldığımız bilgilere göre etkinlik sonrası direniş daha etkili bir mücadele hattı ile sürdürülecek. İşçiler belediye işçileri içinde daha ağırlıklı ve bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti ile sendika hakkının savunulacağını dile getiriyorlar. Belediye içinde bildiri dağıtım ve işçilere dönük sesli ajitasyonlarla sendikal örgütlenmeye ağırlık vereceklerini ifade ediyorlar. Esenyurt Belediye Başkan'ının sendika düşmanlığını daha etkili bir şekilde teşhir edecekler. Belediye başkanı son süreçte yine direnişteki işçileri hedef alan açıklamalar yapmıştı.

Esenyurt işçileri işçi ve emekçileri ortak çıkarları için dayanışmaya davet ediyor. (İstanbul)

Taşeronlaşmaya karşı duvar direnişlerle örülecek!

Krizin derinleşen etkisi ile birlikte taşeronlaştırma saldırıları, son süreçte daha da arttı. En demokratik hak olan sendikalaşma dahi bir tehlike olarak karşımıza çıkarılmak isteniyor. Örgütlenme en doğal hak iken, patronlar nezdinde bir işten atma silahına dönüşüyor.

Tuzla havzasında birçok fabrikada üretim, az sayıda işçiyile çalışan taşeron şirketler aracılığıyla yapılmaktadır. Bu durum sendikaların örgütlenmesini de zorlaştırmaktadır. Bu saldırılara karşı sendika ile taşeronlaşmaya duvar örmeye çalışan işçiler ise haklarını talep ettikleri için işten atılıyor, baskılara maruz kalıyor. **Kazım Süren Deri Fabrikası**'nda sendika çalışması yürüttükleri için işten atılan işçiler, direnişe geçti. Biz de *İşçi-köylü* gazetesini olarak direnişte olan **Hasan Erdoğan** ve **Kuddusi Kurnaz**'ı ziyaret ederek bir söyleşi gerçekleştirdik.

- **Bize bu sürecin nasıl örüldüğünden bahsedermisiniz?**

H. Erdoğan: Yeni açılan bu fabrikada 9

aydır çalışıyorum. 4 ay önce sendika çalışmasına başladık. Sonunda 1 Nisan itibarıyla sendika fabrikaya girdi. Nisan sonunda 9 işçi, işverenin baskısı sonucu sendikadan istifa etti. Bu olayın ardından bizi işten çıkardılar. İşten atma gerekçesini de benim malını bozmuş olmamış! Oysa malı bozulsa çoktan kovardı.

Sonraki günlerde işçi arkadaşlarımızla konuştuk, onları sendikaya taşıdık. Orada yaşananları değerlendirdik. **"Tekrar sendikali olmamız lazım, aksi takdirde burada çalışma koşulları kötüleşir"** dedik. Bu 9 arkadaş tekrardan sendikaya üye yaptık. Sendikamızın genel başkanı, gelip işverenle görüşme yaptı. Görüşme sonucunda işveren şunu dayattı: "Bütün şartları kabul ediyorum, sendikayı da tanıyorum. Yalnız bu iki arkadaş kesinlikle almayacağım."

- **Peki, bundan sonraki süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz?**

- Sendika olarak kesinlikle bu dayatmanın karşısında direniş sergileyeceğiz. Suçumuz neyse onu bilelim! İşveren, bizi sendika çalışmamızdan dolayı işten çıkarıyorsa, geri dönene kadar buradan geri dönmeyeceğiz. Sendikamız ile birlikte hareket ederek, mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz.

İçerideki arkadaşlarımızla şu an bir iletişim sorunu yaşıyoruz. Biraz daha bilinçlenip, üretimden gelen gücümüzü kullanabilirsek bu saldırıyı atlatabiliriz. İşveren bu hafta, sendi-

kamızı çağırıp, bu sorunu çözmediği takdirde biz sendikamızla ortak karar alacağız ve daha iyi ciddi eylemler yapacağız. Ne pahasına olursa olsun biz bu işyerine geri döneceğiz.

İşçinin mücadele ve direnişleri birleştirilmediği sürece böyle saldırıların daha da artacağını düşünüyorum. Bunları geri püskürtmenin yolu Türkiye'deki tüm direnişleri, işçi sınıfı mücadelesini bütünleştirmekten geçer. Konferansyonlara baskı yaparak tabandan gelen bir hareketin oluşturulması gerekiyor. İşçi sınıfının yapamayacağı hiçbir şey yok, ben buna inanıyorum. Yıllardır sendikal mücadelenin içersindeyim görüyorum; birlikte hareket ettiğimiz zaman birçok şeyi de başarmışızdır.

K. Kurnaz: İçeride arkadaşlar çalışmayı durdurursa ya da üretimi biraz düşürse ama yapamıyorlar. Ama içerideki baskılardan kaynaklı yapamıyorlar. 2 saat kadar çalışmasalar biz bugüne kadar gelmezdik, çabuk çözüldü. Ama arkadaşlar destek vermediği için uzuyor süreç.

- **Fabrika sahibi Kazım Süren, Deri İşverenleri Sendikası'nın başkanı! O da sendikali(!) biri olmasına rağmen onun bu tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?**

H. Erdoğan: Deri İşverenleri Sendikası'nın(!) genel başkanı böyle bir şey yaparsa, diğer deri işyerlerinde daha da büyük saldırılar olur. Bu konuda mutlaka tüm deri işçilerinin daha duyarlı olup, buradaki mücadeleyi desteklemesi gerek, ki bu direniş başarıya ulaşsın. Aksi takdirde hak gaspları için daha rahat zemin oluşacaktır. **(Kartal)**

Bunları geri püskürtmenin yolu Türkiye'deki tüm direnişleri, işçi sınıfı mücadelesini bütünleştirmekten geçer. Konferansyonlara baskı yaparak tabandan gelen bir hareketin oluşturulması gerekiyor. İşçi sınıfının yapamayacağı hiçbir şey yok, ben buna inanıyorum. Yıllardır sendikal mücadelenin içersindeyim görüyorum birlikte hareket ettiğimiz zaman birçok şeyi de başarmışızdır.

Direndik ve kazandık!

Metro inşaatında çalışan İşçi-Köylü okurları olarak yaşadığımız direnişinizi sizinle paylaşmak istiyoruz.

İşçiler olarak iki aydan uzun bir süre boyunca maaşlarımızı alamadık. Bu durumu diğer işçilerle de tartışıp bir şeyler yapılması gerektiği sonucuna vardık. Bu süreç yaklaşık bir hafta kadar sürdü. Ve iş yavaşlatma eylemi başladı. İki gün iş yavaşlatma eylemi yaptıktan sonra, gece vardiyasından arkadaşlarımız iş bırakma eylemini başlattılar. Bir sonraki gün, gündüz vardiyasındaki işçiler de iş bırakma eylemine hazırlanırken, paralarımızın hesaplarımızı yattığını öğrendik. Bunun sonucunda diğer taleplerimizi de dile getirdik. Taleplerimizin içinde yemekler, yatakhaneler ve banyoların iyileştirilmesi yer alıyordu. Ve bu taleplerimiz de yerine getirmeye başladılar. Bu olaylar doğrultusunda örgütlü duruşumuz sayesinde haklarımızı kazanabileceğimizi somut olarak görmüş olduk.

(İzmir Avrasya Metro İnşaatında çalışan İşçi Köylü Okurları)

Asgari geçim sınırı 2 bin 962 TL

Türkiye Kamu-Sen'den yapılan yazılı açıklamaya göre, Türkiye Kamu Sen AR-GE merkezince istatistik kurumundan alınan Nisan 2010 fiyatlarına göre yoksulluk araştırması yapıldı.

Araştırmada, Nisan ayında dört kişilik bir ailenin sağlık kuruluşlarının belirlediği biçimde beslenebilmesi için günlük 23 TL 40 kuruş harcama yapması gerektiği belirtildi. Ailenin aylık gıda harcamasının 701 TL 91 kuruş olduğu ifade edildi.

Yapılan araştırmada tek kişinin yoksulluk sınırı bin 475 TL 46 kuruş, 4 kişilik ailenin asgari geçim sınırı ise 2 bin 962 TL 44 kuruş olarak hesaplandı.

Sonuçlar, asgari geçim sınırının geçen aya göre yüzde 0.33 arttığını gösterdi. Çalışan tek kişinin aylık sınırının ise yüzde 0.27 oranında arttığını belirlendi.

Amaç et yedirmek mi yeni rant alanı açmak mı?

Anayasa, başkanlık, Ermeni soykırımı gibi tartışmaların orta yerine düşen (daha doğrusu araya sıkıştırılan) bir tartışma da yoksul halkın artık sadece vitrinlerde seyretme gücünü bulduğu et fiyatları üzerinden yaşanıyor.

Tarım ve hayvancılıkta kendine yetmenin ötesinde ihracat edebilecek verimliliğe sahip olan ülke toprakları, gelinen aşamada, bırakalım ihracı, kendine bile yetemez konuma gelmiş-getirilmiş. Birçok üründe olduğu gibi ete de tam dışa bağımlılık yaratılmak istenmektedir.

Uluslararası tekelin, IMF, DB gibi emperyalist kuruluşların birçok ürünün ithalatını da içeren çıkarları doğrultusunda politikalarının hayata geçirilmesi (hem de uzunca yıllardır) meselenin kaynağının bir yanını oluşturmaktadır. Diğer bir yanında ise, tarım ve hayvancılığa en uygun, en verimli alanların, gerek köy boşaltma ve yakmalarla ("terör" bahanesiyle) gerekse rant alanları olarak kullanımıyla ortadan kaldırılması, tarımın yanı sıra hayvancılığa da büyük darbeler indirmiştir. "Et fiyatlarındaki artış" olarak yansıyan sonunda ilgili yapılan tartışmalarla birlikte, hemen et ithalinin gündeme getirilmesi ise bu darbelerin aslında ne kadar sistematik bir politikanın ürünü olduğunu da göstermektedir. Yani sözün özü, mesele yoksul halkın ucuz et yemesini sağlama meselesi değildir!

Öyle olsaydı, konunun uzmanlarına ve/veya doğrudan muhataplarına kulak verilirdi. Konunun uzmanları da sektörün sonunu hazırlayan en önemli nedenlerin başında köy boşaltma-yakma ve mezra yasaklarının geldiği görüşündeler. Verdikleri istatistikler, Türkiye'deki et tüketiminde kullanılan hayvan varlığında 1980 yılından bu yana, her yıl artarak süren bir azalma yaşandığını gösteriyor. Bu azalmanın oranı sadece 1980-2001 arası yüzde 60'lara varıyor. Günümüze kadar yapılan hesaplamalar ise, azalmanın hız kesmeden sürdüğüne işaret ediyor.

Ancak hükümet (bir bütün olarak devlet) ve benzeri verilere kulak tıkamayı, görmezden duymazdan gelmeyi sürdürüyor. Sanki tek pahallık ette yaşanıyormuş da halk diğer tüketim maddelerine-ürünlerine ulaşabiliyormuş, alım gücü yetiyormuş gibi, et ithalini gündemleştirmeye devam ederek, ithalatın başlaması için süre koyduğunu açıklıyor. Bunu yaparken de tek bir "sorunları" olduğu da ortaya çıkıyor.

"Helal kesim" sorunu! Yani yurtdışından ithal edilmesi düşünülen etlerin İslami kurallara uygun kesilmesi sorunu. Bunu da ekipler gidip yerinde görüp halledecekmiş! Olmadı iş bir fetvaya bakar!

Takiyeden kim ölmüş!

Konya'da protesto

Konya'da et üreticileri bir araya gelerek AKP hükümetinin et ithalatına izin veren kararını protesto etti. Konya Hayvan Pazarı'nda bir araya gelen besiciler açıkları **"İthal ete hayır, buffalo etine hayır"** yazılı pankartla Konya-Ereğli yolunu çift yönlü trafiğe kapattı. Yaklaşık yarım saat süren yol kapatma eyleminde konuşan Konya Kırmızı Et Yetiştiricileri Birliği Başkanı **Nazif Karabulut**; kararın Türkiye'nin birçok üründe olduğu gibi dışa bağımlılığını, et ithalatının sıkıntıları daha fazla artırdığını, et ithalatının besicileri bitireceğini söyledi.

HES'lere karşı mücadelede bir kazanım daha!

Yuvarlakçay Kurtuldu, Sıra Saklıkent'te!

Muğla'nın Köyceğiz ilçesinde bulunan Yuvarlakçay Irmağı'nda yapılması planlanan HES projesi ile ilgili köylülerin yaptığı eylemler sonucunda projeyi hayata geçirecek olan Akfen Holding HES yapımından vazgeçtiğini açıkladı.

Yaklaşık 100 gündür santralin yapılacağı alanda çadırlar kurarak nöbet tutan Pınar köylüleri en sonunda Akfen Holding'e geri adım attırdı. Geçtiğimiz günlerde bir açıklama yaparak projeden vazgeçtiklerini halka duyuran Akfen Holding Yönetim Kurulu Başkanı **Hamdi Akın**; "Çevre halkının projeye tepkisi ortadayken Yuvarlakçay'a HES yapmaktan vazgeçtik. Ama Enerji Piyasası Denetleme Kurulu (EPDK) HES yapımı için lisans alıp da santral yapılmazsa ceza uygulanıyor. Bu konuda EPDK'dan anlayış bekliyoruz" dedi. Kararı sevinçle karşılayan yöre halkı diğer projelerden de vazgeçilmesi gerektiğini vurguladı. **(H. Merkezi)**

Senoz Vadisi'nde yapımı devam eden Hidro Elektrik Santrallerine karşı 5 ayrı dava açıldı ve bu davaların hepsi de kazanımla sonuçlandı. HES'lere karşı mücadele ise sürüyor...

Ülke genelinde sayıları bin 700'ü bulan HES'lere karşı, halkın verdiği mücadele her geçen gün artarken, açılan davaların sonuçlanmasıyla birlikte bu mücadelede belli kazanımlar elde ediliyor. Son olarak Rize İdare Mahkemesi tarafından verilen karar da bu kazanımlardan birini oluşturuyor.

Rize'nin Çayeli ilçesine bağlı **Senoz Vadisi**nde bulunan 11 köy muhtarı, Vadinin Doğal SİT Alanı ilan edilmesi için 26 Haziran 2008 tarihinde Trabzon Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu'na başvuruda bulunmuştu. Koruma Kurulu 18 Kasım 2009 tarihinde açıkladığı nihai kararında "Taş ocakları ve HES çalışmalarının vadiyi olumsuz etkilediği için Doğal SİT gerektiren özelliklerini yitirdiği" gerekçesi ile Senoz Vadisinin Doğal SİT Alanı ilan edilmesi isteğini reddetmişti. Bunun üzerine harekete geçen yöre halkı

ve çevre dernekleri Senoz Vadisinin bu koşullarda dahi korunması gereken özellikleri bünyesinde barındırdığı ve söz konusu kararın yürütmesinin durdurulması için Rize İdare Mahkemesinde yeni bir dava açtı.

Geçtiğimiz günlerde sonuçlanan davayla Koruma Kurulu'nun verdiği kararın yürütmesi durduruldu. Verilen kararda "Yüklenilen görevin hassasiyeti ölçüsünde yerli araştırma ve inceleme dayanmadan kararların alınması, özellikle arz eden ve korunup değerlendirilerek bozulmadan yaşatılması önemli olan tabii ve kültürel değerler üzerinde geri dönülmez ve telafisi mümkün olmayan zararlar yaratacağından, bu kararları alan karar vericiler hakkında da hukuki ve cezai sorumluluklar doğacaktır" denilerek Kurulun verdiği karara karşı çıkıldı.

Kararla ilgili açıklama yapan Senoz Derneği Yönetim Kurulu üyesi Av. Münir Yazıcı, vadiye yapımı devam eden HES'lere karşı 5 ayrı dava daha açtıklarını ve bu davaların hepsini kazandıklarını belirterek HES'lere karşı mücadelelerinin sonuna kadar devam edeceğini söyledi. **(H. Merkezi)**

Mersin'de çiftçiler tepkili; "AMAN DA NE ALTIN YILI!"

Ürettikleri ürünü pazarlama sorunu yaşayan köylüler, tüccar ve komisyonculara öfkeli...

Ekonomik krizin faturası emekçi yığınlar kesilirken, emekçilerde krize tepki gün geçtikçe büyüyor, birçok işçi grevinin yanı sıra tarım emekçileri de çeşitli eylemler yaparak bu dönemde tüccarlara ve komisyonculara karşı öfkelerini dilendiriyor.

Mersin'in Silifke ilçesinde Atayurt beldesindeki köylüler ellerinde domates kasaları ile Atayurt beldesinden sebze-meyve tesislerine kadar yürüyüş düzenledi. Aldıkları kredileri ödeyemediklerini belirten domates üreticileri

adına yapılan açıklamada şöyle denildi; "Çocuklarımızı okula gönderemiyoruz. Tüccarların burada bizden 30-40 kuruşa aldıkları domates İstanbul'da 4-5 liraya satılıyor. Tarım Bakanı bize burada 'altın yılını yaşıyorsunuz' diyor. Aman da ne altın yılı, biz burada kan ağlıyoruz. 3 yıldır kredi borçlarımızı ödeyemiyoruz. Üniversitedeki çocuklarımıza para gönderemiyoruz. Biz domatesi 40 kuruşa satamazken büyük şehirlerde vatandaşlarımız 5 liraya alıyor. Tüccarlarla komisyoncular kazanırken biz mağdur durumdayız, bir dönüm seranın maliyeti 15 bin lira ama biz 3 bin liralık satış yapamıyoruz. Peşkeşçilerin elinde kaldık. Çiftçi olarak her zaman eziliyoruz." Açıklamaları bittikten sonra köylülerin ellerindeki domates kasalarını halin girişinde yere atarak eylemlerini bitirdi. **(Mersin)**

Termik santral istemeyen halka polis müdahalesi

Sinop'un Gerze ilçesinde yapılması planlanan termik santral için gerekli olan ÇED raporu toplantısına gelen şirket yetkilileri ve Çevre İl Müdürü Gerze halkının tepkisiyle karşılaştı.

Çevre İl Müdürü'nün konuşmasından önce proje sunumunun yapılmasına tepki gösteren Gerzeliler, prosedürlere göre bu durumda toplantının iptal edilmesi gerektiğini söylediler. Çevre İl Müdürü'nün "toplantı yapılmıştır" şeklinde tutanak tutturmaya çalışması üzerine halkın tepkisi daha da arttı. Protestoların sürdüğü salona polis gaz bombalarıyla saldırdı. Salonu dışına çıkan halk, şirket yetkililerinin ve Çevre İl Müdürü'nün salondan çıkmasına izin vermedi. Çevre İl Müdürü "toplantı yapılmamıştır" tutanağını imzalayana kadar kimsenin dışarı çıkmasına izin vermeyen yöre halkı toplantının iptal edilmesini sağladı. **(H. Merkezi)**

MHP; Çorum aydınlatılsa ne olur?

8 yıldır hükümet eyleme icraatını ıstahla ve tek tabanca bir halde sürdüren “demokrasi” aşığı AKP'nin pek sayın Çorum vekili şöyle bir çocukluğuna, ilk gençlik yıllarına dönüp bakmış olacak ki başta memleketi Çorum'da yaşananlar olmak üzere, saymakla tükenmeyecek bir tomar katliamın arasında ince eleyip sık dokuyarak, kılı kırk yararak kimilerini seçmiş ve “**Failler Bulunsun, Demokrasi Olsun**” şiarıyla ulu mecliste bir komisyon kurulmasını önermiş.

AKP Çorum milletvekili **Ağah Kafkas** ve beraberinde 114 AKP'li milletvekili daha Çorum, Sivas, Maraş ve '77 1 Mayıs olaylarının araştırılması için 26 Nisan 2010'da bir araştırma önergesi hazırladılar. Kafkas, diğer vekillerle birlikte düzenlediği basın toplantısında “*demokrasimizin ve hukukumuzun son 8 yılda yakaladığı ivme ve siyasetimizin kararlık odaklı aydınlatılmasındaki kararlılığı, geçmişte faili meçhul kalmış olayların üstüne gitme cesaretini artırmıştır. Bu kanlı günlerin faileri ortaya çıkarılmalıdır. Böylece mağdurların yüreğine bir nebze de olsun su serpilecektir. Bu konulara dair elinde belgesi veya bilgisi olan herkes sürece katılsın, destek olsun*” vs. dedi.

Neden Şimdi Sayın Kafkas?

Gözlerimizi yumalım, kulaklarımızı tikayalım, ağzımızı kapayalım, üç maymunu oynayalım. Varsayalım ki bizim içimiz kötü. Öküz altında buzağı arıyoruz. Memleket hissiyatının yaş ilerledikçe yoğunlaşması bile tek başına Çorum katliamının aydınlatılmasını samimiyetle istediğini gösterebilir pek Sayın Kafkas'ın. Yani en azından yazının bu kısmında bırakalım şu şüpheci (!) tavırımızı, buna inanalım. O zaman “neden şimdi?” sorusu gelip dayanıyor kapıya. Bahsi geçen katliamların üzerin-

den ortalama bin yıl geçmişken... (Acıları ise daha dün gibi tazeyken!..) Kafkas, zamanlamaya ilgili gerekçe sunuyor bize. Bir diyor, demokrasi ve hukukta 8 yıldır yakalanan ivme tavan yaptı ve o kadar demokratikleşti ki artık bir dönem ağzımıza almaktan korktuğumuz, dost meclislerinde bile kısık sesle ifade ettiğimiz katliamları ulu mecliste tartışır hale geldik. İki diyor, siyasi iklim şimdi, tam şu anda, bu dakikalarda uygun.

Malumunuz devletçek son sürat açılmayı pek bir önemser oldular. Öyle bir açılım türküsü tutturdular ki Kürtlerden, Romanlara, Alevilerden, Ermenilere herkesin kulaklarına ulaştı bu türkünün melodisi. Çalıştaylarla, üstü kapalı merak uyandırıcı söylemleriyle, “arkası yarın” tadında aymazlıklarıyla, yarattıkları “her şey çok güzel olacak” algısıyla besledikleri; utanmasalar yaş pastalar kesecekleri, memleketi toptan konfeti yağmurlarına tutacakları, neredeyse ulusal açılım bayramları ilan edecekleri raddede gördük ki; bahsi geçen açılımın “açılmayı” içeren kökü dışında ortada ne bir fol ne de bir yumurta vardır. En azından tüm gayretkeşliğimize rağmen biz henüz tespit edemedik!

Egemenler ipin bir ucunu suyun kenarındaki kazığa bir ucunu da bellerine sımsıkı bağlamışlar, dalmışlar bir havuza, serinlemeye durmuşlar. Hal böyle iken okyanuslara açıldıklarını iddia edebil-

menin pişkinliği mayalarında mevcut bulunan ikiyüzlü, katliamcı niteliklerinin dışı vurumudur.

Öyle ki **'77 1 Mayıs'ını Taksim Meydanı'**nda kutlayan 500 bin emekçinin üzerine nereden ve kimin tetiği çekmesiyle geldiği bin bir türlü çabaya (!) rağmen bir türlü bulunamayan saldırganın ardından 34 kişinin ölmesini, yani kanlı 1 Mayıs katliamını; **19 Aralık 1978'**de bir sinemanın bombalanmasıyla başlayıp Maraş'taki Alevilerin katledilmesiyle devam eden **Maraş Katliamı**ını; 30 Haziran 1980'de devletin çok objektif, tarafsız, nitelikli en resmi yayın organında çıkan “**Alaaddin Cami ateşe verildi**” haberiyle/çağrısıyla galeyana gelip cihat ilan edenlerin Çorum'da Alevileri katlettikleri **Çorum Katliamı**ını; 93'te hatırladıkça hala burnumuzda insan eti kokusunun tütmesine sebep olan **Sivas Katliamı**ının faillerinin bulunması için açılım sürecinin en uygun siyasi iklimi sağladığını düşünüyorlar!

“Kadın da olsa çocuk da, gereği yapılacaktır!”

Diyarbakır'da polise taş atıkları gerekçesiyle tutuklanıp, Diyarbakır E Tipi Hapishane'ye konulan çocuklar “hasta çocukların tedavi edilmemesi, yemeklerden kurt, paslı çivi ve tırnak çıkması, asker ve gardiyanların çocuklara yönelik şiddet uygulaması...” gibi nedenlerden dolayı 7. ve 12. Koşu ateşe vererek isyan çıkardı.

Hapishanede kalan çocuklar 23 Nisan'da kamuoyuna açık yazdıkları mektupta şunları ifade etmişlerdi: “*Sayın Erdoğan kendi ülkesinde, kendi zindanlarında bulunan bizlerin acılarını dile getirmekten korkarken, 'mazlum çocukların duruma dik-*

kat çekmesine anlam veremiyorsunuz. Galiba biz Erdoğan'a göre çocuk değil de ülkeyi parçalamaya çalışan teröristiz.” Toplam 6 hasta tutsak çocuğu bulunduğu koşullarda arkadaşları için birçok kez hapishane yönetimine dilekçe yazdıklarını belirten çocuk tutsaklar, bir netice alamadıklarını söyledi. Hapishanenin bu uygulamalarından kaynaklı geçtiğimiz haftalarda intihar girişiminde bulunan S. adlı çocuk tutsağın hala yemek yiyemediği, arkadaşlarıyla konuşmadığı ve ağladığı da öğrenildi.

TMK mağduru çocukların hapishanelerdeki durumu üzerine, isyandan daha önce İHD Diyarbakır Şubesinin yaptığı bir açıklama durumu gözler önüne sermektedir. İHD Diyarbakır Şubesi, polise taş atıkları gerekçesiyle tutuklu bulunan çocukların psikolojik travma yaşadığını söyleyerek, “Kötü cezaevi koşullarının düzeltilmemesi

durumunda isyan çıkarabilirler” demişti.

İHD Diyarbakır Şubesi Çocuk Hakları Komisyonu üyesi **Av. Keziban Yılmaz**, geçtiğimiz Pazartesi hapishane koşullarını protesto için çocukların koşullarını kilitlediğini söyledi. Hapishanede çocukların çok kötü şartlar altında bulunduğunu belirten Yılmaz, “Çocuklarla yaptığımız her görüşmede sağlık koşullarının yetersiz olduğu ve tedavilerinin yapılmadığını, bunun yanında cezaevi görevlileri tarafından da kötü muameleyle uğradıklarını belirtmişlerdi. Biz bu sorunu defalarca yetkili mercilere iletmemize rağmen hiçbir şekilde önlem alınmadı. Cezaevine giderek yaptığımız görüşmelerde çocuklar bize, büyük travmalar yaşadıklarını ve bir arkadaşlarının da intihar girişiminde bulunduğunu ifade ettiler. Sayın Başbakan ve yetkili bakanlara sesleniyoruz. Çok geç olmadan vicdanınızın sesini dinleyerek çocukları cezaevinden kurtaracak yasal düzenlemeleri bir an önce yapın” demişti.

Tutuklu çocukların, hapishane koşullarıyla ilgili ailelerine mektup yazdığını ifade eden İHD yöneticisi **Av. Serdar Çelebi** ise mektuplarda yemeklerinden çivi ve tırnak çıktığını söyledi. Yemekte çıkan maddeleri hapishane yönetimine bildiren çocukların “Buna bile şükredin” şeklinde cevap aldıklarını belirtmişti. (**Mersin**)

Zeyneb Celaliyan için acil eylem kararı

İran rejimi tarafından 2009 yılında “Allaha karşı gelmek” suçlamasıyla 19 arkadaşıyla birlikte idam cezasına çarptırılan ve 2 ayı aşkın süredir kendisinden haber alınmayan Kürt kadın hakları savunucusu **Zeyneb Celaliyan**'ın akibetinin ortaya çıkartılması için Uluslararası Af Örgütü (AI) acil eylem kararı aldı. Celaliyan için adil yargılamanın yapılmadığı, verilen cezanın adil olmadığı ve 2 ayı aşkın süredir akibetinin belli olmadığına dikkat çeken AI üyesi ve KURDİ-DER Malazgirt Şube Yöneticisi Serdar Balcı, karar çerçevesinde çalışma yürüteceklerini belirtti.

Örgütün İstanbul temsilciliğine yaptığı başvurunun ardından örgütün acil eylem kararı aldığını ifade eden Balcı, alınan karar çerçevesinde İran'ın İstanbul Konsolosluğu'na başvuru yapılacağını söyledi. Balcı, iki aydır haber alınmayan Celaliyan'ın İran rejimi tarafından idam edilmiş olabileceğini kaydetti.

Durmak yok, tutuklamalara devam!

Kürt coğrafyasının her parçası ve bileşeni egemenlerin sistematik saldırılarına maruz kalmaya devam ediyor. Kuşkusuz tehdit olarak algılanan alanlardan birini de üniversiteler oluşturmaktadır. Yurtsever, ilerici öğrencilere her yıl düzenli olarak yapılan gözaltılar bu yıl da sürekliliğini korumuş ve en basit hak taleplerine, hak arayışlarına yönelik sert baskı uygulanmış, öğrencilere onlarca yıl cezalarını istendiği davalar açılmış birçoğu da tutuklanmıştır.

Rektörlük tarafından gerçekleştirilen bahar şenliklerine öğrencilerin dâhil edilmemesi ve öğrencilerin iradelerinin hiçe sayılması sebebiyle Dicle Üniversitesi bahar şenliklerini öğrenciler; öğrenci derneği öncülüğünde boykot etmiş ve oturma eylemi yapmıştır. Şenliklerin başlamasıyla birlikte şenlikleri protesto eylemleri yapılmış bu nedenden dolayı da 104 öğrenci gözaltına alınmıştır. Öğrencilerin demokratik eylemlerine bile tahammül edemeyen rektör, polisi çağırması ve öğrencileri gözaltına aldırıştır.

Şenliklerin başlangıç tarihi olan 26 Nisan'da oturma eylemi yapmaları sebebiyle gözaltına alınan öğrencilerin gözaltı süreleri 4 güne uzatılmış ve ardından çıkarıldıkları mahkemeye 8 öğrenci tutuklanmıştır. Komiktir ki tutuklama sebebi; öğrencilerin KCK bağlantılı olduğu iddialarıdır. Bütün demokratik hak arama taleplerine devletin bu yaklaşımı coğrafya insanına yabancı olmamakla birlikte yaşanan hukuksuzluklara da yenilerini eklemektedir.

Yaşanan gözaltılara ilişkin İHD ve Eğitim-Sen'in fakülte önünde yaptığı basın açıklamasında şu vurgular yapıldı: Devletin bölgeye ilişkin politikaları her zamanki gibi özgüllüğünü korumaktadır. Bu politikalar etkisini kuşkusuz üniversitesinde de göstermektedir. YÖK'ün üniversitelere gönderdiği son yazılarda şu durum açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır, Kürt öğrencilere dikkat edin diyen YÖK bu açıklamaları iftiharla Kürt öğrencileri fışkırmaktadır.

Şenlikler kapsamında bir başka ilginç noktayı ise şurası oluşturmaktadır: YÖK inisiyatifiyle 2005'te kurulan ve Bologna sürecine öğrencilerin katılımını gerçekleştirdiği iddiasında olan Öğrenci Konseylerinin sınırları da bir kerere daha çizilmiş oldu. Öğrenci Konseyinin yurtsever öğrencilerin elinde olması nedeniyle bu seneki şenliklere konseyler de dâhil edilmemiş oluyor. Daha yalın bir ifadeyle öğrencisiz ama “öğrenciler için” bahar şenlikleri düzenlenmeye devam ediliyor. Tıpkı Kürtüstü yapılan “Kürt açılımı” gibi. (**Amed YDG**)

Failler mi?

Son dönemde pek bir moda oldu “fail” meselesi. Tetiği çektiren zihniyetten, büyük hesaplardan, tetiği çek diyen dudaktan varlığından bihaber egemenler düşüldü ucuz kahramanların, piyonların peşine. Ne yani Hrant'ı Ogün Samast mı öldürdü? Buna kanmasını mı bekliyorsunuz insanların? Samast iflah olmaz bir Agos Gazetesi okur muydu? Malum yazıyı satır satır okuyup Hrant'ı katletme hissiyatını vatan ve milleti koruma gayesiyle mi perçinledi? Tarih uzmanı mıydı kendisi? “Soykırım değil tehcir” tespitini mi yaptı beton gibi kitapları okuyup hatmettikten sonra. Uzun söze ne hacet? Değildi! Hrant'ın katli bu devletin özünü iştiğal eden tahammülsüzlüğün bir kez daha tekrarlanan boyutu oldu yalnızca. Hrant'ın başına isabet eden kurşunu, Ogün Samast'ın parmakları itti, ama Samast'ı bu katliama bizzatihi bahsi geçen o karanlık, bu düzen, bu sistem, bu devlet itti.

Aynı şekilde ne Taksim'de ne Maraş'ta ne Sivas'ta yaşananlar farklıdır. Ötesi Dersim 38'den tutalım da Ulucanlar, Gazi, Beyazıt gibi katliamların hiçbirinde ufak teknik ayrıntılar dışında senaryo değişmemiştir. Katliam faşist devletin yıldırım/sindirilmek/korkutmak/yok etmek amacıyla kullandığı araçlardan yalnızca biridir. Kullanılan alet, edevat, kullanılan el değişikdir ancak; devletin faşistliğiyle malul amaç ve asıl fail hep aynıdır; **Faşist devlet!**

Sayın Kafkas, failerin bulunmasını bu denli canı gönülden istiyorsa, parçası bulunduğu iktidar öbeğine şöyle bir göz atсын. Kolluğundan, ordusuna, meclisinden, yargısına bir bütün kan kokan düzen asıl fail olarak karşısında durmaktadır. Kukla sansız, ruhsuz bir oyuncaktır bilmez misiniz? Ona hareketi katan bağlı olduğu ipleri oynatandır. Pek Sayın Kafkas'ın kimde olduğunu biliyordur bizce. Malumunuz koca vekil olmak zor bu devirde!

Bölgede Bombalanmayan Yer Yok!

Bölgede uzun dönemdir başlayan askeri hareketlilik artarak devam ediyor. HPG'nin gerçekleştirdiği eylemlerle beraber artırılan askeri operasyonlar bölgenin tamamına yayılmış durumda. Hava destekli olarak gerçekleştirilen ve uzun zamandır sürdürülen operasyonlar Dersim'de 2. ayını doldurmuş durumda.

Dersim'de Mart ayının ortalarından bu yana başlatılan operasyon ve askeri sevkiyata her gün bir yenisi ekleniyor. Nazimiye ve Pülümür bölgelerinde başta **Dokuz Kayalıklar, Kutu Deresi** ve **Buys Baba** alanları aralıksız şekilde bombardımana tutulurken, Ovacık'ın Mercan Vadisinde Kobra tipi helikopterlerle stratejik noktaları bombalıyor. Mazgirt kırsalında başlatılan operasyonlar aralıklı ve yer yer nokta atışları ile sürerken, Hozat kırsalını jet uçakları bombalıyor. Nazimiye ilçesine bağlı Sarıyayla Karakolu ve Pülümür İlçesi kırsalında bulunan Hasangazi Jandarma Karakolu'na gerçekleştirilen saldırıların ardından askerler gerillaların tahmini geçiş bölgelerine operasyonlar düzenliyor, dağları bombalıyor.

Bu artan operasyonlar nedeniyle köylüler de zor günler yaşıyor. Köyler ve yaylalar operasyonlar nedeniyle asker ablukasında ve köylüler operasyonlardan büyük zararlar görüyor. Bölgedeki arıcılar ve küçükbaş hayvan besicileri de yoğun bombardımanlar nedeniyle yaylalardan imnek zorunda kaldı.

Bingöl'ün Genç İlçesi ile Diyarbakır'ın Lice

Sözde Demokratikleşmeye Bile Tahammülü Olamayanlar

Siyasi aktörler, klikler mevcut düzenin kendilerine biçtiği hareket alanı içerisinde birbirlerini yemeyi pek severler. Klik çatışması olarak ifade edilen bu süreçlerde aynı ipe bağlı olan, aynı düzenin yürütücülere olan bu klikler “en çok ben işbirlikçilik yaparım, en çok ben onların ekmeğine yağ sürerim, en çok ben onların istediği düzenlemeleri yaparım” çığırtkanlığıyla yarışa koyulurlar. “Gücü gücü yetene” ana kuralıyla süren bu yarışta sistem kendi bekasını daim kılarak yarışın esas kazananı olduğunu yine ilan eder. Şu sıralar memlekette dalga dalga süren Ergenekon operasyonları ile, demokratikleşiyoruz, katliamların faillerini buluyoruz komiklikleriyle yapılmayan çalışılan da tam da bu klikler arası çatışma diye adlandırılan çetrefilli süreci ifade ediyor. Sistem diyor ki eskinin derinine, ağasına, beyine “senin miadın doldu, yeni derinlikler, ağalar, beyler lazım bana.” Tam da bu noktadan en fazla muzdarip olacağını düşündüğümüz siyasi(!) çevre faşistliğiyle, katillikleriyle, kan severliğiyle tanınan/ bu noktada büyük ün yapan, sistemin zamani gelince “atıl kurt” diyerek üzerimize salmaktan hiç çekinmediği katiller kulübü **Milliyetçi Hareket Partisi** oluyor. “Ne oluyor yahu ne açılımı, biz bu devlet için öldürdük, habire öldürdük, boyuna öldürdük” nidaları ata ata ortalarda gezen bu zihniyet katliamlar mevzu bahis olunca “ya aydınlanacak da ne olacaklar, yaraları deşmeyecek, unutmaya çalışalım, metin olalım, dirayetimizi koruyalım” iğrençliğiyle dikiliveriyor karşımıza. Malum her tetikte bu faşist kulübünden birilerinin parmak izine rastlamaya alışmıştık. Varlık zemini kontgerilla örgütlenmesi olan MHP perstij kaybetmekten duyduğu korkuyla demokratikleşme masalının karşısına buradan dikiliyor işte! Al birini vur ötekine!

İlçesi kırsalında süren operasyon genişleyerek devam ederken, Bingöl'ün Yayladere ve Kığı ilçeleri kırsalına yoğun askeri sevkiyat yapılıyor. Diyarbakır'ın Lice İlçesi'nde Abalı Köyü Jandarma Karakolu'na yapılan saldırının ardından başlatılan operasyon genişleyerek sürüyor. Öte yandan Batman'ın Kozluk, Sason ve Diyarbakır'ın Kulp İlçesi kırsallarına yönelik operasyon da devam ediyor. Bölgede zaman zaman gerillalarla çatışma yaşanıyor. Kars'ın Kağızman İlçesi kırsalında da askeri operasyon başlatıldı. Hakkâri'nin Yüksekova İlçesi'ne bağlı Oremar Bölgesi'nde 2 askerinin yaşamını yitirdiği çatışmadan sonra bölge savaş uçakları tarafından bombalanmaya başlandı. Çukurca'dan da sınır bölgesine obüs atışları yapılırken, Şemdinli kırsalı da kobra tipi helikopterlerce bombalanıyor. Diyarbakır Askeri Havaalanı'nda başlayan hava hareketliliği devam ediyor, askerler zaman zaman sınır bölgesini geçiyor. Bunun yanında sınıra sevkiyatlar da devam ediyor. Silopi İlçesi'ne daha önce getirilen çok sayıda asker ve askeri mühimmat Habur Sınır Kapısı'na doğru hareket ediyor.

Çukurca İlçesi'nde operasyona gitmek istemeyen koruculara operasyona çıkmaları için baskı yapılıyor. Şırnak'ta da kaçakçı oldukları ileri sürülen 5 kişinin Milli Taburu'na bağlı askerler tarafından tarandığı iddia edildi. Tarama sonucu 1 kişi yaşamını yitiren, 1 kişi de yaralandı. (**Erzincan**)

Kaypakaya'yı övmek suç değildir!

Sanatçı **Pınar Sağ** hakkında TKP/ML TIKKO'nun kurucu önderi İbrahim Kaypakaya'ya ilişkin 'suç ve suçluyu övdüğü' iddiasıyla açılan davanın ilk duruşması görüldü.

25 Mart 2009 tarihinde Dersim'de bağımsız belediye başkan adayı Murat Kur'la dayanışma amacıyla gerçekleştirilen etkinlikte sarf ettiği; “Faşist iktidara karşı her zaman dik durmuş Kaypakaya'nın yoldaşlarına” sözlerini inceleyen Emniyet, savcılığa başvurmuş, ardından Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından dava açılmıştı.

Pınar Sağ ve aynı etkinlikte sahne alan sanatçı **Mehmet Özcan** hakkında TCK'nın 215'nci maddesine dayanılarak 2 yıl hapis cezası isteniyor. Davanın soruşturma aşamasında Şişli Cumhuriyet Savcılığına ifade evren Pınar Sağ'ın ilk duruşması 10 Mayıs günü görüldü.

Pınar Sağ'ın eşi Tolga Sağ ve bağlama ustası Arif Sağ ile birlikte birçok sanatçının, demokratik kitle örgütünün katıldığı duruşmada Partizan ve Demokratik Haklar Federasyonu da hazır bulundu. Kalabalık bir avukat grubunun ve izleyicinin katılımı ile gerçekleştirilen

duruşmada hâkim ilk olarak Pınar Sağ'ın 17'lerle ilgili yaptığı konuşma hakkında ifadesini sordu. Sağ, aradan uzunca bir süre geçtiğini ve söz konusu dosyayı incelemeye başladığını dile getirdi.

Tunceli Savcılığının talimatı ile alınan ikinci ifadesinde hakim Pınar Sağ'a Kaypakaya'ya ilişkin sözlerini sordu. Pınar Sağ; Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan gibi Kaypakaya hakkında da sonuçlanmış bir davanın olmadığı ve suç teşkil edecek bir fill işlemi diğeni dile getirerek “Kaypakaya'yı övmem suçu olduğunu düşünmüyorum” şeklinde ifade verdi. Avukatlar da Kaypakaya'nın ülkesinin bağımsızlığı ve halkın yoksulluktan kurtarılması için mücadele ettiğini dile getirerek Kaypakaya hakkında açılan davanın düştüğünü ve hukuki olarak suç kapsamına alınabilecek sonuçlanmış bir dava olmadığını söylediler. Kaypakaya'nın kız kardeşi avukat **Elif Güneş** de Kaypakaya'nın var olan adli sisteme göre suçsuz olduğunu ve halkın mutluluğu için mücadele ederken işkencede katledildiğini söyledi.

(**İstanbul**)

“Hoşçakal Güler, ölümsüzlüğün onurumuzdur!”

“Tecridin ta kendisidir ölüm!” Böyle diyordu, Güler Zere, yazdığı son mektubunda... 14 yıllık tutukluğun sonucu, devletin tecrit politikası onda hiç unutamayacağı “izler” bırakmıştı. Öyle izlerdi ki bunlar, dört duvar ile özgürlüğünü kısıtlamakla yetinmiyor, yaşam hakkını bile elinden çekip alıyordu. Hapishane koşulları ve devletin sistemli, programlı “sessiz imha” politikaları sonucu ölümcül bir hastalığı yakalanmıştı Zere...

Hastalık ilerliyor, ancak Zere ne hastaneye sevk ediliyor ne de hastalığının teşhisi konuluyordu. Hızla ilerleyen hastalığın bir süre sonra damak kanseri olduğu öğrenildi. Ancak yine de Zere'nin tedavisi bir türlü yapılmıyordu. Bu kez yoldaşları, dostları ve toplumun tüm duyarlı kesimleri harekete geçti. Birçok yemede çeşitli eylemler örgütlendi, sağlık örgütleri “hapishanede değil, hastanenin

mahkûm koğuşunda bile kalamaz, tahliye edilmeli!” diye bas bas bağırdı! Ama devletin kulakları sağırdı, çünkü hedefine kilitlenmişti. Zere, devlete “baş kaldıranlara” ders olması için ölmeliydi!

Adana'da Balcalı Hastanesi mahkûm koğuşuna kaldırıldığında hastalığı iyice ilerlemişti Zere'nin... Devletin “kanlı havlusunu” Adli Tıp Kurumu, Zere'nin ölmesi için art arda rapor hazırlamaya devam ediyordu. Devrimci düşmanı Nur Birgen, arkasında devlet olduğu halde, kinini kusuyor ve ölümün kısıyındaki Zere'nin yaşamından ve nefesinden çalışıyordu.

Eylemler arttı ve sonunda 6 Kasım günü Zere tahliye oldu. Hemen İstanbul'a getirilen Zere'nin tedavisine Çapa Tıp Fakültesi'nde devam edildi. Hastalığını son evresindeydi ama çevresinden aldığı moralde tedavilere “mucize” denilecek derecede olumlu yanıtlar verdi. Ancak hastalık artık geri dönülmez bir evredeydi. 15 Nisan günü Zere'nin avukatı Oya Aslan bir açıklama yaparak, durumunun çok ağırlaştığını açıklamıştı. 7 Mayıs günü geldiğinde, Zere, geride yoldaşlarına, dostlarına geride bırakarak “güneşe gidenlerin” yolunu

tutacaktı.

TC Cumhurbaşkanı A. Gül “affetmişti” Zere'yi! Hastalığı son evresine gelene kadar daha da kötüleşmesi için penceresiz, moral bozucu ortamlarda tutulan Zere affedilmedi! Devlet, dışarıda oluşan kamuoyu baskısıyla, Zere'yi tahliye etti. Ama bunu yaparken de son hamlesini oynayarak, Zere'nin “dışarıda ölmesi”ni sağladı!

Zere artık aramızda değil! “Beni ölümün kıyısına getirip öyle bıraktılar. Yaşam hakkım gasp edildi. Dışarıda ‘ölme hakkı’ verildi. Bunu da unutmuyacağım. Henüz içeride hasta tutsaklar var. Hala tecrit var. Ki tecridin ta

kendisidir ölüm!” Evet, sevgili dostumuz, biz de unutmayacağız! Seni de ve senin yaşamını elinden çalanları da...

Katil devlet hesap verecek!

7 Mayıs Cuma günü saat 17.50'de ölümsüzleşen Güler Zere düzenli olarak yapılan hasta tutsaklar eyleminde anıldı. Saat 19.30'da Taksim Tramvay Durağında bir araya gelen kitle “Güler Zere ölümsüzdür” yazılı pankart açarak “Güler Zere ölümsüzdür”, “Katil devlet hesap verecek”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür” sloganlarını attı. Yol boyunca büyük bir öfkeyle atılan sloganlarla “Bize Ölüm Yok” marşı söylendi. Galatasaray Lisesi önünde sona eren yürüyüşün ardından Zere şahsında saygı duruşu gerçekleştirildi. Eylemde yapılan açıklamada devletin tecrit politikalarının bir sonucu olarak Zere'nin yaşamını yitirdiği belirtildi. Zere'nin serbest bırakılmasının uzun süren bir mücadele sürecini kapsadığını ve Zere'ye tanınan özgürlüğün dışarıda ölme özgürlüğü olduğu belirtilerek Zere'nin hesabının sorulacağı vurgulandı.

Zere için, 8 Mayıs günü, Küçük Armutlu

Cemevi'nde bir anma düzenlendi. 9 Mayıs günü de yüzlerce kişinin katılımıyla düzenlenen cenaze töreninin ardından, Zere, Elazığ'a uğurlandı. Devlet, Elazığ ve İstanbul Okmeydanı'nda Zere için yapılan eylemlere saldırdı.

Mersin

8 Mayıs tarihinde Zere şahsında tüm hasta tutsaklar için bir basın açıklaması düzenlendi. Halk Cephesi'nin yaptığı açıklamaya devrimci ve demokrat kurumlardan da destek geldi. Açıklamada, tüm hasta tutsakların serbest bırakılması talebi yer alırken, özellikle devrimci tutsaklara yönelik uygulanan tecritin de bir devlet politikası olduğuna değinildi.

Adaletin terazisi polisten yana işliyor!

İstanbul

Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nun yürürlüğe girdiği günden beri ülkede polisin keyfi uygulamalarının önü kesilmiyor.

Osman Aslı, geçen yıl Aralık ayında hava değişimi izni için İstanbul'a geldi. Yolda yürürken, Avcılar Firüzköy Karakolu'nun devriye gezen Yunus adı verilen ekiplerince gözaltına alınarak, Firüzköy Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Sadece iki saat sonra Aslı'nın, gözaltında tutulduğu yerde ayakbağı bağcıkları ile kendisini asarak intihar ettiği iddia edildi. Soruşturmasını yürüten Savcılık, Aslı'nın karakola yürüyerek girdiği ve battaniyeye sarılı cansız bedeninin çıkarıldığı görüntüler dışında kayda ulaşamadı.

Aslı'nın tüm odaları kameralarla dolu olan karakolda, yasalar gereği kamera olmaması gereken Avukatlar Odası'na konulması dikkat çekerken, üç kez ifade değiştiren polislerin anlatımları da birbirleriyle çelişti. Aslı'nın gözaltı işlemi sırasında alınması gereken ayakbağı bağcıkları da unutulurken, vücudundaki darp izleri de hala sırrını koruyor. Adli Tıp Kurumu, Osman Aslı'nın ölümü ile ilgili ilk raporunda boğulma nedeniyle ölüm kararını verdi. Ancak avukatının talebine karşın Aslı'nın vücudundaki darp izleri incelenmedi, burnunun üzerinde belirgin bir darp izi bulunuyor. Aslı'nın, normal gözaltı işlemlerinde kişinin geçirilmesi gere-

ken muayenelerden de geçirilmediği ortaya çıktı. Gözaltına alındığı karakolda intihar ettiği öne sürülen asker Osman Aslı'nın soruşturmasında altı ayda bir adım yol kat edemedi.

“Anneye katilden daha fazla ceza!”

İzmir

25 Kasım 2007 tarihinde dur ihtarına uymadığı gerekçesiyle polis tarafından öldürülen 20 yaşındaki Baran Tursun'un annesi Berrin Tursun hakkında cinayet sanığı polisin cezasından daha fazla ceza istendi.

Karşıyaka 5. Asliye Ceza Mahkemesi savcısı oğlunun öldürülmesine isyan eden anne Berrin Tursun için sanık polis Oral Emre Atar'ın cezasından daha fazla istedi. Karşıyaka 1. Ağır Ceza Mahkemesi Baran Tursun'un ölümüne sebep olan silahı kullanan Emre Oral Atar'ı suçlu bulmuş ve 25 ay ceza vermişti. Delilleri karartmak ve evrakta sahtecilik yapmaktan yargılanan 10 polisin beratına karar vermişti. Anne Berrin Tursun için Asliye Ceza Mahkemesi savcısı 41 ay ceza istedi. Karşıyaka 5. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen davaya sebep olarak, basın açıklaması sırasında kullanılan ifadelerin “tehdit, hakaret ve devletin kurumlarının alenen aşağılanması” gösterildi. Davası 17 Mayıs 2010 tarihine ertelendi.

(İzmir İK)

Adli Tıp bir cinayet örgütüdür!

“Adli Tıp Kurumu bir cinayet şebekesi gibi çalışmaktadır.

Bu kurumun bir an önce lağvedilmesi gerekiyor!”

Adli Tıp Kurumu'nun Wernicke Korsakoff hastası Bekir Şimşek adlı tutsak hakkında, Türkiye'de olmayan yüksek güvenlikli hastanede kalması yönündeki karar devrimci ve ilerici kurumlar tarafından yapılan bir eylemle protesto edildi.

6 Mayıs günü öğlen saatlerinde Adli Tıp önünde bir araya gelen kurumlar; 1996 yılından bu yana Wernicke Korsakoff hastası olan, bulunduğu tek kişilik odada askerlerin sürekli nöbet tuttuğu Bekir Şimşek hakkında verilen kararı protesto etti. “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” yazılı pankart açan kurumlar adına basın açıklamasını yapan Fahrettin Keskin; Şimşek'in tüm yaşamı boyunca tek başına bir odaya mahkûm edildiğini söyledi. Bekir Şimşek'in serbest bırakılması gerekirken Türkiye'de olmayan yüksek güvenlikli bir hastaneye sevk kararı verildiğini hatırlatarak Adli Tıp Kurumu'nun bir cinayet şebekesi

si gibi çalıştığını söyleyerek lağvedilmesini istedi.

Akçay'ın doğum günü mücadelesi ile kutlandı

Adli bir davadan tutuklu bulunan 14 yaşındaki Abdullah Akçay'ın sağlık durumu ağırlaşıyor.

Hapishane koşullarında kan kanserine yakalanan Akçay için her Cuma saat 12.00'de yapılan eylemler ise Akçay'ın umutlarına umut ekliyor. 7 Mayıs günü Akçay'ın doğum günü olması Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yapılan eyleme renk kattı. “Kan kanseri Abdullah Akçay serbest bırakılsın” yazılı pankart açılarak “İyi ki doğdu Abdullah” sloganları atıldı. 18 yaşını dolduran Akçay'ın tüm akrabaları da katıldı. Eylemde bir konuşma yapan Akçay'ın annesi Beyret Akçay, anneler gününde bir anneye verilmesi gereken hediyenin çocuğu olduğuna vurgu yaptı. Konuşmanın ardından açıklama yapan İHD İstanbul Şubesi yöneticisi Sevim Kalman, Akçay'ın serbest bırakılıp, insani koşullarda tedavi edilinceye kadar tüm olanakların kullanılacağına değindi.

(İstanbul)

Hapishanedeki baskılar intihar girişimine neden oldu

Diyarbakır E Tipi Hapishanede tutuklu bulunan 16 yaşındaki S.'nin hapishanedeki baskılardan kaynaklı intihar girişiminde bulunduğu belirtildi. TMK kapsamında Diyarbakır E Tipi Hapishane'de kalan S. Adli çocuk 25 Nisan günü baskılardan dolayı intihar girişiminde bulundu. Gece saatlerinde banyoda çamaşır ipini boğazına geçirerek intihar girişiminde bulunan S. son anda arkadaşları tarafından fark edilerek kurtarıldı.

İntihar girişiminde bulunan çocuk tutuklu S. hastaneye götürülüp aynı gün hapishaneye tekrar geri getirildi. Olaydan sonra S. adli çocuğun oda arkadaşları S.'nin tedavisi yapılmıyacağı dek süresiz açlık grevinde kaldı. Açlık grevinin 4. günü S.'nin hastaneye götürülmesi ile grev sonlandırıldı. Ya-

İntihar iddiasına aile inanmıyor!

Van M Tipi Hapishane'de kendini asarak intihar ettiği iddia edilen Nihat Yavuz'un ailesi intihar iddialarına inanmadığını belirterek olayın aydınlatılması için hukuki yardım talebiyle İHD Van Şubesine başvurdu.

Van M Tipi Hapishane'de kaldığı tek kişilik hücrede intihar ettiği iddia edilen Nihat Yavuz'un ailesi intihar iddialarına karşı gelerek olayın aydınlatılması için İHD'ye başvurdu. Nihat Yavuz'un abisi olaydan 3 gün önce görüş-

şanan olaya ilişkin tutuklu çocuklar İHD Diyarbakır Şubesine başvurarak olayın araştırılmasını istediler.

(İzmir)

tüklerini, moralinin çok iyi olduğunu, intihar edecek hiçbir nedeninin olmadığını söyledi. Abi Suat Yavuz “5 yıldır hapishanedeydi, çıkmasına iki ay kalmıştı neden intihar etsin?” diye sordu. Yavuz'un ailesi otopsinin kendilerinin bilgisi dışında yapıldığını hapishane yönetiminin olayla ilgili kendilerine hiçbir bilgi vermediğini belirtti. Olayın bir an önce aydınlatılması isteyen aile yetkililerden olayla ilgili bir açıklama beklediklerini belirtti.

(İzmir)

TKP/ML militanlarından eylemler

Elimize e-mail yoluyla ulaşan habere göre TKP/ML militanları 24 Nisan ve 1 Mayıs ilgili çeşitli eylemler yaptılar.

Açıklamaya göre Bursa'nın Teleferik Mahallesi'nde “38. direniş ve savaş kavga yılında TKP/ML saflarına” şeklinde yazılmalarda yapıldı ve birçok bölgeye TKP/ML ve TIKKO imzası atıldı. Yine Gebze'nin Ulaştepe Mahallesi'nde 24 Nisan ve 1 Mayıs bildirileri dağıtıldı. Okmeydanı'nda ise 24 Nisan ve 1 Mayıs bildirileri dağıtılarak aynı zamanda Proletarya Partisi'nin kuruluşu ve 1 Mayıs'a dair kuşlamalar yapıldı. 1 Mayıs Mahallesi'nde 1 Mayıs sabahı kuşlamalar yapılarak 24 Nisan selamlandı ve emekçiler 1 Mayıs'a çağrıldı.

Gazi Mahallesi'nde de TKP/ML TIKKO imzalı 24 Nisan ve 1 Mayıs içerikli kuşlamalar yapıldı. Kuşlamalarda “Yaşasın 1 Mayıs”, “38. kuruluş yılında TKP/ML saflarına, alanlara”, “Yaşasın halk savaşı” yazılı idi.

“Acılara Yenilmeyen Gülümseyişler”

İSTANBUL

36 yıl önce 6 Mayıs sabahı idam edilen Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı anmak için Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'nin önüne bir yürüyüş düzenlendi. 6 Mayıs'ta BDSP, DHF, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Kaldıraç, Partizan, PDD ve SODAP'ın örgütlediği eylemde kitle; alkış ve sloganlarla yürüyüşü geçerek “Devrim şehitleri ölümsüzdür” sloganını attı. Hazırlanan ortak metinde “6 Mayıs 1972, Türkiye devrimci hareketinin tarihinin dönüm noktalarından biridir. Bu tarih, ne ‘haksız yere verilmiş bir ceza’ ne de ‘iyi gençlerin yanlışlıkla öldürülmesi’ olarak ele alınamaz” denildi.

İZMİR

6 Mayıs Perşembe günü ölümsüzleşmelerinin

FAŞİST REKTÖRLÜKTEN ÖĞRENCİLERE UZAKLAŞTIRMA

Gaziantep Üniversitesi'nde 5 öğrenci 2'şer hafta okuldan uzaklaştırma aldı. Bilindiği gibi Ekim 2009'da 5 öğrenci faşistler tarafından saldırıya uğramıştı. Ardından kavgadan dolayı saldırıya uğrayan 5 öğrenciyi soruşturma açılmıştı. O soruşturma sonucunda 5 öğrenci 2'şer hafta uzaklaştırma aldı. Saldıran faşistlerden ise sadece 3 öğrenciyi 2'şer haftalık uzaklaştırma verildi. Saldırganların tüm kamuoyu tarafından en az 12-13 kişi oldukları bilinmesine rağmen üniversitenin çektiği bir görüntüde sadece 3 kişi olmasından kaynaklı 3 kişiye ceza verildiği belirtildi.

(Antep YDG)

38. yılında üç fidan İzmir'de anıldı. Konak Eski Sümerbank önünden başlayan kitlesel bir yürüyüşle Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan bir basın açıklamasıyla hep beraber haykırıldı; “Denizler ölmedi, kavgamızda yaşıyor!”

NEVŞEHİR-HACİBEKTAŞ

6 Mayıs'ta ilgili liseliler olarak küçük bir anma yaptık. Anmada kısa bir yazı okundu ve tüm Mayıs ayı şehitlerinin kavgamızda yaşadığına değinilerek ardından Gün Doğdu marşı okundu. Şiirlerin okunmasının ardından etkinlik halaylarla son buldu. Aynı gün içerisinde “Denizler ölümsüzdür” yazılması yapıldığı da öğrenildi.

(Hacıbektaş'tan bir İK okuru)

ANTEP

Üç fidan Antep'te yürüyüş yapılarak anıldı. Çeşitli gençlik örgütlerinin örgütlediği eyleme Genç-Sen olarak destek verdik. Kırkayak Parkı'nda toplanan kitle sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Yürüyüş eski Adliyeye kadar sürdü. Eski adliyede önce basın açıklaması yapıldı. Denizler adına tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Ardından şiir dinletisi yapıldı. Şiir dinletisinin ardından kitle dağıldı.

(Antep YDG)

BURSA

6 Mayıs günü Fomara Meydanı'nda BDSP, BATIS, BAMIS, DHF, YDG, Partizan ve BDP ve birçok

Kavgamızda yaşıyorlar!

Asimilasyon Kazanı, Dejenerasyon Kuyusu ya da

Önce Siirt'te, ilköğretim çağındaki kız çocuklarının iki yıl boyunca okulun bir müdür yardımcısı öncülüğünde, içlerinde asker, polis, öğretmen, esnaf ve bir imamın olduğu söylenen şehrin "ileri" gelen aşâğılık mahlukları tarafından tecavüze uğradığı haberiyle sarsıldık. Sonra, **Pervari'de Atatürk Yatılı İlköğretim Bölge Okulu** (YİBO) öğrencilerinin iki bebeğe yönelik tecavüz haberi sarsılmamızı boşa çıkardı! Nitekim, iki haber ardarda gelmiş ama başbakan buyurmuştu: "**Abartmayın!**" diye. O halde, hacet yoktu sarsılmaya. Demokrat Parti'li Pervari Belediye Başkanı da olayın vahametini "çocukların oyunu" diye küstahça bir izaha girişerek safını belli etmişti. Bu saf son tahlilde, Siirt'teki tecavüz şebekesini, şebekeden veya olaydan haberdar olup da gizleyen bilimum şahıs ve kurumları, olayın abartılmamasını salık veren başbakanı, Pervari olayının üstünü örten aileleri, emniyeti, savcılığı ve olayı kendi aralarında kapatmayı çözüm olarak sunan Belediye Başkanını buluşturan bir safıdır. Ve öylesine çirkeftir ki, bırıksanız suçlu çocuklara yüklemekte bir beis görmeyecektir.

Varlık şartı başta Kürtler olmak üzere Müslüman-Türk olmayanları asimile etmek olan bu okulların bir kez daha ve bu kez tecavüz olayıyla gündeme gelmesi şaşırıcı değildir aslında. Çocukları ve başta anadilin aktarımında annenin rolü nedeniyle kız çocuklarını hedefine alan bu asimilasyon çarkının işlevsellik kazanabilmesi elbette çocukların çaresizliğe itilmesiyle mümkün kılınabilirdi. Peki egemenlerin YİBO'lara biçtiği misyon neydi, işlev nedir?

Asimilasyon ve Y.İ.B.O.

"**Bu yekpare milliyet içinde yabancı harşlar (kültürler) hep erimelidir**" diyordu İsmet İnönü, 1925'te Muallimler Birliği'nde yaptığı konuşmasında. Aynı yılın Eylül ayında sunulan Şark İslahat Planı da bu eritme projesinde okullara ve bilhassa da yatılı okullara yüklenen rolü gözler önüne sermekteydi: "**Bir taraftan muhtelif köylerde ilk öğretimi yayarken diğer taraftan da hususi bir Maarif Teşkilatı'yla sakinleri münhasıran Kürt olan köylerin çocukları için Bölge Yatılı İlkokulları tesisine başlanmalıdır. Bu okulların hedefi bu çocukları anadillerini unutturarak, Türkçe'yi ana dili yerine ikame etmek olacaktır. Bunun için bu okullar yarı yarıya Türk çocuklarından teşekkül etmelidir. Bu esaslar dahilinde kurulacak olan Maarif Teşkilatı'nda çalışacak öğretmenlerin anadillerinin Kürtçe olmamasına hususi surette itina ve dikkat**

edilmelidir. Bir dili en iyi ve kolay öğreten anadır. Bunun için bu mıntıklarda kızların tahsiline bilhassa itina etmek

temsili (asimilasyonu) bir kat daha kolaylaştıracaktır." İtihat ve Terakki Cemiyeti'nin Türkleştirme siyaseti üzerine kurulmuş "yeni" Türk devletinin kurucuları dahi meşruiyet kaygısını o kadar yoğun yaşamaktadırlar ki, "Dersim, tercihan ve müstacelen leyli iptidailer (yatılı okullar) suretiyle Kürtlüğe karışmaktan bir an evvel kurtarılmalıdır". Yani, bir an evvel harekete geçilmeli, meşruiyeti tehlikeye düşürecek ne varsa, Kürtlük namına ne varsa yok edilmelidir.

Yeni Türk devletinin asimilasyonu çarkı günümüze kadar işletilmeye devam edildi. Kürtçe'nin kamusal alanın tamamen dışına itilerek yasaklanmasının en önemli ayaklarından biri okullar oldu. "İlim götürme" kisvesi altında gitgide yaygınlaştırılan yatılı okullar, çocukların analarından ve dolayısıyla anadillerinden koparılmaya çalışıldıkları kurumların ötesine geçemediler. Dil, bir ulusun belirleyici öğelerinden olmakla o kadar önemlidir ki, bugün bile MGK'nın Ağustos 2009 tarihli Kürt Raporu'nda, AKP'nin gizli eylem planında bunu görmek mümkündür. "**Bölgede yatılı ilköğretim okulları açılmalı... Bu okullarda Türk kimliğini geliştirecek ders programları uygulanmalı... Bölge okullarında Türk kültür ve kimliğini öne çıkartan dersler ağırlık kazanmalı**" gibi tespitlerde bulunan MGK raporuna 2008'de AKP'nin T. Kürdistanı'ndaki valiliklere "GİZLİ" ibaresiyle gönderdiği eylem planı eşlik etmektedir. Almanya'da yaşayan Türklerin asimilasyon iddialarına karşı "asimilasyon bir insanlık suçudur" diyen Tayyip'in hükümetinin gönderdiği bu gizli talimatname bu beylik sözün aksini ifade etmektedir: "**Kürtçe'nin**

Y.İ.B.O.

edim dili olarak kullanılması konusunun 'Bağımsız Kürdistan ve Kürt Ulusu yaratma' gayretlerinin bir parçası olduğu hususunun, bölücü terör örgütü ve yandaşı kuruluşlar ile bağlantısı ortaya konulacak; ulaşılan sonuçlar yurt içi ve dışındaki çalışmalarda bir mesnet olarak kullanılacaktır. Türk vatandaşlarının günlük yaşamlarında geleneksel olarak kullandıkları farklı dil ve lehçelerin öğrenimi yapılırken, bunlardan herhangi birinin eğitim-öğretim dili olmasına izin verilmeyecektir.

Bugün sayıları takriben 600 adet olan YİBO'ların yarısı T. Kürdistanı'nda bulunmaktadır. Bu gerçek, amaçlananın asimilasyon olduğunu ortaya koymaya yetiyor. Üstelik asimilasyon devletin gayri-resmi güçlerince de yoğun bir çabayla sürdürülmeye çalışılıyor. YİBO'larda sabah-öğle-akşam yemeklerinde daha anlamını idrak edemeyecek yaşta olan nice çocuk zorunlu bir şekilde "**Allahımıza hamd olsun. Milletimiz var olsun**" gibisinden bir yemek duası merasimine katılmak durumunda bırakılıyor. Türk-İslam sentezini hakim kılmaya çalışan cemaatlerin yoğun çabası da asimilasyon çarkının vazgeçilmez dişileri olarak dahil edilmiştir mekanizmaya. Kürtçe unutturulamazsa da, çocuk kendini Türk bilmelidir!

Dejenerasyon ve Y.İ.B.O.

Dejenerasyon toplumsal bir olgu, toplumsal bir yara. Son günlerde Siirt ve Pervari'de yaşanan vakalar en çarpıcı gündemler ancak vakalar müferit değil. İki olayın da kolektif bir biçimde gerçekleştirilmiş olması ve Mar-din'de, Kocaeli'nde, Kayseri-Melikgazi'de de

benzer vakaların yaşanmış olması ve daha ortaya çıkmayan buna benzer birçok olayın da örtbas edilmiş olduğu gerçeği sorunun tek tek vakalarla sınırlı olmadığı bir vakia olarak **toplumsal bir nitelik** kazandığını göstermektedir. Bu bağlamda dejenerasyonun bir unsuru olarak cinsel saldırı kategorisinde değerlendirilen cinsel istismar ne Siirt'le ne YİBO'larla ne de okullarla sınırlı olmaktadır. YİBO'larda sorunun bu kadar yüksek ve çarpıcı bir seviyede yaşanıyor olması tamamen devletin çocuklara ilişkin tutumuyla, YİBO'ların kuruluş amacıyla açıklanabilir. Sorunun bölgeler klasmanında T. Kürdistanı'ndaki YİBO'larda daha yoğun yaşanması da yine bu siyasetle beraber devletin Kürt ulusal varlığı karşısındaki konumlanışının bir sonucudur. Nitekim taciz ve tecavüzlere karşı protesto eylemi yapan kadınlara yönelik Siirt valisinin sözleri devletin tutumunu bariz bir şekilde özetlemektedir: "**Eylem yapmasınlar, fuhuş yapmasınlar.**" Fikir de zikir de ayan beyan ortadadır. Eylem yapmak bölücülüktür, makul olan fuhuştur. O halde, bu sözleri sarf eden utanmaz vali, idaresinde bulunan kentte iki yıldır çocuklara tecavüz eden şebekeden de, Pervari ilçesindeki tecavüz olayının örtbas edilmesinden de haberdardır. Nihayetinde bunu sessizlikle yok saymakla da faillerden biridir.

Eğitim-Sen'in 2005 yılındaki raporunda tespit ettiği göre YİBO pansiyonlarında yedi ile on beş yaş arasındaki çocukların barınıyor olması cinsel istismara açık kapı bırakmak anlamına geliyor. Yanlış bilinçlenme veya bilinçlenme sonucu ergenlik çağına giren daha büyük çocukların cinsel yönelimlerinde kendilerine yakın ve kendilerini küçük çocuklar hedef olmaktadır. Ne yazık ki, eğitimi kimliğini taşıyan bir kısım öğretmenin de cinsel istismar suçunda fa-

il olarak yer almış olması sorunun cahillikle açıklanamaz olduğunu gösteriyor. Asimilasyon cenderesini daha sıkı hale getirmek için köyden ve aileden uzakta okumak zorunda kalan çocuk terk edilmişlik hissiyle çaresizleşmekte ve özgüvenini yitirmektedir. Yaşadığı veya tanık olduğu özellikle de cinsel saldırı suçlarını kendisine inanılmaz, ayıplanabilir, dışlanabilir gerekçesiyle saklayan çocuk iyiden iyiye çaresiz kalmakta, yalnızlaşmaktadır. Pervari veya Mardin olaylarında tanıklık ettiğimize göre de yargı dahil kimisinin suçun üstüne gitmediği, sistemin bizzat bu tip suçları caydırıcı olmaktan oldukça uzak cezalarla adeta bu tip suçlara davetiye çıkardığı bir gerçeklikte çocuğun tanıklığının çok şeyi değiştirmedeği de açıktır.

Bölge YİBO'larında okuyan çocukların yaşadığı sorunların en çarpıcı olanı cinsel istismar ama sorun bununla sınırlı değil. Bölge YİBO'larının bir bakıma karakollara komşu olacak şekilde inşa edilmesi, yine bazı okulların çatışma bölgelerine oldukça yakın inşa edilmiş olması çocuğun şiddet sarmalında psikolojik travmalar yaşamasına neden olmaktadır. Hatta bazı YİBO'lar diğer şehirlerden takviye edilen askeri birliklerce pansiyon mahiyetinde kullanılabilir. Bu durum istismarın çeşitli düzeylerde yaşanmasını yoğunlaştırarak beraber, Kürt çocuklarında en azından potansiyel düzeyde bulunan asker veya polis korkusu bu durumlarda daha şiddetli bir şekilde hissedilmektedir.

YİBO pansiyon ve yurtlarının fiziki olarak yetersiz koşulları, yetersiz beslenme, temizlik sorunları diğer başlıca sorunlar olarak çıkıyor karşımıza. Mesela yedi yaşındaki bir çocuk kendisi için gerekli temizliği gerçekleştiriyor. Yine yukarıda da değindiğimiz gibi bu okulların yerleşim alanlarından uzakta inşa edilmiş olması ciddi sosyalleşme problemlerinin doğmasına neden oluyor. Sadece hafta sonu bir veya iki gece ailesiyle kalma olanağına sahip olan çocuk için YİBO'lar adeta birer açık hapishane özelliği taşımaktadır.

Konu çocuklar olunca zalimin bile mezalimden kaçınacağını düşünmek istiyor insan. Ama gerçekler tam tersini söylüyor. Son günlerde çocuklar gözaltına alınma, tutuklanma, işkence, taciz ve tecavüzün mağduru olarak çıkıyor karşımıza. YİBO'lar bunun tek nedeni değil elbette ama YİBO'larda yaşanan sorunlar da sadece bunlarla sınırlı değil. Asimilasyon kazanı, dejenerasyon kuyusu YİBO'lar kapatılsın!

İnönü; Kahraman mı diktatör mü?

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın AKP hükümetini Hitler'e benzetmesi ile yeni bir tartışmanın fitili de ateşlendi. Baykal kendisini Churchill'e benzeterek Erdoğan'a yüklenirken yanıt gecikmedi. Başbakan artık aşına olduğumuz üslubu ile Baykal'a yanıt verirken TC'nin kanlı sicili de yeniden ortaya saçılmış oldu. Erdoğan, grup toplantısında yaptığı konuşmada Baykal'a "**Hükümeti Hitler'e benzetiyor. Eğer illa Hitler'e benzedek bir siyasi figür arıyorlarsa kendi genel merkezlerindeki eski genel başkan fotoğraflarına baksınlar. Führer'e özenip, kendine 'Milli Şef' dediğin Genel Başkanlarının Hitlerleri bıyıklarının altında kendilerine gülümsediğini görecekler**" sözleri ile cevap verdi. Erdoğan'ın bu açıklamaları ile İsmet İnönü ve dönemine ilişkin de yeni bir tartışma açıldı.

CHP Grup Başkanvekili Kemal Anadol "**İsmet İnönü'yü Hitler'e benzetmek gaffet, dalalet ve ihanettir**"; MHP Grup Başkan Vekili Oktay Vural "**Türk milletine hakarettir**" dedi. Süleyman Demirel ise Erdoğan'ı "**esefle kınadı**". Erdoğan'ın bu açıklamaları CHP tabanında da tepki buldu.

Erdoğan'ın kendi kimliği, duruşu ve böylesi açıklamalarının amacı ve sahtekârlığı bir yana ülkemiz tarihinin bir döneminin en önemli sorumlularından İsmet İnönü tartışılmayı gerçekten de hak etmektedir.

Objektifin İnönü üzerine çevrilmesi bize devletin üzerine inşa edildiği te-

mel felsefeye dair önemli belgeler de sunacaktır. "Haksızlık yapmamak" adına İnönü'den önce benzetmenin esas kahramanı Hitler'e bir göz atmak faydalı olacaktır.

Adı lanetle anılan bir diktatör; Hitler

Mustafa Kemal'i kendisine örnek aldığı bilinen Adolf Hitler, icraatları ile faşistler tarafından bile açıkça savunulamayacak bir noktada durmaktadır.

Alman burjuvazisinin sadık, ateşli ve gözü dönmüş uşağı olarak Hitler ismi kan, gözyaşı ve soykırım ile anılmaktadır. Yiğitleri Alman ırkının üstünlüğü ve safliğinin korunması temel felsefesine dayanan faşist ideoloji etrafında, çıkarlarını savunmak adına harekete geçiren burjuvazinin, ismi lanetle anılan en popüler temsilcilerinden biri olmayı başarmıştı Hitler.

Ona bu popülerliği armağan eden Alman burjuvazisi ise tüm dünya halkını açlık, sefalet ve korkunç bir kıyım sürükledi. Bu sürecin vitrinindeki yüzü olarak Hitler'in önderliğinde Almanya, Belçika, Hollanda, Lüksemburg, Polonya, Fransa, Finlandiya, Bulgaristan, Macaristan, Romanya ve Yugoslavya'yı işgal etti. Avrupa'yı bir uçtan diğerine ölüm tarlalarına dönüştüren ve yıkıma uğratan işgalin sonunda yalnızca Sovyetler Birliği 20 milyon insanını kaybetti. Naziler bu savaşta kurdukları toplama kamplarında, gaz odalarında, "öldürme fabrikaları"nda 6 milyondan fazla Yahudiyi katletti, milyonlarca demok-

rat, solcu, komünist, entelektüel, eşcinsel, Çingene de infaz edildi.

İnönü; Ölüm, sürgün, idam...

İnönü'nün böylesine bir caniyeye benzetilmesi gerçekten bir haksızlık mıdır? Bunu anlamak için İnönü'nün yaşamına şöyle bir bakmak yeterli gelecektir.

Osmanlı'nın askeri okullarını birincilikle bitiren bir şahsiyet olarak İnönü, daha gençlik yıllarından itibaren siyaset yapmaya başlar. Teşkilat-ı Mahsusa'nın aktif bir militanı olarak başladığı "yeni bir toplumun inşa edilmesi" projesine ölmeye kadar hizmet eder. İlk çarpıcı icraatı 1,5 milyon Ermeni'nin katledildiği soykırım olmuştur.

Görev aldığı bölgelerde İttihatçıların soykırım politikasını sonuna kadar uygulayan İnönü'nün 2 Mayıs 1915 tarihli çok gizli mesajı her şeyi yeterince açıklamaktadır. "...Ya yukarıda sözü edilen Ermeniler aileleriyle birlikte zorla Rus tarafına gönderilir ya onları Anadolu'nun iç kesimlerine zorla süreriz. Bu alternatiflerden birini seçmeni istiyorum. Eğer herhangi bir güvenlik riski yoksa bu eşkıyaları aileleriyle birlikte isyan alanının dışına gönderip, yerlerine Müslüman halkı yerleştirmeyi tercih ederim."⁽¹⁾

İşçi ve emekçilerin, yoksul halkın sömürülmesi ve katledilmesi üzerindedir, bir vahşet ve terör yuvası olarak inşa edilen genç Cumhuriyetin maharetli mimarlarından o. Cumhuriyet'in resmi ideolojisine adını veren Mustafa Kemal'in en yakın arkadaşı ola-

rak da bu yeteneğini ispatlamıştır.

İnönü, adeta bir kıyım makinesi gibi işlev gören İstiklal Mahkemeleri ile tarih sahnesinde hak ettiği yere yeniden dönmüştür. Olağanüstü yetkilerle donatılan mahkemelerin kudretini az bulan İnönü, Meclis Başkanlığı'na Divan-ı Harb-i Örfilerde verilen idam cezalarının da ordu, kolerdu, bağımsız tümen ve müstahkem mevki komutanlarınınca onaylanarak uygulanmasını içeren bir önerge verir. 1920-29 arasında görev yapan ve kararları sorgulanamayan ve geri çekilemeyen İstiklal Mahkemeleri küçük bir Nazi kampı işlevini görmeyi başardı. Bu süreçte askerden kaçtığı iddia edilen, Türkçe konuşmayan, şapka giymeyen, solculuk veya komünistlikle uğraşan ve yetkililerin emirlerine itaat etmeyen on binlerce insan darağacında veya kurşun salvoları karşısında can verdi. Doğuşuna doğrudan önderlik ettiği İstiklal Mahkemeleri elbette İnönü'nün dehasını ve yeteneğini anlatmakta yetersiz kalacaktır!

1925 yılında Şeyh Sait önderliğinde gelişen Kürt isyanı sırasında da İnönü tüm hünerlerini gösterme fırsatı bulacaktır. İnönü'nün komutanlığında gerçekleştirilen bir hareket ile ayaklanma bastırıldı. Şeyh Sait'le birlikte direnişin 47 önderi sorgusuz sualsiz idam edildi. İsyana katılan binlerce insan kıltıtan ge-

ta bitecektir. Adliye usulü basit, hususi ve kesin olacaktır. (...) Dersim'liler bizim düşündüğümüz zamandan evvel harekete kalkarlarsa programı hemen tatbik etmek zaruridir..."⁽²⁾

İsmet Paşanın önderliğinde tarihe Dersim katliamı olarak geçen bu hareketin sonunda genç-yaşlı, çocuk-kadın ayrımı gözetilmeksizin 60 bini aşkın insan bombalanarak, evleri yurtları yakılarak, kurşuna dizilerek ve kimyasal silahlarla katledilmiştir. Katliam sonrasında 12 bin Dersimli de en ücra bölgelere gönderilerek sürgün edilmiştir. İnönü bugün kendisine benzetildiği Hitler döneminde artık Çankaya'ya çıkmış, devletin "**milli şefi**" olmuştu.

Paylaşım savaşı boyunca savaşa yaşanan birçok bölgeden daha büyük bir yoksulluk ve açlığın yaşandığı, her türlü demokratik tepkinin ve muhalefetin yasaklandığı, ülkenin adeta zifiri bir karanlığa mahkûm edildiği bir dönemde en önemli aktörüdür. Paylaşım savaşı sonrası 60 darbesi ile işçi ve emekçilerin yaşamına yeniden zuhur eden İnönü, son nefesine kadar temsil ettiği sınıfın çıkarlarını savundu, bunun için mücadele etti.

Yaşamını emperyalistlere hizmet ederek geçiren ve sayısız katliama imza atan faşist diktatörlüğün en önemli temsilcilerinden biri olma sıfatına erişen İnönü sizce de Hitler'e benzemiyor mu?

1) David Gaunt, Katliamlar, Direnişler, Korkuyucular, Çev. Ali Çakıroğlu, Belge y. 2007 s 109-110

2) Cafer Demir, Dersim, Umut Yay. Sf: 169

1 Mayıs; Öfke kabarıyor, direniş sürececek!

Kürt ulusuna yönelik imha, inkar ve son dönemlerde özellikle de asimilasyon politikalarına hız verildiği, legal siyaset alanı dışında gerillaya dönük bölgesel operasyonların artırıldığı bir dönem yaşandı. Kürt çocuklarının binlerce yıla varan hapis cezalarına çarptırıldığı, yerlerde sürüklendiği, birçok bölgede linç saldırılarının arttığı bir atmosferde 1 Mayıs karşılandı.

Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, birçok ilde coşkulu ve kitlesel bir şekilde kutlandı. 2010 1 Mayıs'ı açığa çıkardığı kitlesellik ve hareketlilik ile verdiği mesajlar itibarıyla üzerinde durulmayı hak etmektedir.

2008'in sonlarında patlak vererek ABD'den tüm dünyaya adeta bir çığ gibi büyüyen küresel ekonomik kriz, özellikle 2009 yılı boyunca işçi sınıfı ve geniş emek cephesinde büyük bir yıkım yarattı. Etkisi halen devam eden bu süreç boyunca 1.5 milyona yakın işçi işten çıkarıldı, milyonlarca işçi ve emekçi sendikalaştırma ve örgütsüzleştirme saldırılarıyla karşı karşıya kaldı. Çalışma koşullarının ağırlaştığı, ücretlerin kriz bahanesi ile düşürüldüğü bu süreçte işsizlik ve güvencesiz çalışma

saldırıların öne çıkan yanları oldu. Yoksulluğun derinleştiği, açlık ve sefaletin giderek daha geniş kesimleri kapsamına aldığı koşullarda işçi sınıfı ve emekçilerde biriken öfke de buna paralel gelişti. Bu süreçte fabrika işgalleri yapıldı, birçok işyerinde direniş, eylem ve grevler örgütlendi. Sınıfın değişik bölüklerinde parça parça gelişen bu direnişler, 2010 yılı ile birlikte gücünü ve etkisini daha da artırdı.

KESK'in 25 Kasım'da örgütlediği grev ve Aralık ayında başlayan Tekel direnişi ile birlikte işçi sınıfı ve emekçiler direniş ateşini 2010'a taşıdı. Tekel işçilerinin özlük haklarına sahip çıkarak özelleştirme ve işsizliğe karşı Ankara'nın göbeğinde gerçekleştirdiği, ülke gündemini sarsan direniş, biriken bu öfkenin ve enerjinin bir dışavurumuydu. İşçi sınıfı ve emekçilerden büyük bir destek alan ve sınıf hareketine unutturduğu birçok eylemi yeniden hatırlatan Tekel direnişi, birçok eylem, grev ve işgale de ilham verdi.

Tekel işçilerinin sendikal bürokrasiye ve saldırılara karşı kararlı duruşunun yarattığı atmosfer içinde **Marmaray'dan İtfaiye'ye, Samatya'dan Çemen Tekstil ve TARIŞ'e** işçi sınıfı direniş ateşini harlamayı sürdürdü. Bu süreçte **Esenyurt** işçilerinin baskı, tehdit ve saldırılara karşı 250'li günleri aşan mücadelesi öne çıkan direnişlerdendi.

1 Mayıs, Tekel'le birlikte sözünü ettiğimiz direnişlerin oluşturduğu moral, motivasyon ve coşku atmosferinde gerçekleşti. Bunlarla birlikte devletin AKP eliyle ve "açılım" adıyla gerçekleştirdiği saldırılar sonucunda binlerce Kürt siyasetçisinin gözaltına alınarak yüzlercesinin tutuklandığı, polis terörünün tırmandığı bir atmosfere de ev sahipliği yaptı.

Kürt ulusuna yönelik imha, inkar ve son dönemlerde özellikle de asimilasyon politikalarına hız verildiği, legal siyaset alanı dışında gerillaya dönük bölgesel operasyonların artırıldığı bir dönem yaşandı. Kürt çocuklarının binlerce yıla varan hapis cezalarına çarptırıldığı, yerlerde sürüklendiği, birçok bölgede linç saldırılarının arttığı bir atmosferde 1 Mayıs karşılandı.

AKP'nin açılım palavraları ile demokrasiyi adeta bir orta oyununa çevirdiği, Romanların sürgün, Ermenilerin sınır dışı edilme tehdit edildiği ve toplumun çeşitli kesimlerine dönük baskı ve saldırıların artırıldığı bir düzlemde karşıladık 1 Mayıs'ı.

Tüm renklerimiz ve coşkuyla Taksim'deydik!

32 yıllık bir yasağın ardından verilen mücadelenin ve ödenen bedellerin sonucunda açtırılan Taksim Meydanı etkileyici bir kitle-

sellî ev sahipliği yaptı.

200 bini aşkın insanın katıldığı 1 Mayıs, son yılların en kitlesel ve coşkulu 1 Mayıs'ıydı. İşçi ve emekçiler 33 yıl önce bu alanda katledilen dostlarını, yakınlarını, sevdiklerini andı. Gücünü ve birliğini Taksim Meydanında gösterdiği kitlesellik ve

12 Eylül AFC'sinin bir uzantısı olarak işçi ve emekçilere getirilen bu yasağa karşı çıkmak demokrasi mücadelesinin bir parçası ve gereğiydi. Devrimci ve ilerici güçler 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması talebi ile son beş yıldır devletin tüm saldırılarına ve baskılarına karşı kararlı bir direniş ve mücadele hattı örmeyi başardı. Bunun sonucunda kamuoyunda önemli bir meşruiyet kazanan Taksim alanının 1 Mayıs kutlamalarına açılması mücadelesi bu yıl kazanımla sonuçlandı.

Taksim alanı için verilen mücadeleyi küçümseyen, devrimci ve ilerici güçleri "alan fetişizmi" yapmakla suçlayan ve çoğu zaman hakaret eden reformist ve revizyonistlerin Taksim alanı için "kazandık" söylemleri şaşırtıcı değilse bile sahtekârcıdır. Önceki yıl Taksim'de yaşanan ve ülke gündemini meşgul eden çatışmalara gazetelerinde haber bile vermeyen ve İstanbul'da yapılan tek 1 Mayıs'ın Kadıköy'de gerçekleştiğini iddia edecek kadar ileri gidenler bu yıl herkesten fazla Taksim savunuculuğu yaptı. Kimi alana en önde girerek "yer kaparken" kimi de geçmiş pratiklerinin üstünden atlayarak Taksim'i nasıl kazandıklarının propagandasını yaptı.

Taksim'in kazanılması mücadelesine sırtını dönenler bugün herkesten çok sevinç çığlıkları ve zafer naraları atmaktadır. Ne var ki tarih geçmişin her ayrıntısını belleğine kaydetmektedir. İşçi ve emekçiler de bu gerçeğin farkındadır.

Sınıfın talepleri yeterince yoktu!

Taksim 1 Mayıs'ında direnişteki Esenyurt, Samatya, İSKİ, İtfaiye ve Kartal Matbaa işçileri de yerlerini aldı.

Taşeronlaştırma ve örgütsüzleştirmeye karşı önemli faaliyetler yürüten Dev-Sağlık-İş ve Taşeron İşçi Derneği de alandı. Türk-İş kolunda Deri-İş, Kristal-İş, Belediye-İş; Şişli kolunda Eğitim-Sen ve Nakliyat-İş'in görece kitlesel katıldığı 1 Mayıs'ta sınıfın taleplerinin yeterince dile getirilmemesi en fazla göze çarpan yandı.

Sendikalarından devrimci ve ilerici güçlere kadar geniş bir yelpazede sınıfın temel taleplerinin ve sorunlarının dile getirildiğini söylemek oldukça zor. İşçi sınıfının her gün daha yakıcı bir şekilde hissettiği taşeronlaştırma-işsizlik-güvencesiz çalışma Taksim talebinin gölgesinde kaldı. **Taksim Meydanı için verilen mücadelenin sınıfın sorunları üzerinden yürütülen savaşımıyla birleştirilememesinin bir sonucu olarak ortaya çıkan bu tablo, sendikaların ve devrimci ve ilerici güçlerin sınıfın sorunlarına olan uzaklığını da yansıtmaktadır.** Devrimci ve ilerici olanların dışında sendikalar sınıfa yönelik saldırıları gündemleştirmede, buna yönelik bir mücadele programı açıklamadı veya böyle bir yönelime dair herhangi bir girişimde bulunmadı.

Ortaya çıkan coşku ve kitleselliğin önemli oranda toplumun ilerici ve devrimci dinamiklerini, en azından yüzü buraya dönük kesimlere dayandığı görülmelidir. Alanda artık bir dev haline gelen işsizler ordusu-

nun taleplerinin yeterince olmaması da dikkat çeken bir başka yan olarak ortaya çıkmaktadır. Sınıfın büyük bir bölümünün güvencesiz ve taşeron olarak çalıştığı günümüzde buna yönelik talepler de oldukça sınırlıydı.

Kürsü işgali ile açıkça görüldüğü haliyle tabanda önemli bir öfke ve

tepki birikmiştir ve bu yüzeye de vurmaktadır. İhtiyaç olan ise buna yönelik ciddi bir yönelimin belirlenmesi ve bu doğrultuda çabaların istikrarlı bir rotaya oturmasıdır.

Taksim 1 Mayıs'ının ortaya çıkardığı fotoğraf devrimci ve ilerici güçlerin sınıfa daha fazla yönelmesinin acil bir ihtiyaç olduğunu göstermektedir. Tekel direnişinin gösterdiği en önemli katkılarında biri bu uzaklığı bize yeniden hatırlatmasıydı. İşçi sınıfı ve emekçilerde yaygın bir taşeronlaştırma ve güvencesiz çalışma ve bunun getirdiği önemli bir örgütlenme boşluğu bulunmaktadır. 1 Mayıs'ın bize verdiği en önemli mesajlardan biri bu kesimin sorunlarına karşı daha etkili bir ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çalışmasının yürütülmesidir.

İzmir'de kurulan **Taşeron İşçi Dayanışma Derneği** ve İstanbul'da açılan **Taşeron İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği** bu noktada önemsenmesi gereken çalışmalardır. Bununla birlikte bir süredir Dev-Sağlık İş'in güvencesiz ve taşeron üzerinden yürüttüğü, önemli mevzilerde kazanan çalışmaları dikkate alınmalıdır.

Devrimci 1 Mayıs Platformu; Kararlı ve militan bir mücadele ile kazandık!

Devrimci ve ilerici güçler 2005 yılından bu yana birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs için ortak bir mücadele hattı yürütmektedir.

Son dört yıldır Taksim yasağına karşı verilen mücadelede en önemli aktörlerden biri olan Platform, bu yıl da 1 Mayıs'ın en kitlesel ayaklarından birini oluşturdu. 1 Mayıs'ın özüne uygun devrimci bir tarzda kutlanması ve devrimci güçlerin birlikteliğini sağlamak hedefiyle kurulan Platform, Taksim'in kazanılması mücadelesinde militanlığı ve ortaya koyduğu kararlılığı ile önemli bir güç olarak kendini ispatladı. Bu yılda Ni-

İstanbul 1 Mayıs'ı toplumun tüm renklerini yansıttığı bir alana dönüştü. Hak-İş ve Memur-Sen dışındaki sendikaların özellikle DİSK ve KESK'in kitlesel ve coşkulu katıldığı Taksim 1 Mayıs'ına devrimci ve ilerici güçler rengini verdi.

san'ın başından itibaren çalışmalarına başlayan ve 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için önemli bir faaliyet yürüten Platformun çabaları ile kürsüden alandaki tüm ilerici-demokrat kesimleri kapsayan bir metin okundu.

Bu yıl daha çok semtlere ağırlık veren platform belirlediği yedi bölgede aynı tarihlere yerellerin insiyatif kullandığı merkezi etkinlikler örgütledi. Ancak bunların hedeflenen kitlesellikte olduğu söylenemez. Platform bileşeni kimi kurumlar ise alınan ortak karara ve birçok yerde çağırıcı olmalarına rağmen bu sürecin içinde yer almadılar. Elbette bu durum ortak iş yapma kültürünün de bir yansımasıydı. Platform ayrıca sendikalar, meslek odaları ve ilerici güçlerle 1 Mayıs çağrıları ve şehit anmalarını örgütledi. Şişli kolu için oluşturulan Örgütlenme Komitesinin bir bileşeni olan Platform programa da katkıda bulundu.

Kendi içinde yaşadığı kimi tartışmalar ve ortak iş yapma kültürüne uymayan pratiklere rağmen Platform 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde önemli bir çekim merkezi oldu.

Duy da inanma; Taksim'i Erdoğan açmış!

R. T. Erdoğan 3 Mayıs günü AKP grup toplantısında "ayaklar baş olursa" demediye de yine baklayı ağzından çıkardı.

Toplantıda konuşan Erdoğan 32 yıl aradan sonra 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayan işçi ve emekçilere saldırmaktan geri durmadı. Erdoğan, her zamanki gibi bizi şaşırtmadı ve kendisinden beklediğimiz sözlerini sarf etti. İşçi ve emekçilerin "Taksim'i direnerek koparıp almayı başardık" söylemlerine alınan Erdoğan, **"Birileri kopara kopara aldık diyor. Kimsenin bu iktidardan kopara kopara aldığı bir şey yok. Bu böyle bilinsin."** sözleri ile tepkisini dile getirdi.

Erdoğan'ın, bu ülkeye komünizm gelecekte onu da biz getiririz mantığıyla sarf ettiği bu sözler aynı zamanda tahammülsüzlüğün de bir sonucu. İşçi ve emekçiler, devrimci ve ilericiler uzun yıllardır Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarına açılması için mücadele etti. Gaz bombalarının İstanbul'u kuşattığı ve şehrin adeta işgal edildiği görüntüleri de Erdoğan'a hatırlatmak isteriz.

Sistemin “kurbanı” KADINLAR

Gücünü sermayeden alan bir sistemde kadına yönelik şiddetin azalması, bitmesi, kadının ikinci sınıf vatandaş muamelesi görme-
mesi beklenemez.

2010'un ilk 4 ayında erkek egemen sistem tarafından öldürülen kadınların sayısı 114'ü bulmuştur. Kadınların bu şekilde katledilme gerekçeleri ise; “Hamile oldukları için koyunları otlatmamak”, “şiddet gördükleri için eşlerinden ayrılmak – eşlerini şikayet etmek”, “ayrıldıkları eşlerinin yeniden birlikte olma isteklerini reddetmek”, “sevdikleri kişilerle evlenmeyi istemek” vb.

Kadın örgütlerinin Nisan ayındaki katliamlar için yaptığı açıklamalardaki bazı örnekler şöyle;

* Şiddet gördüğü eşini şikayet etmesi gerekçesiyle sokak ortasında kurşunlanarak öldüren Leyla Bakan.

* Van'da 15 yaşındaki bir kız çocuğu babasının önüne atılarak intihar etti.

* Mersin'de 63 yaşındaki 3 çocuk annesi kendi ni asarak intihar etti.

* Bursa'da bir adam, başmak istediği eski eşi Aysel Çalışır'ı, olumsuz yanıt aldığı için 3 yerinden bıçaklayarak öldürdü...

Kadına yönelik şiddette son 7 yılda yüzde bin 400 artış yaşanmıştır. Bu şiddetlerin son bulmasının tek yolu, göğün yarısı kadar kavganın da yarısının kadınların olduğu bilincine vararak örgütlü mücadeleyi yükseltmektir.

(Mersin)

“O kadın çıldırttı” manşetine kadınlardan tepki

İzmir'de seri katil haberini “O kadın çıldırttı” başlığıyla veren gazeteyi 15 kadın örgütü ortak açıklama ile kınadı ve özür dilemeye çağırdı. Ortak açıklama yapan kadın örgütleri, Hürriyet Gazetesinde kullanılan dilin kadını hedef gösteren, suçlu ilan eden bir dil olduğunu, bu dilin topluma ve kadınlara büyük zarar verdiğini belirtti.

Hürriyet

Medyanın ceza infaz makamı olmadığını kaydeden kadın örgütleri, Hürriyet gazetesinin bugünkü manşetinin de akıl almaz olduğunu iddialarını dile getirdiler. Örgüt temsilcileri, İzmir'de üç günde ikisi kadın biri travesti üç kişiyi başına kurşun sıkarak öldüren katil zanlısının “GÜZEL KOKULU KADINA SIKTIM” sözünü manşet yapan Hürriyet gazetesinin yeni misyonunun “karanlık kadın politikalarına” aracı olup kadına korku salmak mı olduğunu sorgulamaya başladıklarını ifade ettiler.

(Mersin)

Kaynağını eşitsizlikten, bölge bazındaki feodal yapılanmalardan alan, eşitsizliğin sürmesi için toplumsal şiddeti her geçen gün biraz daha dayatan yapı kırılmadıkça bu tür olaylar sadece Siirt'te değil bu yapının hâkim olduğu her yerde meydana gelecektir

“Cinsel istismarda gerçek rakamlara ulaşmak çok zor!”

Siirt'teki olaylarla ilgili Sivas Cumhuriyet Üniversitesi ve Kırıs Doğu Akdeniz Üniversitesi akademisyeni olan ve ergenlik psikolojisi üzerine araştırmalar yapan Prof. Dr. Serdar M. Değirmençioğlu ile de görüştük.

“Cinsel istismar, çoğunlukla çocuğun bilgisi dâhilinde gerçekleşmez. (Küçük yaşlarda) Çocuğun yaşı ilerledikçe durumun farkına varması/bilincinde olması, bunun istismar olduğu gerçeğini değiştirmez. Cinsel istismar, belirli bir 'güç farklılığı' içeriyor” diyen Değirmençioğlu, dünyada çocuğa yönelik cinsel istismar ile ilgili rakamlara ulaşmanın çok zor olduğunu söylüyor: “Bir toplum ne kadar kapalıysa, bir toplumda cinsellik ne kadar ‘ayıp, günah’ olarak nitelendiriliyorsa, orada, birilerinin cinsel istismara uğradığını söylemesi çok zor! Bu yüzden adli makamlarla gerçeğe ulaşmak istiyorsa, bunları onla, yüzle hatta binle çarpmamız gerekiyor. Türkiye de cinselliğin bastırıldığı, tabu olarak görüldüğü bir ülke olduğuna göre burada cinsel istismarın çok yaşanması şaşırtıcı olmayacaktır.”

Cinsel istismarla pedofili hastalığını birbirinden ayrı tutmak gerektiğini belirten Değirmençioğlu, pedofili, çocuğa yönelik cinsel isteğin sürekliliği söz konusuysa, cinsel istismarda bu “tutarlılığın” olmadığını altını çizdi. “Cinsel istismar, cinselliğin bastırıldığı ve doğal olarak cinselliğin yaşanması engellendiği için ortaya çıkar. Bu durumda kişi, 'güç dengesine uygun olarak' kendinden daha küçük/güçsüz birine istismarda bulunabiliyor” dedi.

“Cinsellik, insanlara doğduktan sonra verilen ve onu kirlüten bir olgu değildir. Bu yüzden de cinselliğin bastırılması durumunda bu tür istismar olaylarının yaşanması 'şaşırtıcı' olmamaktadır” diyen Değirmençioğlu, cinselliğin yadsınması/yok sayılmasının insanları kendinden daha küçük (küçük/dilsiz) insanlara ve hayvanlara yönelmesine sebep olduğunu belirtti. Yani en kolay, en

“Toplumsal yapı çocuğu ikinci defa mağdur ediyor!”

Geçtiğimiz günlerde Siirt'te ortaya çıkan olayların ardından bir kez daha görüldü ki; Türkiye'deki sistem, çocuk istismarı oranının yüksek olmasında en önemli rolü oynamaktadır. Ve devletin tüm kurumları bu insanlık suçundan mağdur olan çocuğu, kendi misyonuna uygun olarak bir kez daha mağdur etmekten geri kalmıyor!

“Kaynağını eşitsizlikten, bölge bazındaki feodal yapılanmalardan alan, eşitsizliğin sürmesi için toplumsal şiddeti her geçen gün biraz daha dayatan yapı kırılmadıkça bu tür olaylar sadece Siirt'te değil bu yapının hâkim olduğu her yerde meydana gelecektir. 12 Eylül artığı yapılanmaların toplumun her kesimine dayattığı depolitizasyon politikası, kapitalist sistemin 'bırakınız yapınlar bırakınız etsinler' sloganıyla insanlığı sürüklediği uçurum, insani değerlerin ve tabiidir ki toplumun her geçen gün biraz daha dejenere olmasına, yabancılaşmanın her geçen gün biraz daha kendini dayatmasına yol açmaktadır. Bu ve benzeri suçlar sistemin doğal bir sonucu olduğu kadar varlık koşuludur.

Suçların niteliği, mağdurların çocuk olması gibi sebeplerle soruşturmada gizlilik kararı alınmıştır. Getirilen yayın yasağı konusunda da şunu söyleyebiliriz, burjuva basını, bu olayı haber aldığı andan itibaren şehirde yaşayan tüm insanları zan altında bırakmaya yönelik yayınlarını büyük bir pervasızlıkla sürdürme yolunu seçmiştir. Gerek böylesi bir yaklaşımın şehirde yaratacağı infial gerekse çocuk yaşta olan mağdurların her gün yazılı ve görsel medyaya malzeme olmak suretiyle ödeyeceği bedellerin ağır olması bu yayının yasağını haklı göstermektedir. Burjuva basını kendisinden beklendiği tarzda haberler yaparak, bu olayın iki yıldan beri tüm şehirde bilindiğini ve şehirde kimsenin bu olaya ses çıkarmadığını, dahası kanıksadığını iddia ederek, konunun aydınlatılması amacıyla hizmet etmek şöyle dursun yaşanan olayları kendi kâr amacına hizmet eden bir senaryoya dönüştürme gayreti göstermiştir. Şehir halkının basına tepkisinin temelinde bu durum yatmaktadır” diyor Avukat Özgür Gürel Diktaş. Kendisi Siirt Barosu avukatlarından... Geçtiğimiz günlerde Siirt'te yaşanan ve Türkiye'de çocuk ve kadına yönelik toplumsal ikiyüzlülüğün ve cinsel istismarın yayınlığı konusunda bir göstergesi olan olayların ardından kendisiyle bir söyleşi gerçekleştirdik:

- Özellikle Siirt'teki olaylarla gündeme tekrar gelen, ancak aslında toplumda “gizli bir yara” halinde süren cinsel istismar nedir? Nedenleri nelerdir?

- Mevcut ceza yasasına göre 15 yaşını tamamlamamış veya tamamlamış olmakla birlikte fiilin hukukî anlam ve sonuçlarını algılaya yeteneği gelişmemiş olan çocuklara karşı gerçekleştirilen her türlü cinsel davranış cinsel istismar olarak tanımlanmıştır. 15 yaşını tamamlamış olan çocukla rızası ile gerçekleştirilen cinsel ilişki yasa tarafından takibi şikâyete bağlı bir suç olarak tanımlanmıştır.

Bu türden bir suçun mağduru olan çocuk gerek vicdanlarda gerekse yasa önünde her ne kadar “mağdur” olarak addedilse de, üretim ilişkilerinin şekillendirdiği toplumsal

yapı ve yine üretim ilişkilerinin şekillendirdiği genel geçer örf ve adetler sonucu bu tür bir suçta maruz kalmış çocuğa karşı geliştirilen tepki, çoğu vakit çocuğu ikinci defa mağdur ettiğinden bu tür suçların mağdurları ve tabii olarak aileleri susma, olayı kapatma yolunu tercih edebilmektedirler.

Var olan toplumsal yapı güçlü ile güçsüz arasındaki dengeyi (dengesizliği de diyebiliriz) güçlü lehine koruyup bu dengesizliği körüklediğinden, gerek çocuklar gerekse toplumsal hayata katılma anlamında geri bırakılmış kadın da, ayrımcılığı en yoğun bir şekilde yaşayan kesimdir...

- Türkiye'de cinsel istismar ile ilgili ne gibi uygulamalar mevcut ve bunlar yeterli mi? Adli makamlardaki uygulamalardan çocuklar nasıl etkileniyor?

- Cinsel istismara maruz kalmış çocuk, şartları varsa devlet tarafından aileden alınıp, koruma altına alınmaktadır. Ancak koruma kararı gereğince çocuğun yerleştirileceği kurumların, çocuğun bu suçun etkilerini üzerinden atıp bir birey olarak toplumsal hayata katılma yolundaki mücadelesine ne tür bir katkıda bulunacağı da şüphelidir.

Bu tür suçların mağduru olan çocuklarda depresyon, kendini ifade edememe, yetersizlik duygusu, uyum problemleri, güvende olamama hissi vs. en sık rastlanılan tahribatlarıdır. Tabiidir ki gerek soruşturma, gerekse kovuşturma sürecinde çocuğun olayı baştan anlatmak suretiyle ifadesinin alınması çocuğun olayı tekrar tekrar yaşamasına ve bu olayın hep süreceleceğine yönelik korkulara düşmesine neden olmaktadır

- Mahkeme sonralarında çocuğun korunması noktasındaki eksiklikler nelerdir?

- Çocuk korumaya alınmış olsa dahi eninde sonunda hayatla yüzleşmek durumunda kalmaktadır. Devlet tarafından “yaş” esas alınarak sağlanan bu korumanın amaca ne kadar hizmet edeceği de şüphelidir. Bu nedenle bu tür bir travma yaşamış olan çocuğun korunması için, toplumdaki sivil güçlerin inisiyatifyle ve tamamen gönüllü kişilerden oluşmuş, maddi ve manevi kaynağını tamamen toplumsal dayanışma mekanizmalarından alan, işleyiş açısından bilimsel verilerin temel alındığı, denetimlerin siyasal iktidarlar tarafından değil de toplumun demokratik güçleri tarafından yapıldığı kurumların oluşturulması zorunludur. Maalesef ki mevcut yapı bu tür oluşumların sağlanması ihtiyacına cevap veremekten de uzaktır. Bu nedenle topyekûn bir toplumsal bir dönüşüm sağlanmadıkça belirttiğim tarzda oluşmuş kurumlara birçok kişi “ütopya” olarak bakıp gülmeyecektir.

Uçan Süpürge'den “Öteki Tarih” Hikâyeleri

Bu sene 6-13 Mayıs tarihleri arasında Ankara'da düzenlenen 13. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali; ötekileştirilerek, yok sayılarak “kötülük”e maruz bırakılmış kimlikler için bir bölüm hazırladı. Resmî tarih dersleri ve kitaplarında öğretilen tek yönlü ve eksik bilgileri, ötekileştirilmiş, saklanmış ve yok sayılmış öykülerin kahramanlarının izinde yeniden “okumayı” amaçlayan, anlatılmayanları anlatan “Öteki Tarih” bölümünde dört film seyirciyle buluşuyor.

Geçen sene “Kadınlardan 12 Eylül Mektupları” başlıklı mektup sergisi düzenleyen Festival, 30. yılında askeri darbenin izlerini halen taşıyan hikâyelerden ikisini seyirciyle buluşturuyor.

(Mersin)

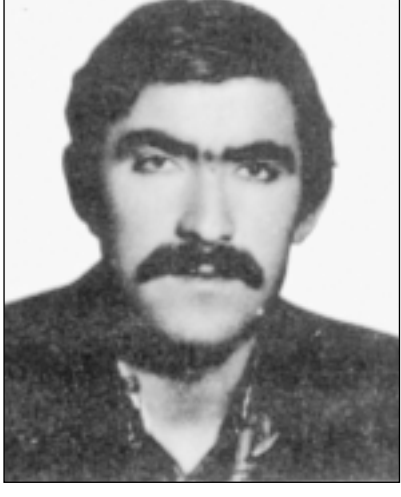
“Bir toplum ne kadar kapalıysa, bir toplumda cinsellik ne kadar ‘ayıp, günah’ olarak nitelendiriliyorsa, orada, birilerinin cinsel istismara uğradığını söylemesi çok zor!”

ulaşılabilir ve en zayıf olana...

Türkiye'nin hiçbir kurumunda çok yakın zamana kadar ne Vali ne yargıçlar ne de kolluğun çocuklarla ilgili bir ders aldığına değinen Değirmençioğlu, çocuğa, yetişkinlere davranışları gibi davranıldığını, şimdi de çocuğa daha farklı davranılması gerekliliği, öncelikli onun yararının düşünülmesi gerektiği noktasında ciddi eksiklikler olduğunu vurguladı. “Büyük kentlerden ne kadar uzaktaysa, çocuğa davranış o kadar sert olabiliyor. Kırsal bölgeleri düşünelim. Buralarda genelde jandarma görevlidir. Jandarma da bu konuda ne kadar duyarlı malum!”

Kazım Çelik; Kararlılık, ısrar ve cüret!

TKP/ML'nin şehit düşen 3. Genel Sekreteri olan Kazım Çelik, 1974 yılından sonra yükselen devrimci dalga ile birlikte sınıf mücadelesine yakınlaşmış ve içinde aktif olarak yer almıştır.

Onu tanıyan yoldaşlarının anlatımlarına göre bu süre öğrencilik yıllarında yaz tatili için Dersim'den İstanbul'a geldiği dönemlere rastlamaktadır.

Bu yıllardan şehit düştüğü tarihe kadar onun en öne çıkan özelliği **istikrarlı bir çizgi izlemesi ve partisine olan bağlılığının bir an bile zaafiyete uğramamasıdır**. O, devrimciliği bir yaşam tarzı olarak kabul etmiştir. **1980 AFC'si sırasında birçoklarının yüreği Avrupa'da atarken Kazım Çelik'i dağlara sürükleyen de bu sonsuz inanç olmuştur**. Onun için koşulların zorluğu değil yapacağı işin ne kadar başarılı olacağı önemlidir. İşlerinin yoğunluğundan asla şikâyet etmeyen yapısı ile

iki işi bir arada düşünebilir ve pratik önerilerde bulunabilirdi. Partinin sorunlarına kafa yorma, çözüm bulma ve üretme konusunda çok hassastı. Mütevazı yapısı ile insanlar üzerinde derin izler bırakmıştır. İnsanlara hele de yoldaşlarına kızmayı beceremezdi. Görevleri arasında asla büyük küçük ayırımı yapmaz ve herhangi bir görevi yerine getirdiğinde bir çocuk gibi sevinir, mutlu olurdu. Bunun bir örneği de cezalandırma eylemine katıldıktan sonraki sevincini göstermesi sırasında yaşanmıştır. Eylemden sonra görüştüğü bir yoldaşına neşe içinde **"Cezalandırma eylemine ben de katıldım, bundan böyle de katılacağım"** der.

Kazım Çelik 2. Konferans döne-

minde alt konferans sonrasında sahate bir kimlikle yakalanır. Ama gözaltında bir komünistin takınması gereken tavrı takınarak gerçek kimliğini gizler. İşkenceciler ondan hiçbir şey alamayacaklarını anlayarak serbest bırakırlar. Sonradan serbest bıraktıkları kişinin Kazım Çelik olduğunu öğrenince çılgına dönerler. O süreçte biten konferansta MK'ya seçilir. **1983 yılından itibaren parti genel sekreterliği görevini üstlenir**. 1983 sonundan itibaren sağ çizginin önderlikte tamamen egemenlik sağlaması ile kadroların büyük şehirlerde dahası yurtdışına çekmekle korunabileceği barışçıl bir evrim süreci geçirmek gerektiği anlayışlarına rağmen Kazım Çelik, kırsal alanı ve gerilla faaliyet-

ni asla terk etmedi. Önderliğin hele hele en zor süreçte partinin başında olması ve partiye sıkı sıkıya sarılması gerektiğinin bilincindeydi. Parti önderliğinin özellikle o zor koşullarda kırsal alanda örgütün başında ve silahlı mücadele içinde korunabileceğinde, onun içinde geliştirilebileceğinde ısrar ediyordu.

0, 12 Eylül AFC'sinin yarattığı yıkıma karşı partisinin başında en ağır sorumlulukları omuzlayarak dağ başlarında silah elde mücadelede ısrar etti. Çok sayıda örgütün tarih sahnesinden silindiği bir süreçte silahlı mücadelede gerilla savaşında kararlı bir duruş sergileyerek büyük bir cüretle savaşı büyüttü!

Hasan Paşa katliamı

1980 sonrasında Tuzla katliamı ile başlayan yargısız infazlar dizisinde önemli bir halkayı Hasanpaşa katliamı.

19 Mayıs 1991'de Kadıköy Hasanpaşa'da gece 23.00 sıralarında İsmail Oral ve Hatice Dilek, Dilek'in oğlu Özgür Cihan'ın tanklığında katledildi.

Kamuoyunda **"anti-terör yasası"** olarak lanse edilen, özünde ise devlet terörünün yasallaşması demek olan faşizm yasasının yürürlüğe girmesi ile birlikte işkenceci cellâtlar kanlı planlarını uygulamaya koydular. Burjuva basın katliamdan sonra manşetten verdiği haberde **"ölüm timi ele geçirildi"**, **"çatıştı öldü"** vb. yalanlarla katliam ortaklığı görevini yerine getirdi.

İsmail Oral; 1961 İzmit doğumlu olan İsmail Oral lise son sınıfta iken Partizanlarla tanıştı. 12 Eylül geldiğinde belli bir süre durakladı ve geri çekildi. Bu süreçte yakalanıp 5 yıl İstanbul'un çeşitli hapisanelerinde kaldı. 1986'da tahliye olur olmaz aktif bir militan olarak her göreve dört elle sarıldı. Marmara Üniversitesi'ne girdi. Kısa sürede gençliğin önderi oldu. Partinin bir kadrosu olarak yaratıcılığı, kararlılığı ve örgütleyiciliğiyle birçok eyleme de imza attı. Polis İsmail Oral'ın peşini bırakmıyordu artık. Tuzla katliamında başrolü oynayan Engin Kaya ajanını araştırma ve soruşturmasını yaparken Kadıköy'de gözaltına alındı. 15 gün boyunca işkencede düşmana kök söktürdü. 7 aylık tutsaklığın ardından çıkar çıkmaz yarım kalan işlerini hızla tamamladı. Yoldaşlarıyla bu sıkı ve disiplinli çalışmaları sonucunda Partizanlar 1990-91 1 Mayıs'ına damgasını vurdu. İsmail Oral'ın önderliğinde yeni örgütlenme alanları açıldı. Onda karamsarlık yoktu. Alınan darbeler ve yenililerde karamsarlığa kapılmıyordu. En büyük korkusu düşmana silahsız yakalanmaktı. Korktuğu oldu.

Hatice Dilek; 1958 Elazığ Beraj köyü doğumlu olan Hatice Dilek'in çocukluğu İstanbul Gülsuyu'nda geçti. Devrimci düşüncelerle burada tanıştı. Ekonomik zorluklar yüzünden hem okuyor hem de çalışıyordu.

Hatice Dilek, İsmail Oral'la birlikte kaldıkları evde katledildi. Oğlu Özgür Cihan'ın gözleri önünde katledilen Hatice Dilek'in cenazesi Gülsuyu mezarlığına kitlesel bir katliamla toprağa verildi. Özgür Cihan 21 Ekim 1992'de yapılan duruşmada yaşadıklarını şöyle anlatıyordu; **"Silah sesleriyle uyandım. Bir polis anemin başına ayağıyla basıyordu. Annem bana babanı ara dedi. Polis de arayamazsın dedi. Annem o sırada sağdı ve yaralı değildi...."**

Palu şehitleri; Elazığ Palu kırsalında faaliyet yürüten bir gerilla birliği 20 Mayıs 1987 tarihinde bir ihbar sonucu devlet güçleri tarafından kuşatılır. Çıkan çatışmada Kazım Çelik'le birlikte parti üyeleri Hıdır Aykır, Müslüm Emre, Cihan Taş ve Ali Kayadoğan şehit düşer.

Hıdır Aykır; Hasan-Pala-Memo kod adlı Hıdır Aykır, 1953 yılında Tunceli-Ovacık-Kozluca köyünde dünyaya geldi. İstanbul-Dersim, Bingöl, Sivas illerinde faaliyet yürüttü. O süreçte bir dizi askeri eyleme yer aldı. 1978 yılında Ali Yılmaz ve İsmail Hanoğlu ile birlikte gerçekleştirdikleri İstanbul Türk Tica-

ret Bankası kamulaştırma eylemi sonrasında uzaklaşırken şans eseri Bülent Ecevit'in konuşma yaptığı alana giren Hıdır Aykır burada kendisini fark eden polisle çatışmaya girer. Kurşunu bittikten sonra yaralı olarak Ali Yılmaz'la birlikte tutsak düşer. Tutuklanarak Sağmalcılar Hapishanesi'ne konulur. Uğur Gür'e yönelik cezalandırma eyleminde yaralı olarak tutsak düşen Arif Alıç ile birlikte çöp arabasına binerek firar ederler. Askeri komitede görev yaparken Aralık 1979'da kırsal alanda görevlendirilir.

Müslüm Emre; Dersim Merkeze bağlı Venk köyünde 1952 yılında doğdu.

Cihan Taş; İsmail, Veli, Yalçın, Arafat kod adlarını kullanan Cihan Taş 1959'da Hozat'a bağlı Xosan (Uzundal) köyünde doğmuştur. İstanbul, Dersim, Bingöl, Sivas illerinde faaliyet yürüten Cihan Taş İstanbul'da komiser Ali Günaydın'ın ölümüyle cezalandırılması eyleminde de aktif bir şekilde görev almıştır.

Ali Kayadoğan; Kolo-Vedat kod adlı Ali Kayadoğan 1962 yılında Mazgirt'in İlan (Balakan) köyünde doğdu. 1977 yılında Partizanlarla birlikte mücadeleye başladı.

Cihan Çelebi; 1950 Erzincan-Tercan'a bağlı Tecer köyünde doğan Cihan Çelebi, Mecidiyeköy Lisesi'nde okurken Partizanlarla tanıştı. Çok kısa süre gelişen ve aktif mücadelede katılan Cihan Çelebi liseden sonra inşaatlarda çalışmaya başladı. 1980'in 27 Mayıs'ında MHP İstanbul Sarıyer ilçe başkanı faşist Salih Akyıldız yanında iki koruma polis, bir koruma bekçisi ve bir sivil faşisti olarak Kireçburnu Ömürtepe'deki kahveleri basar, halka

28 Mayıs 1991'de yaşanan çatışmada Refik Yaşar (Komiser Momo), Yusuf Ekinci (Doktor Kenan), Yaşar Sağdıç (Adem), Kumriye Cihan (Dilan) şehit düştüler.

çıkarak ve kapristen uzak, olgun, hoşgörülü, yaratıcı, azimli, coşkulu yapısıyla kısa zamanda Ankara halkının yüreğine taht kurmuştur. Ankara'dan Yılmaz Talayhan'la birlikte komsomol saflarında faaliyet yürütürken gerillaya katıldı. İlk günlerde içinde bulunduğu birlik bir ihbar sonucu çembere alınmış, dört Partizan şehit düşmüş Refik Yaşar eğitimsiz ve tecrübesiz olmasına rağmen ilk vurulan yoldaşının silahını alarak gerilla birliğinin kuşatmayı yarmasında önemli bir rol oynamıştır.

Yaşar Sağdıç; 12 Aralık 1971'de Erzincan Çayırılı-Yeşilbük köyünde doğan Yaşar Sağdıç'ın yaşamı yoksulluk içinde geçmiştir. Maddi olanaksızlıklardan dolayı ancak lise ikinci sınıfa ka-

dar gider. Okul dışında çalışıp ailesine katkı sunan Yaşar Sağdıç'ı tanıyanlardan ondan bahsederken Tokat Bağdereşi şehitlerinden kardeşi Münire Sağdıç gibi sessiz ve olgunluğuna vurgu yaparlar. İlk dönemlerdeki bu sessizliği siyasal olarak geliştikçe yerini olgunluğa bırakır.

Kumriye Cihan; 1974 Dersim Hozat (Bargini) doğumlu olan Kumriye Cihan, halkın önce öğrencisi sonra öğretmeni olma bilinciyle hareket etmiş ve bu doğrultuda kitlelerle kopmaz bağlar kurmuştur. 29 Mart 1991'de katıldığı gerilla faaliyetinde özellikle köylerdeki kadınlarla rahat diyalog kurarak onlara kadının devrimdeki rolünü anlatarak onları etrafında toplamıştır.

merkezi göreve göre şekillenmesini sağlar.

Özellikle çıkarmamız gereken ders; dikkatleri ana merkeze yöneltecek görevler üzerinde yoğunlaşmaktır. Hiçbir gerekenin arkasına sığınmadan, var olan olanaklar çerçevesinde mutlaka ama mutlaka adım atmak gerekir. Çünkü içinden geçmekte olduğumuz dönem mazeret üretecek, mazeret kabul edecek bir dönem değildir. Ya var olan güçlerle, olanaklarla ileriye doğru adımlar atılacak ya da mazeretlerle birlikte var olan imkanlar da tüketilecektir. Bunun ara yolu yoktur. Bu gerçekler görülmelidir.

Süreci aşgari düzeyde algılamak böyle bir duruşun zorunlu kılar. Tüm dezavantajlara rağmen sürecin bulunduğu fırsatları doğru okumak gerekir. Şöyle ki; "Açılım" balonu patladı. Tüm gerçekler orta yerde duruyor. Egemenlerin imha ve inkar politikası sürüyor. Bu, geçici de olsa orta düzeyde çatışmaların yeniden yaşanmasına vesile olabilir. Yine Tekel direnişi, özelleştirmenin acı sonuçlarına ayna tuttu. Ve kölece bir yaşamdan kurtulmanın yolunun direnmekten geçtiği gerçeği bir kez daha açığa çıktı. Direniş aynı zamanda sınıfın birleştirici gücünü de gösterdi. Gösterdiği diğer bir gerçek ise; **önderlik ve örgütlülük sorunu çözülmeden, en büyük kalabalıkların dahi sonuç alıcı kudretten yoksun olduğudur**.

Tüm bu pratikler önderlik, örgütlülük, kitle çalışması konusunda bize somut tecrübeler sunuyor. Tüm bu pratikler bize sürecin öncelikli, acil görevleri noktasında uyarıyor. Dolayısıyla parti sürecine, sınıf mücadelesine müdahale yüzeysel değerlendirmelerle, somut verilerden uzak göz-

lemlerle olmaz. Parti sürecine müdahale, ortaya konulan toplantı sonuçlarının irdelenmesiyle, alınan kararların uygulanıp uygulanmadığının denetlenmesiyle olur. Yani somut müdahale, somut izleme ve incelemeyi gerekli kılar. Genel olarak baktığımızda örgütlü güçlerimizin bu konuda olması gereken noktada olmadığı bir gerçektir. Bu durum mutlaka değiştirmeliyiz. Çünkü bütünü sahiplenmek, katkı düzeyinden bağımsız değildir. Bilakis katkı düzeyiyle orantılıdır.

Sınıf mücadelesi içinde aktif bir konum almak, aynı zamanda daha çok sorunla yüzleşmek anlamına gelir. Sorunların yoğunluğu çözüm noktasında daha yoğun bir emek vermeyi gerektirir. Gerçeklerle mücadele, örgütlemeyi daha somut ayaklar üzerine oturtmak ancak bu pratik içinde mümkün olabilir. Örneğin Tekel işçilerinin direniş sürecinde edindikleri tecrübe, düşünsel plan da yaşadıkları değişim, yaşanan yoğun pratiğin ürünüdür.

Bugün ezilenlerin sorunları için ortaya doğru pratik çözümler koymak, somut taktikler geliştirmek için dairenin dışında değil, içinde olmak gerekir. Daire içinde, yani kavranın göbeğinde olmak, daha yoğun sorunlarla yüzleşmek anlamına gelir. Bunların çözümü için daha çok çaba sarf etmek olmazsa olmazdır. Eğer sorunlara dair somut çözümler sunmada, kitlelerle bağ kurmada problemler yaşıyorsak bunun pratikle olan boyutu üzerinde ciddiyetle durmamız gerekir. Bu yönlü ileriye doğru atılacak her adım, yukarıda altını çizdiğimiz yetersizlikleri gidermeye hizmet edecektir.

"Gücünüz yetiyorsa siz teslim alın!"

Gerilla birliği günler süren yürüyüşün ardından Palu kalesinin karşısında bir derenin içinde konaklar. Bu sırada bir köylü gerillaları fark ederek onlara yaklaşır. Köylü ile bir müddet konuşuktan sonra gerilla komutanı yanlış bir karar vererek köylünün gitmesine izin verir. (Komutan bu çatışmada teslim olarak hainleşen Bozo'dur.)

Köylünün düşmana haber vermesi ile gerillalar kısa süre sonra pusuya düşer. Düşmanın "teslim ol" çağrılarını Dr. Kenan **"Bizler TIK-KO gerillasınız, gücünüz yetiyorsa siz gelin teslim alın"** sözleriyle yanıtlar.

28 Mayıs 1991'de yaşanan çatışmada Refik Yaşar (Komiser Momo), Yusuf Ekinci (Doktor Kenan), Yaşar Sağdıç (Adem), Kumriye Cihan (Dilan) şehit düştüler.

Yusuf Ekinci; Dersim Ovacık Zarık (Yeşil Yazı) köyü doğumlu yoksul bir ailenin çocuğu olan Yusuf Ekinci küçük yaşta ailesi ile birlikte Bursa'ya yerleşir. Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde öğrenciyken kısa sürede komsomolun aktif bir militanı olur.

Refik Yaşar; Ankara'da üniversite öğrencisiyken komsomol saflarında faaliyet yürüten Refik Yaşar, Elazığ Maden doğumluuydu. Kişisel

Pusula

Haklılığına inanmak zorluklarla savaşmanın ön koşuludur!

"*Ama güçlük, olanaksızlık demek değildir. Önemli olan şey, seçilen yolun doğru bir yol olduğuna inanmaktır. Bu inanç mucizeler yaratabilen devrimci enerjii ve devrimci coşkuyu yüz kat artırır.*" (Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, s. 177)

Evet önemli olan "seçilen yolun doğru bir yol olduğuna inanmaktır". Bu inanç tüm zorluklarla savaşmanın teminatıdır. Tarihin tekerleğini her tarihsel süreçte ileriye doğru çevirenler sonuna bu bilinç ve inançla yaklaşmışlardır. Emperyalizm ve proleter devrimler çağındaki tüm devrimler de bu büyük fedakarlıkların ürünüdür. **Daha sade bir dille ifade edecek olursak, hiçbir devrim zorluklarla boğuşmadan, engelleri aşmadan hedefine ulaşmamıştır.** Zorluklarla boğuşmak aynı zamanda militanları çelikleştirir, direngenliklerini artırır. **Kazanma bilinci** de böylece içselleştirilmiş olur.

Bilindiği gibi emekçilerin, ezilen tüm sınıfların günlük sosyal yaşamları binbir zorlukla doludur. Bu zorlukların esas yaratıcısı sömürü düzenidir. Bu demektir ki; insanca bir yaşam için sömürü düzeninin yıkılması şarttır. Ama bunun için yaşanan zorluklardan daha büyük zorlukları göze almak gerekir. Bedel ödeme, tarihsel sorumluluk ve bilinç eyleminden bağımsız değildir. Bu konularda ileri bir duruş varsa, orada çaresizlik yoktur. Orada yapılmayan görevleri güçsüzlüklere, olanaksızlıklara endeksleme anlayışı yoktur. Bila-

kiş "güçlük" olanaksızlık değildir. Olanakları yaratacak olan biz devrimci öznelerimiz anlayış vardır. Bir partinin militanlarında bu anlayış bir yaşam tarzı haline gelirse, her zorluğun aşılması kaçınılmaz hale gelir. İşkencehanelerde, zindanlarda, çatışma siperlerinde ortaya konulan tüm kahramanca pratikler gücünü, yapılanın bir görev olduğu kavrayışından alıyor. Bu görev halka, ona o gücü veren proleterya ideolojisine duyulan derin güvenden başka bir şey değildir. Böylesi zor çatışma dönemlerinde haykırılan parti şiarları kazanmanın, yürüdüğü yolun doğruluğuna ve yol göstericisi olan örgütlü yapıya duyulan inancın özlü ifadesidir.

Parti, önderlik, örgütlü çatışma vb. sorunlar üzerinde daha çok yoğunlaştığımız bu dönemde "seçilen yolun doğru bir yol olduğuna" inanan militan tipini yaratmak, örgütün tüm kademelerinde bu niteliksel sayıyı çoğaltmak, olanaksızlıkların, imkansızlıkların panzehiridir. Bitmeyen bir enerjinin açığa çıkarılmasıdır. Devrimci heyecanın, devrimci coşkunun ileri kitlelere de taşınmasıdır.

Hem başka ülkelerin devrim tarihlerinde hem de sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten partilerin tarihlerinde böylesi dönemler vardır. Bu dönemlerin iç ve dış koşullarını, yani süreçlerin tüm özgünlüklerini kavrayarak değerlendirmeler yapmalıyız. Aynı durum kendi tarihi

tecrübelerimiz, bulunduğumuz coğrafya üzerindeki mücadele yürüten devrimci ve yurtsever hareketlerin tarihlerinden öğrenme pratiği için de geçerlidir. Öğrenme konusundaki bilimsel yöntemi-yaklaşımı kavramada yetkinleşmek, hataları asgari düzeye indirmek, şematizmden önemli oranda kurtulmak anlamına gelir. Süreçleri bu bilinçle sorgularsak, işte o zaman nesnel koşullar bakımında dönemler arasında belli farklılıkların olduğunu göreceğiz. Göreceğimiz diğer önemli bir gerçek ise; hiçbir değer, olanağın tepsi içinde sunulmadığı, onları elde etmek için yoğun bir emeğin verildiğidir.

Hiç şüphesiz verilen emeğin düzeyi, duyulan güven ve inanç düzeyinden bağımsız değildir. Emeğin yoğunluğu, ideolojik duruştaki netliğin, söylemin pratiğe dönüştürülmesinin ta kendisidir. Buradaki militan pratik yol açıcı, kilit bir sorundur. Durağanlığa, hareketsizliğe isyandır; söylenelemlere gereken anlamı yüklemek eylemidir. Söz gelimi, savaş alanı çekim merkezi olmaktır, demekle olmaz. Savaş alanının çekim merkezi olmasını sağlayacak olan bizzat pratiğin kendisidir. Savaşın gelişeceğine dair ortaya çıkan her işaret dikkatlerin bu yöne doğru çevrilmesini sağlar. Tüm mücadele alanlarında bu yönlü yürütülen propaganda faaliyetlerinin inka edici ve etkin olmasına hizmet eder. Örgütlü güçlerin, yığın çeperin katkı düzeylerini daha bir artırır. Tüm genel söylemleri daha sade bir dille ifade edecek olursak, **savaş sorunu partinin gündemine ancak savaşarak konulur.** Çünkü savaşçı militan pratik tereddütleri, güvensizlikleri yok eder. Tüm alan çalışmalarının yönünün bu

"1 MAYIS SADECE 'BAYRAM' DEĞİL KAVGA GÜNÜDÜR!"

2010 1 Mayıs'ı, '77'nin ardından Taksim'de kutlanan ilk kitlesel ve coşkulu olanıydı. Sendikalar, devrimciler ve çeşitli kütle örgütleri tarafından birleşik (her ne kadar bu "ortaklaşmada" çeşitli yöntemlerle devrimciler dışlanmaya çalışılsa da) örgütlenmesi, bu seneki 1 Mayıs'ın kitleselliğinin nedenlerinden birini oluşturuyor. 32 senenin ardından Taksim'in açılmasının yarattığı heyecan ve TEKEL direnişiyle bir "hareketlenmenin" yaşandığı sınıf mücadelesinin de etkisiyle dolan Taksim Meydanı yüz binleri kucakladı.

Sendikalar, devrimciler, direnişteki işçiler, feministler, Çarşı vb. gruplar, öğrenci dernekle-

ri, siyasi partiler... Toplumun her kesiminden insanların yer aldığı mitingde ortaya çıkan tabloda bu olumsuzlukları değerlendirirken tüm artı-eksilerini de görmeli ve bunlardan dersler çıkarabilmeliyiz.

Gazetemizin bu sayısında çeşitli sendikalardan ve işçilerden 1 Mayıs'ı ve sınıf hareketinin son sürecini nasıl değerlendirdiklerine dair görüşler aldık.

İşçilerden 1 Mayıs izlenimleri

Hakkı Özdoğdu
(Prima Deri/Deri-İş):

1977'den beri ilk Taksim 1 Mayıs'ı bu. Tabii biz 1977'ye denk gelemedik ama bu 1 Mayıs, benim gördüğüm en görkemli, en güzel 1 Mayıs'tı. İnsanlar arasında çok güzel diyaloglar vardı. Gerçekten çok güzel buldum.

Nihat Çiğdemli
(Yıldız Deri/Deri-İş):

1 Mayıs'tan büyük zevk aldım. 15 yıldır 1 Mayıs'a deri-iş kolunda katılıyorum. Ve en güzel 1 Mayıs'ımdı diyebilirim.

Hasan Erdoğan
(Kazım Süren/Deri-İş):

1977'de gerçekleştirilen katliam ve 34 kişinin öldürülmesinin ardından bu sene Taksim'in açılması, işçi sınıfının dayatması ile oldu. Konfederasyonların birleşmesi de bunda etki yarattı. Yıllardır Taksim'in açılması mücadelesi veriliyordu. Bu seneki miting çok coşkulu ve olumlu. Tabii birkaç olumsuzluk da oldu. Türk-İş başkanı yapılanları haksız buluyor. Bu insanların bir direnişi vardı. Ama sahiplenilmedi. İşçilerin de canına tak etti haliyle.

"Sendika, TEKEL direnişinin geleceği noktayı tahmin etmiyordu. Ne zamanki bu direniş büyüdü ve ciddi bir kamuoyu yarattı, sendika o vakit direnişi -hoşuna gitmese de- sahiplenmek zorunda kaldı! Ancak 78 gün boyunca sendikandan işçilere yaşattığı olumsuzluklar, 1 Mayıs'ta, işçilerin kürsüyü işgal ederek Kumlu'yu engellemelerine yol açmıştır. Bu bir anlam ile olumludur. Çünkü orası zaten işçiyeye ait olması gereken bir kürsüdür.

İşçiler, güvencesiz çalışma dayatmalarından ve işten atılmalarından canları yandığı için böylesi bir eylem gerçekleştirdiler. Sendikaları, direnişlerine gerçek anlamda sahip çıkmadığı için öfkeliydiler."

- 2010 1 Mayıs'ına dair hazırlıklarınız nelerdi?

- Temsilciler Kurulunu biraraya getirerek toplantılar yaptık. Burada toplu sözleşmeleri değerlendirdik ve ne gibi çalışmalar yapacağımızı konuştuk. İşçilerin mitingde yoğun katılımı için çalışmalar yapmaya karar verdik. Afiş, bildiri dağıtımının yanı sıra örgütlü olduğumuz yer-

Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi

- Deri-İş için 1 Mayıs nerede duruyor? 2010 1 Mayıs'ına ne gibi hazırlıklar yaptınız?

- 1 Mayıs işçilerin dayanışma günü olmasına rağmen, sermaye ve bazı sendikalar bugünü; "bahar bayramı", "çiçek bayramı" vb. şekillerde dillendirerek içeri boşaltmaya, amacından saptırmaya çalışıyorlar. 1980'lerin sonlarında 1 Mayıs, salonlara sıkıştırılmaya çalışılıyordu, ama biz 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanmasından yanaydık ve bunun mücadelesini veriyorduk. 1991 yılında Kazlıçeşme'den Harbiye'ye de bu yüzden yürümek istedik. O zaman daha Kazlıçeşme'de etrafımızı sardılar ve 350 kişiyi gözaltına aldılar, Deri-İş genel merkezinden 9 kişi tutuklandık. Neden? İşçinin mücadele ve dayanışma günü olarak 1 Mayıs'ı sahiplendiğimiz için...

O günden bu yana Deri-İş olarak bu günün anlam ve önemine uygun olarak, üretimden gelen gücümüzü kullanarak 1 Mayıs geldiğinde alanlara çıktık. Bunu, 1 Mayıs'ın yasaklandığı dönemlerde de yaptık.

Deri-İş olarak 1 Mayıs öncesinde geleneksel olarak yaptığımız işyeri ve bölge toplantılarını düzenledik. Bu toplantılarda; özellikle AKP hükümetiyle birlikte artan hak gasplarına karşı daha kitlesel, daha güçlü bir biçim-

de alanlarda olmamız gerektiği vurgusunu yaptık. Sonuç olarak 1 Mayıs günü Tuzla'da toplanarak yürüdük ve işçilerle birlikte otobüslere binip Şişhane'ye gittik.

- Bu yıl, '77'nin ardından Taksim'de yeniden 1 Mayıs'ı kutladık. Her ne kadar hükümet Taksim'i işçilere "armağan ettiğini" iddia etse de sendikalar ve devrimciler 1 Mayıs'ı "ortaklaşa" örgütlediler. Siz bu 1 Mayıs'ı nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Ne hükümet ne de konfederasyonlar Taksim'in açılmasını kendilerine mal etmemelidirler. Çünkü geçmişimiz gözden geçirdiğimizde olumsuzlukları ortaya çıkıyor. Taksim kazanımında esas olan kararlı duruştur. Bu 1 Mayıs'ta bir kez daha görüldü ki, devlet müdahale etmediği sürece kimse "sorun" çıkar-

mıyor! "Cam-çerçeve kırmıyor!"

Devrimcilerin kitlelerle bütünleşme gibi bir dertleri var. Sermaye zaten bunu istemiyor, bu yüzden halk ile devrimciler arasına duvar örüyor.

-Bu duvarı aşmak için gerçekten artık daha fazla sınıf çalışmasına yoğunlaşmak gerek!- Sendikaların da bu yönde çabaları var. Onlar da istemiyor bunu, çünkü bu onların rahatlarını bozacak bir durum!

Kimi sendikalar şimdiye kadar, işçilere, "1 Mayıs'a gitmeyin, ko-

münist bayramı o" derken, bu sene işçilerle Taksim'delerdi. Tüm bunlar oldukça anlamlıydı.

Bir de bazı sendikalar 1 Mayıs'ı sadece "bayram" havasında kutlamaya çalışıyorlar. Hayır! 1 Mayıs "bayram" değildir! 1 Mayıs, çağdışı koşullara karşı işçinin haklarını dile getirme, mücadele etme, direnme ve kavga günüdür! 1 Mayıs'ın tarihçesine baktığımızda da bunu açıkça görürüz.

- TEKEL direnişi işçi hareketinde bir canlılık yarattı. Çemen'den Marmaray'a, Samatya'dan İSKİ'ye birçok direniş, TEKEL'den etkilendiğini ifade etti. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- Emekçiler cephesine baktığımızda görüyoruz ki, yoğun saldırılarla karşı karşıyayız. Kural dışı çalışma dayatılıyor. Neo-liberal politikalar esas alınarak, Çin'in uyguladığı koşullar bizde de uygulanmaya çalışılıyor. Hükümet bir yandan Avrupa'ya uyum derken, bir yandan da kayıt dışı, esnek çalışmaya uyguluyor. TEKEL'de 4-C ile dayatılan da bu esasen.

2000'li yıllarda irili-

ufaklı birçok direniş oldu. Ama bunlar, kamuoyu tarafından TEKEL kadar sahiplenilmedi. Bunun nedenlerinden biri, TEKEL işçilerinin tek bir bölgeden değil, Türkiye'nin dört bir yanından bir araya gelmeleri... Kürdüyle, Türkiyle, Lazıyla, Çerkezyle... "Böl, parçala" politikasına karşı

"TEKEL direnişi gerek DDSB'ye gerekse de devrimcilerle şunu göstermiştir: İşçiler için yalnız basın açıklamaları yapmak, onlara 'arkanzdayız' demek yeterli değildir. Bizzat onların yanında yer almak, sorunlarını sahiplenmek ve onlarla bir arada olmak gerekir. Uzun bir süredir işçi sınıfına yabancılaşan anlayışların TEKEL'deki duruşuyla yavaş yavaş değişiyor olduğunu gördüm.

Bu süreçte biz aslında sınıfa ne kadar 'yabancılaşmış' olduğumuzu da gördük. Bunu bir kazanım olarak görüyorum. İşçi sınıfının mücadelesini ancak 'tabana inerek', yani işçiyeye giderek yürütebiliriz.

Mücadeleyi ilerletmek için sınıf sendikacılığı anlayışının yaygınlaştırılması çok önemli."

emekçilerin, ortak çıkarları için bir araya gelmelerinin önemini gördük bir kez daha. Bir de bu süreçte, emek hareketi yürütenlerle birlik olunması da, devrimci-demokrat ve ilerici kesimlerle bütünleşmesi de, işçilerde, gerçek dostlarının ve destekçilerinin bu kesimler olduğuna dair izlenim yarattı.

TEKEL, hak gaspları karşısında yaratılmaya çalışılan "kriz var, yapacak başka bir şey yok!" anlayışına da darbe vurmuştur. "Çok güçlü" olduğu söylenen sermaye karşısında kararlı durursak, ona geri adım attırabiliriz düşüncesini geliştirdi.

İşçilerden 1 Mayıs izlenimleri

Taksim'de kürsüsüne sahip çıkan bir Esenyurt işçisi

Alişan Abalay;

1 Mayıs işçilerin olmazsa olmaz bir bayramıdır. Daha önce Taksim'e çıkarken gaz bombaları, polisin şiddeti, devletin şiddeti vardı. "Marjinal gruplar olay çıkardı" deniliyordu. Bakın bu sene tek bir olay çıkmadı. Çünkü aslında olay çıkaran devletin kendisidir. Egemenler korkutandan işçiyeye baskı uygulamaktadır. Çünkü işçi çok güçlüdür. Tahmin edemeyeceği kadar güçlüdür. Mesela işçi işi bıraksa hayat durur. Bunlar da bunun farkında olduğu için işçiyeye baskı yapıyor. Hükümet "biz açtık Taksim'i" diyor. Aslında işçi direnerek kazandı. Biz kürsüye çıkarak sesimizi duyurmaya çalıştık. Mustafa Kumlu işçilere "sizin ne işiniz vardı?" diye sordu 1 Mayıs'ta. Kumlu şunu bilsin ki; Türk-İş başkanı olabilir ama işçilerin verdiği aidaatla orada durmaktadır. İşçilerin orada hakkı vardır, onun patronu da işçilerdir.

TEKEL işçileri 78 gün direndiler. Ne oldu? Bunlar bir karar aldılar "gidin bir daha döneneceksiniz" dediler. Aslında bu ne demektir biliyor musun? Ben hükümetle anlaştım, bunları gönderelim.

1 Nisan'da Türk-İş Başkanı "TEKEL işçileri buradan gitsin, kurtulayım" mantığı ile yaklaştı.

1 Mayıs işçi bayramında en mutlu günüm Taksim'e çıktığım gündür. '77'de 34 tane şehit verdik. Onun için de bir anlamı oldu. O işçi ve emekçi kardeşlerimize sahip çıkmak adına çok iyi bir şey oldu. Hiçbir direnişte, mücadelede asla kaybedilmez. Mutlaka, er geç kazanılır. Mücadele eden bir gün kazanır.

"Taksim coşkusu önemli ama işçilerin talepleri geri planda kalmamalı!"

Genel-İş İstanbul 3 No'lu Şube Başkanı Şahan İlseven

lerde (Kadıköy, Kartal, Ataşehir) arkadaşlarımızla toplantılar yaptık. Bu çalışmalar sonucu geçen senelere göre daha kitlesel ve coşkuluyduk.

- 2010 1 Mayıs'ını talepleri açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Taksim'in açılmasının özel bir anlamı var ve bu yüzden ön planda tutulması anlaşılabilir ama bu durum alanda işçi sınıfının taleplerinin arka planda kalması şeklinde yansıdı. Bunu talepler noktasında atılan sloganların daha "cılız" olmasından da anlayabiliriz. Genel anlamda Taksim coşkusu vardı ama önemli olan bu ruhu canlandırmak!

Öncesindeki çalışmaya da yansıdı bu. Alanda, işsizler de, ev kadınları da yani halk, talepleri ile daha fazla olmalıydı! Daha doğrusu bunu sağlayacak bir yapılanma oluşturulmalıydı.

Bir de sendikalar, yalnızca işçilerin ekono-

mik talepleri ile sınırlı kalmamalı, ülkenin bütününe dair sorunlara değinmeli. Mesela Kürt ulusal sorunu, hapishanelerde yaşanan sorunlar, çocukların tutuklanması gibi konulara da kafa yormalı. 1 Mayıs'ta tüm bu sorunlar ve talepler dile getirilebilirdi.

- TEKEL direnişinin işçi hareketine etkileri nelerdir sizce?

- TEKEL son dönemlerde yaşanan en etkili direnişlerden biri oldu! Bence Taksim'in kazanılmasında da, alanda var olan coşkuda da TEKEL'in etkisi gözden kaçırılmamalı. Alanda var olmaları, yalnızca onların değil Esenyurt, İSKİ, Samatya ve İtfaiye işçilerinin de orada bulunmaları önemli!

TEKEL, işçi sınıfının son dönemdeki çıkışına önderlik etmiştir. Birçok direnişte TEKEL'in örnek alınması bunun göstergesidir.

Son zamanlarda işçi sınıfı ile devrimciler arasında keskin bir sınır olduğu biliniyor. Bu da

işçinin direnişini, yalnız başına ya da yalnızca sendikaları öncülüğünde yapmasını getiriyor. Bu da direnişlerin zayıflamasına, yalnızlaşmasına neden olmaktadır. TEKEL'de ise şöyle bir durum vardı. İşçiler "bize sahip çıktılar" diyordu devrimciler için. Elbette bu birliktelik, halkın devrimcileri sahip çıkmasını da getirir.

YUNANİSTAN HALKI SEL OLUP YOLLARA AKTI

Yüz binlerce insan... İşçi, esnaf, öğrenci, işsiz, kadın, erkek, çocuk, yaşlı... 5 Mayıs günü Atina, 2001 yılından bu yana gördüğü en kitlesel eyleme tanık oldu. Kimi kaynaklarda 200 bin kişiden bahsedilmekte. Tüm sendika kortejlerinde canlılık ve dinamizm hakimdi. 5 Mayıs günü devlet daireleri, hastaneler, limanlar, basın kuruluşları, belediye çalışanları, özel sektör emekçileri ve esnaf işbaşı yaparak alanlara akın etti.

Saat 11.00'de Pedion Arios Meydanı'nda startı verilen miting, yapılan konuşmalarla başladı. Almanya ve Fransa'dan gelen sendika temsilcileri destek konuşmaları yaparak Yunanistan halkının yanında olacağını belirttiler. **Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE)** başkanı G. Panagopoulos söz aldığı sırada ise meydana dolduran binlerce işçi ve emekçinin tepkisine maruz kaldı. Uzun süre yuhalama ve ıslıkla protesto edilen başkan, konuşmasını kısa tutmak zorunda kaldı. Konuşmaların sona ermesinden sonra ise, devasa kitle meclise doğru yürüyüşe geçti. Kalabalıktan dolayı kortejler zorlukla ilerlerken, Omony Meydanı'na ulaşan öğrenci ve devrimci grupların etrafı da polis tarafından sarılmaya başladı. Polisin varlığına tepki gösteren kitle elinde ne varsa polise atmaya başladı. Sloganların daha canlı atıldığı bir sırada, aslında günün devamında neler getireceğinin de ilk sinyalleri verilmeye başlanmıştır.

Saat 13.30 sıralarında ancak Sindagma Meydanı'na ulaşmaya başlayan kitle, Meclis'e girmeye çalıştı. Farklı giriş alanlarından gerçekleştirilen çabalara polis gaz bombası ve göz yaşartıcı gazla karşılık verdi. Atılan gazdan dolayı tüm meydan sis bulutuna büründü. Sindagma Meydanı'nda ilk çatışmaların başlaması, çatışmaların bir anda diğer alanlara da yayılmasını ateşledi. Polis meydana giren tüm gruplara saldırarak dağıtmaya çalıştı. Buralarda yapılan müdahalelerde sadece gaz bombalarıyla yetinilmeyerek cop ve motorlu birlikler de kullanıldı. Alana giren **YKP(M-L)** korteji de benzer bir saldırıya maruz kaldı.

Motorlu birliklerin korteje saldırması sonucu bazı kişiler yaralanırken, kitle saldırıya kortejleri yeniden oluşturup, yollara barikat kurarak karşılık verdi. Saldırı karşısında dağılmayan kitle, tekrar toplanarak ara sokaklardan yeniden meydana çıktı. Tekrar toplanarak yürüyüşe devam edilmesi çevrede dağınık olarak bekleyen kitle üzerinde olumlu etki yaratarak onların da yeniden kortejlerle alana çıkmasına neden oldu.

Uzun süren çatışmalar sonucu polis belli ölçüde geri çekilirken alanları terk etmeyen

devrimci ve ilerici gruplar Omony Meydanı'na yürüdüktan sonra tekrar Sindagma Meydanı'na yürüdüler. Klatmonos Meydanı'nda önleri kesilen gruplar, uzun süre burada bekledikten sonra tekrar Omony Meydanı'na yürüyerek saat 11.00'de başlayan eylemi 17.00'de sonlandırdılar.

Gün içinde başlayan ve ara sokaklarda devam eden çatışmalar akşam saatlerine kadar devam etti. Daha çok Eksarhia çevresinde devam eden çatışmalar akşam saatlerinde sona erdi. Fakat çatışmalar sonrası tüm Eksarhia bölgesini kuşatan polis, yüzlerce kişiyi gözaltına aldı. Bölgede bulunan iki ilerici kuruma baskın yapan polis aynı zamanda evlere, kafeteryalara da baskın düzenleyip şiddet uyguladı. Baskınlar sırasında pek çok kişi yaralandı. Şu ana kadar gelen bilgiler 6 tutuklamanın olduğu yönünde. Fakat sayının daha da artacağı öngörülmüyor. Özellikle üç banka çalışanının yanarak hayatlarını kaybetmesi

sonucu hükümet, polisi "her şeyi yapabilirim" mantığı ile hareket ettirmekte. Yaşanan olayı hareket üzerinde terör estirmede kullanılmakta.

ÖNE ÇIKANLAR...

En başta söylenmeli ki; işçi sınıfı ve emekçilerde var olan öfke sadece hükümetle sınırlı değil. Tüm sistemi hedef alan bir tepki vardı. IMF, AB, hükümet, sermaye sendikalarına yönelik olarak atılan sloganlar bunun dışı vuruşu olmuştur. Bununla beraber radikalleşmenin de izleri bugün için ortaya çıktı.

Sindagma Meydanı'na ulaşan her kesimden kalabalığın ilk hedefinin meclis olması, sistemi ve sistem güçlerini en çok korkutan olmuştur. Bundandır ki, bu tür eylemler sonrası sistemin hedef tahtasına oturan **SİRİZA (Radikal Sol Koalisyon)** yani reformistlerin yanına bu kez revizyonist kimliği ile bilinen YKP (Yunanistan "Komünist" Partisi) de eklenmiştir. Amaç, kitlelerin sistem çerçevesinde kontrol edilmesidir. Bunu yapabilirler mi, bu sistem açısından yanıtlanması zor bir soru.

Eylem süresince yaşanan yoğun devlet terörü de günün diğer önemli noktasını oluşturmakta. Sistem, her alanda ve noktada binlerce polisi ile saldırıya geçmiş, korkutmaya kalkışmıştır. Kitleleri gaza boğarak, copleyarak, gözaltına alarak sindirmeye çalışmıştır. Ancak amaçladığına ulaşamamış, kitlenin kendini yenememiştir.

Elbette günün belki de en önemli ve acı olayı ise üç banka görevlisinin banka içersindeyken bankanın ateşe verilmesi sonucu hayatlarını kaybetmeleridir. Özel sektörde haklarından yoksun olarak çalışan bu insanların, kimi gruplarca atılan molotof sonucu ölmelemlerini mücadelenin yarını açısından da sorunlar yaratabilecektir. Ki şimdiden hükümet ve sistem unsurlarınca mücadele karşısında koz

olarak kullanılmakta.

Anarşist gruplara gelince... Amaçları mücadeleye katkı sunmak olmayan, gerçek düşman yerine grev yapan ve direnenlerle çatışmak olan, birkaç cam çerçeve kırıp sonra da tüm kitleyi düşmanla baş başa bırakanların tek derdi kendilerini tatmin edip dışarı olmaları. Birçok mağazaya içeride insanlı olmasına rağmen saldırı, grev yapmadıkları için tehdit edenlerin, insan hayatına değer vermeyenlerin, insanlığın kurutulması için mücadeleye de tartışmalıdır. Bu tarz hareketlerine müdahale eden YKP(M-L) kortejine saldırı, karşılık görmesi ile sınırı aşmış YKP(M-L) kitesini molotofla tehdit edenlerin derdi mücadele değil başkadır!

Bundan sonra, mücadele gelişerek devam edecektir. 5 Mayıs günü bunu her kesime açık net olarak göstermiştir.

DEVLETİN TERÖRÜ SÖKMEDİ KİTLELER SOKAKLARDA OLMAYA DEVAM EDİYOR!

5 Mayıs grev ve yürüyüşlerine katılan yüzbinler, azgın bir devlet terörü ile karşılaşmıştı. Ancak tüm saldırılara rağmen geri adım atılmayarak, Atina sokakları direniş alanlarına dönüştürülmüştü. Onlarca kişinin gözaltına alınmış, 22 kişinin tutuklanma talebi ile savcılığa sevk edilmesine rağmen, kitleler 6 Mayıs Perşembe günü yeniden yolları doldurdu. İşçi ve memur sendikaları konfederasyonları GSEE ve ADEDİ'nin çağrısıyla meclis önünde toplanan binlerce kişi hem devletin saldırganlığını hem de mecliste oylamaya sunulan sosyal güvenlik yasa paketini protesto etti. İçlerinde YKP(M-L)'nin de olduğu devrimci parti ve gruplar sendika şubeleri ile Propilea Meydanı'nda toplanarak Sindagma Meydanı'na yürüdüler. Propilea Meydanı'nda

toplantıya başlandığı sırada çevik kuvvet polislerinin bir genci gözaltına almaya çalışmasına tepki gösteren kitle polise müdahale etti. Polisin açıkça provokasyon yaratarak yürüyüş yaptırılmama tavrına karşı derhal kortej oluşturulup meclise yürünerek polisin planları boşa çıkarıldı. Meclise ulaşıldığında ise burada bekleyen diğer devrimci yapılarla birleşildi. Eylem boyunca AB, IMF, hükümet ve devlet terörünü protesto eden sloganlar sıklıkla atıldı. Eylem çağrısını GSEE ve ADEDİ yapmasına rağmen hiçbirinin alanda olmaması ise sendikal liderliklerinin uşaklığının resmi oldu. Öğretmen sendikaları dışında sadece DEİ (Devlet Elektrik İşletmesi) çalışanı bir grup işçi sendika pankartları ile alanda yer aldı. Yaklaşık üç saat meclis önünde bekleyen kitle, paketin oylandığını öğrendikten sonra yürüyüşe geçti. Omony Meydanı'na yürüyen kitle burada eylemi sonlandırarak dağıldı. Bugünün en çarpıcı görüntüsü ise, polisin grev gününe oranla meclis önünde daha fazla güvenlik almış olmasıydı.

Eylemler dışında bu hafta da grevlerle dolu geçti. Belediye temizlik işçileri Pazartesi (3 Mayıs) başlattıkları greve hala devam ediyorlar. Yunanistan'da ki tüm eczaneler ise 6 ve 7 Mayıs günleri kepenk kapatılarak sektörde yapılmak istenen değişiklikleri protesto ediyor. Önümüzdeki hafta için ise yeni bir genel grev kararının çıkması bekleniyor. Anlayacağınız Yunanistan'ı izlemeye devam edin!

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

Frankfurt'ta Afganistan Komünist (Maoist) Partisi'nin Avrupa sorumlusu Oumat Yousuf Momand anıldı!

22 Şubat 2010 tarihinde geçirdiği kalp krizi sonucu olarak vefat eden 63 yaşında olan Afganistan Komünist (Maoist) Partisi'nin Avrupa sorumlusu **Oumat Yousuf Momand** 8 Mayıs 2010'da Titus Forumu'nda

aile ve yoldaşları tarafından anıldı.

Etkinliğe Afganistan Komünist (Maoist) Partisi tarafından yayımlanan açıklama okunarak başlandı. Ardından Momand'ın hayatı ve mücadelesi hakkında bilgi verildi. Aynı zamanda MKP Hessen taraftarları, 8 Mart Kadın Örgütü ve Partizan

temsilcileri de duyularını dile getirerek Momand'ın dünya ezilen halklarının mücadelesinde ebediyen yaşayacağını vurguladılar.

Ardından Huma Momand (Yousuf'un kızı) bir konuşma yaptı ve şunları ifade etti; "Uzun uzun sizlere babam hakkında neler

anlatabileceğimi düşündüm. Birçok şey aklıma geldi ancak vazgeçtim. Çünkü onun gibi bir insan hakkında bir şey anlatmak oldukça zor, hepsini anlatmak istiyorsun ama zaman yetmiyor" dedi.

Ardından Enternasyonal marşı çalındı ve anma sona erdi.

Evrensel Bakış

ABD'nin Ortadoğu dikenini: İran

Ortadoğu'da dinin sosyal ve siyasal yaşamda etkisi büyüktür ve farklı devlet yönetimi altında olsalar da bölge halkı tüm çelişkileri birlikte **bir zincir gibi** birbirine bağlanmıştır. Örneğin Filistin-İsrail sorununun yansımalarını Suriye, Irak, Mısır, Ürdün, Lübnan vd. bölge ülkelerinde görmek mümkündür. Ortadoğu, jeopolitik özellikleri ve yer altı zenginlikleri nedeniyle emperyalistlerin iş-tahını kabartmaktadır ve emperyalizmin dolaylı ya da direkt müdahaleleri sürdürdüğü bölgede uzun vadeli bir istikrarın sağlanamayacağı sonucuna ulaşmak bizim için zor olmaz.

Bölge ülkelerinden İran'da 1979 İslam devriminden sonra başa gelen Humeyni'nin anti-ABD'ci tutumu, ABD'nin Ortadoğu'daki baş hedeflerinden birini İran yapmıştır. İran'a karşı Irak'ı desteklemesi, Saddam Hüseyin yönetimini silahlandırmış, İran'a karşı kıskırtmıştır. Sonuç itibarıyla İran-Irak arasında yıllarca süren bir savaş durumu oluşmuş, iki ülke

halkı da büyük zarar görmüştür. Emperyalistler silah ticaretinden büyük kazanç elde etmiştir. Ancak ABD'nin bu savaşla boğmaya çalıştığı İran İslam Devrimi yıkılmamış, güçlü bir devlet geleneğiyle birlikte bugüne kadar üstelik de bölgesel bir güç olarak varlığını sürdürmüştür.

İran'ın anti-ABD'ci tutumu ABD'nin bölge jandarmalığını yapan İsrail'i ise tedirgin etmektedir. İran'ın İsrail karşıtı Hamas ve Hizbullah gibi İslami örgütlere verdiği destek, bu iki devleti sık sık karşı karşıya getirmektedir. Büyük Ortadoğu Projesi ile bu coğrafyaya istediği şekli verdiğini hesaplayan ABD, Irak ve Afganistan gibi İran ile ilgili politikalarında da zorlanmaktadır.

İran'ın bölgedeki Şii nüfusu üstündeki etkisi, petrol ve gaz gibi önemli enerji kaynaklarına sahip olması ve bunlar üzerinden birçok ülkeyle geliştirdiği çıkar birliklikleri onu bu bölgede etkin ülkelerden biri yapmıştır. Bugün İran bölgedeki

planlarını hayata geçirmeye çalışan ABD açısından ciddi bir sorun haline getirmiş durumdadır.

ABD Şah'ın devriliş İran İslam Cumhuriyeti'nin kurulduğunun ilanından bu yana İran'ı, her alanda sıkıştırma politikası izledi. Ambargo uyguladı, bölge ülkeleriyle olan ilişkilerinden yararlanmaya çalıştı. Ülke içindeki muhalif güçleri destekleme gibi birçok politikasını süreklileştirdi. Aynı zamanda askeri müdahale tehditlerinde bulundu ancak bunun Ortadoğu'daki bütün dengeleri alt üst edebilecek sonuçlar doğurabilme ihtimali onu bağlamıştır. Bu ülkeye karşı uzun vadeli ve dikkatli bir politika izlemek, askeri müdahale dışında başka seçenekleri öne çıkarmak zorunda kalmıştır. ABD'nin bu seçeneklerden son dönemde öne çıkardığı iki hat vardır. Bunlardan ilki İran'ın nükleer çalışmaları üzerinden yön verdiği hat, diğeri ise İran'ın devlet yönetiminin baskıcı yapısının yarattığı rahatsızlıkla reform talebiyle sokağa çıkan kesimi güçlendirme, İran'ı içten çökertme hattıdır. Bu hattın en fazla öne çıktığı dönem geçen yıl Haziran ayındaki cumhurbaşkanlığı seçimleriydi. Ancak ABD Ahmedî Nejat iktidarını devirmeyi, yeri-

ne daha uzlaşılabilir (reformcu kanadı) bir iktidar getirmeyi başaramadı. Mevcut iktidar göstericilere karşı acımasızdı. Reformcu adaylara ise iktidar noktasında hiç şans tanımadı.

ABD'nin İran'ın nükleer çalışmalarını üzerinden uyguladığı politik hatına dönersek, İran'ın teknolojik ve askeri donanımı elbette ABD ile karşılaştırılmayacak kadar küçük ancak yukarıda belirttiğimiz nedenlerle mevcut koşullarda askeri saldırıya göze alabilecek durumda olmadığına göre ABD'nin dünya devletlerinin de yerine göre tepkisini toplayabilecek bir gerekçeye ihtiyacı vardı. Bu da İran'ın nükleer çalışmalarını silah üretmek amaçlı olduğu söylemi oldu. Böylesi bir durum bölgeyi yeni bir kaosa sürükleyebilir ve bölge ülkelerini daha fazla silahlanmak zorunda bırakabilir! (Ki bu durum kuşkusuz satacağı silahları düşünürsek en fazla ABD'yi sevindirir.) ABD bu söylemiyle istediği yankıyı yaratabilirse İran'ı köşeye sıkıştırıp dize getirecek, olmadı zayıflayıp bölgedeki etkinliğini kırma yönünde ilerleme kaydedecekti. Ancak İran o kadar kolay yutulacak bir lokma değil. ABD'nin bu atacağı nükleer programını barışçıl amaçlı, enerji ihtiyacını karşılamaya

dönük olduğunu söyleyip uluslararası alanda sunduğu (nükleer tesislerinin denetlenebileceği, işlenmemiş uranyum verip karşılığında kendisine nükleer yakıt verilmesi, yani takas teklifi) çeşitli uzlaşma önerileriyle yanıt verdi. Ayrıca Ahmedî Nejat iktidarı her fırsatta ABD ya da İsrail tarafından gerçekleştirilecek bir saldırıyı ABD'nin bölge karakolu olan İsrail'in sonu demek olacağı ve İran ulusunun ABD'ye gereken dersi verebilecek güçte olduğunu, ABD'ye ayağını denk almasını söyleyerek İran halkı tarafından sempati toplayan meydan okuyucu tavrını sürdürmeye devam ediyor. Bunların yanında İran bölge ülkelerine yönlerini batıya değil birbirlerine dönüp çıkar birliği etrafında toplanma ve bunu kurumsallaştırma çağrısını taze tutuyor. Ekonomisi büyük bir hızla büyüyen enerji ihtiyacının yüzde 11'ini İran'dan karşılayan Çin ve ABD'ye emperyalist hegemonyada tek bir güç olma durumunun artık kabul edilemez olduğunu söyleyen Rusya gibi önemli ülkelerle ilişkilerini sıkı tutmaya gayret edip ABD'nin bu ülkelerle İran'la ilgili pazarlıklarını boşa çıkarmaya çalışıyor.

12-13 Nisan'da Washington'da

yapılan nükleer zirvenin masadaki temel konularından biri, İran'a uygulanacak yaptırım tasarısının pazarlığıydı. 2001 yılında Rusya ve ABD tarafından imzalanan stratejik nükleer silahların indirimi anlaşmasının (START) yenilenmiş halini imzalamak için bir araya geldiklerindeki pazarlık konularının başında yine İran vardı. ABD'nin BM Güvenlik Konseyi beş daimi üyesinden ikisi olan Rusya ve Çin'i İran'a karşı sert yaptırımlar içeren tasarının kabul edilmesi için ikna etmesi hayati önem taşımaktadır. Ancak ABD-Rusya rekabeti, Çin'in İran'la olan enerji bağlantısı bunu pek mümkün kılmamaktadır. Rusya, ABD'nin karşısına pazarlık konusu olarak ABD'nin Füze Kalkanı Projesi'ni, Çin ise enerji ihtiyacını çıkarılmaktadır. Her iki ülke de sorunun İran'a sert yaptırımlar uygulamaktan ziyade diplomatik yöntemlerle görüşme yapılarak çözülmesi yönünde ortak bir görüş bildirmiştir.

ABD bölgede mevcut koşullarda İran gerçeğiyle yaşamak zorunda. Yok eğer İran'a karşı silahları konuşturacağı deyip bunu seçerse Ortadoğu kazanı büyük yangınlar içinde kalıp sonunu bugünden kestiremediğimiz bir şekillenişe gebe demektir.

YÜRÜYÜŞ DERGİSİ VE PC'YE YANIT 4

NAFILEDİR YALAN VE YANILTMA, GERÇEKLER ACIDIR, ACITIR!

“Zafer” sertifikası: 45/1 genelgesi

Arkadaşlar, Ocak 2007'de yayımlanan 45/1 no'lu genelge ile direniş “ara” verdiklerini ifade ettiler. Önce bilinçli olarak yapılan bir çarpıtmayı düzelteyim. Aslında “ara” verildiği söylenen kendi “ÖÖ” eylemleridir. Yoksa direniş (tecrit tretman devam ettiğine ve saldırılar sürdürüldüğüne göre) pekâlâ devam ediyor. Arkadaşlar şu anda devrimci tutsakların direniş içinde olmadığını düşünüyorsanız bunu açık açık yazmalıdır. PC direniş sadece ÖÖ eylemi ile özdeşleştirdiği/sınırlandırdığı ve başka eylem biçimlerinin olabileceğini o kendi küçük burjuva darlığıyla algılamadığı için böyle ifade ediyor ya da etmek zorunda kalıyor. Öyle olunca da baltayı ayağına vuruyor.

“Ara” verme hadisesinin somut gerekçesi, 45/1 genelgesinde ifade edilen “10 kişinin 10 saatlik sohbet hakkı”dır. Ha bir de bunun 20 saate uzatılacağına dair söz verme “masalı” vardır. **Onlara göre bu sohbet hakkı düşmanın tretman politikasına dâhil değildir.** Diğer bir ifade ise “her şart altında” tutsaklar sohbet çıkabilecekler, bu hakları disiplin cezaları ile ellerinden alınmayacaktır. Bunun hem doğru hem de yeni bir şey olmaması bir yana, bu durumda kolaylıkla şu da söylenebilir: düşmanın bir genelgesinden hareketle somut bir hak iddia edenler pekâlâ bu genelgenin değiştirilebileceğini, geriye çekilebileceğini bilmiyor olamazlar.

Düşmanın böyle göz boyamacı bir genelge yayımlaması hem o politik konjonktürde bir “anlam” teşkil ediyor hem de eylemi sonlandırma derdindekilere çıkış/bahane yolu açıyor. Bir önceki genelgeyle kıyaslandığında içerik olarak hiçbir değişim göstermeyen, yalnızca biçimsel bazda artış (5 saatin 10 saate çıkarılması) sağlayan bu genelgenin “zafer sertifikası” olarak lanse edilmesi çok acıdır. Nitekim düşmanın o kadarına bile fazla tahammül edemeyip Tekirdağ'daki pilot uygulamanın ardından bu duruma son verdiği herkesçe biliniyor. (**Dipnot 2**)

Bu pilot uygulamaya iştirak konusunda takındığımız tavra açıklık getirmek durumundayız. PC'nin bu “zafer” ile yuvaya/gerçeklere dönmesinin ardından direniş güçlerinin birliği tesis etme şansının yeniden yakalanmış olduğuna değinmiştik. Hiç kuşkusuz sonradan getirilen/düzenlenen, telefonla görüşme, infaz hakimliği kanalı kullanmaya çalışma, arkadaş görüşüşü hakkından yararlanma vd. neyse, “sohbet hakkı” da bu kapsamdadır. Üstelik bu yolla farklı hareket ve çıkış noktaları yakalama ve düşmanın samimiyetini zorlama şansı bulunabilecekti. Her ne kadar “ortak alanlar” konusunun F tipi direnişte önemli bir yeri ve evveliyati (buna gerekirse çarpıcı örneklerle birlikte ayrıca yer vereceğiz) varsa da gelinen aşamada buradan bir kanal açmaya çalışmakta herhangi bir sakınca yoktu.

Bilindiği gibi bütün hapishanelerde devrimci tutsaklar bu hakkın kullanılması için talepte bulunmuş ve idareler genel olarak oyalama taktiğine başvurmuş, sonrasında ise ya binbir türlü bahaneyle buna izin vermemiş, ya son derece sınırlı ve sorunlu bir uygulamayı benimsemiş ya da düzenlemeye en yakın görünen Tekirdağ örneğinde olduğu gibi başlatmış ama fazla tahammül gösterememiştir. Bu genelgenin somut bir kazanım olmadığını, var olan sınırlı bir hakkı genişletmesi bağlamında “fark” taşıdığı ortadadır. Oysa PC içinde bulunduğu durumdan kaynaklı öylesine çaresizleşmiştir ki düşmanın tecrit-tretman politikasını her yönüyle yansatan 45/1 genelgesini “zafer” bel-

gesi olarak ilan edebilmiştir.

45/1 genelgesinin faşizmin tecrit tretman politikasına meşruluk katan özelliği nedeniyle bizler ilk baştan itibaren pratik tutumumuzda “genelge uygulanсын” yönlü bir politik söylem kullanmadık. Ancak, arkadaşlar “zafer” sarhoşluğundan olsa gerek uzun bir süre “genelge uygulanсын” talebini savundular ve bunu bir dönemin politikaları haline getirdiler. Oysa doğrusu elbette ki yalnızca “sohbet hakkı”ni ileri sürmek, bunda ısrarlı olmaktı.

PC'nin bu tarz politika üretmesinin elbette başka sonuçları da vardı. “Zafer” söylemi ve şişirme propaganda, gerçekçi zeminde tecriti geriletebilecek hak talepli mücadelenin ve bu ekseninde bir direniş çizgisinin de önünde objektif olarak engel oldu. PC, genelgeyi ve sohbeti adeta bir nevi putlaştırıp onun üzerine olmadık değerler atfederek haleler oluşturdu. Ne de olsa “zafer”inin simgesi idi. Bu durum tam anlamı ile konsantrasyon bozukluğu da yarattı. Yani gerçeklikten kopan, buna uygun tanımlar bulup konumlanamayan PC, oluşan yeni zeminin fırsatlarını daha olgunlaşmadan adeta biçti ve budadı.

Kendilerini ve kimseyi kandırmaya kalkmasınlar; “*tecriti kabul ettirdik, işte bu zaferdir*” söylemi sürecin, **ta başından itibaren** kavranmadığını gösterdiği gibi tarihsel hafızamızla da dalga geçiyor. Yedi yıllık aşamada bunun kaç defa olanağının çıktığını, daha ileri düzeyde bu türden “kabulu” devlete kaç defa yaptırmak fırsatının olgunlaştığını bilmeyen yok. Eğer amaç buyduysa Hikmet Sami Türk'ün 19 Aralık'ın hemen ön günlerinde yaptığı açıklama daha köşeli bir kabul değil miydi?

PC, F tipi tecrit-tretman saldırısına karşı koymak adına, kendini merkeze alan bir politika izlemiş ama bu tavır bir kez daha direnişte politikasızlığa tekabül etmiş, verdiği nokta tam bir açmaz olmuştur. Düşmanın F tipi saldırılarına karşı panikleyp yanına aldığı birkaç devrimci yapı ile erkenden ÖÖ'na başlamış, ancak süreci yönetememiş, sonra da bu adımı değiştirme basiretini gösterememiştir. ÖÖ yerine başka mücadele biçimlerini devreye sokma başarısını gösteremediği ve artık iyiden iyiyeye açığa çıkmış olan yanlış politikasına “ara vermek” için “sanal bir zafer”e ihtiyaç duymuştur. İşte 45/1'in öyküsü budur.

Bu öykünün yazarları diyor ki: biz 2000-2007 tarihleri arasındaki ÖÖ direnişinde onlarca şehidi yüzlerce gaziyi ve ödenen sayısız bedeli “10 saatlik sohbet hakkı” için, düşman “tecrit uyguladığını kabul etsin” diye verdik! Onca büyük laf etmekten, kendisi dışında direnenleri “direnış kırıcılığı” ve “kaçaklık”la suçlamaktan olacak ki, sonunda dönüp döşayıp nasıl bir noktaya geldiklerini gösteriyorlar! Öyle büyük laf ediyor, öyle büyük başarı öyküleri anlatıyorlar ki insan “zafer”in “10 saatlik sohbet hakkıyla” bayraklaştırılmasına inanmıyor. Nereden nereye!

45/1 genelgesiyle ilan edilen “somut kazanım”ın hapishaneler direnişinde hiçbir “yenilik” taşımadığı, hiç de sürpriz olmayan biçimde, 2007'den günümüze kadar geçen 3 yıllık süre boyunca görülmüştür.

Bizzat yaşanılarak tecrübe edilmiştir ki, düşmanın bırakalım 10 saatlik sohbet hakkını uygulamayı hem zaman olgusunda hem de pratik kimi uygulamalarda sorun çıkarılmıştır.

Devrimcilerin sohbet olanağını kullanmaya başlaması ile bu mekamlara “güvenliği” bahane ederek kamera yerleştirilmiştir. Böylece düşman, güya tecriti “hafifletmek” için uygulanan sohbet hakkını bu şekilde düzenleme yoluna giderek tecriti derinleştirmiş-

tir. Sohbet hakkının tretmana bağlı olmayacağına dillendirilmesine rağmen yani tutsakların herhangi bir disiplin kurulu kararı ile engellenmeyeceği “garantisi” verilmesine rağmen bu kez de “gözetim kurulu” denilen bir kurul aracılığıyla alınan kararlarla tutsakların sohbet haklarının engellenmesinin “yasal” dayanağı oluşturulmuştur.

Diğer bir ifade ile faşizm tutsaklara, “sohbet hakkı” için tretmanı dayatmıştır. Burada özellikle tretmanı disiplin cezaları ile sınırlamak önemlidir. PC bu hatayı da yapıyor. Tretman politikası komplikedir. Bu faşizmin elinde binbir çeşit yasal kılıf ve fiili biçimde uygulanır, yaşam bulur. Bu anlamda sohbet hakkının tretmana tabi olmadığı yanılması büyük bir hatadır. Oysa dipnota aldığımız hükümlerinden de pek rahat anlaşılacağı gibi 45/1 no'lu genelgenin ruhunda tretman vardır. Bunların konuya ilişkin herhangi bir düzenlemesinin bu “ruhtan” yoksun olabileceğini düşünmek bile “sorunlu”dur!

Uzun zamandır, “sohbet hakkı”nın çeşitli gerekçelerle kırılıp en fazla 6 saatlik bir uygulamayla ele alınması karşısında, devrimci tutsakların tavır boykot olmaktadır. Bugün tecrit tretman politikası doğrultusundaki saldırılar artan bir şiddetle sürmektedir. Koşullar söz konusu “zafer”e rağmen “nedense” değişmemiştir. Nasıl 19 Aralık'ın öngünlerinde H. Sami Türk “F tiplerini açmayı erteledik” deyip 5-6 gün sonra katliamla tutsakları F tiplerine taşıdıysa PC'nin “tecriti kabul ettirdik” diye “zafer”inin bayrağı yaptığı 45/1 genelgesinden sonra da, “tecrit kabul edilerek(!)” tecrit zulmü artırılmıştır. “Nasıl kavramazsınız?” demeye getirdiği büyük “zafer”inin meyveleri budur. Bu koşullara rağmen devrimci tutsakların mücadelesi de direniş de tüm direngenliğiyle sürmektedir. Yani dememiz odur ki, bugün devrimci tutsaklar F tipi tecrit tretman politikasına karşı fiili direniş içindedir. Buna kendileri de dâhildir.

“Tarih yazma” geleneği sürüyor...

PC'nin yapmış olduğu direniş değerlendirmesine göre, “en tutarlı”, “en birliği”, “en direnişçi”, “en ...” vb. vb. politika kendileri tarafından savunulmuş ve hayata geçirilmiştir. Daha önce de vurguladığımız gibi bu bakış açısına göre diğer devrimci, komünist parti ve örgütler orada “turist” olarak bulunuyorlardı ve bu yüzden PC'nin “doğru” politikasını desteklemekle yükümlüydüler. Eğer bunu yapmazlarsa iflah olmaz “direnış kırıcısı oportünistler” olacaktırlar...

Bu yaklaşımın bugün açısından hapishanelerde süren direnişte yan yana yürüdüğü diğer devrimci parti ve örgütlere yönelik olarak devam ettiği bir sürü değildir. Hatta denilebilir ki PC'nin en “tutarlı” olduğu politik tutum budur. Onun dar grupçu ve sekte tavrıdır. Ancak sorun tam da burada ortaya çıkmaktadır. Bir yandan CMP çatısı altında devrimci ve komünist tutsakların birlikte hareket etmeleri için kamuoyuna yönelik olarak “en olgun”, “en birliği” tavrı takınırken diğer yandan ise böylesine inkarcı, iftiracı ve haddini aşan tarih ve direniş değerlendirmesini döne döne yayımlayabilmektedir.

Bu tür yaklaşım ve tavırların bütünüyle “zararlı” olduğu söylenemez. Bu sayede kimin ne dediği, devrimci ve komünist tutsakların can bedeli mücadelesine nasıl baktığı, hangi politik ve örgütsel çıkarlar açısından meseleye yaklaştığı net olarak ortaya çıkmaktadır. Kimin meseleye ülke ve devrim çıkarı açısından baktığı, kimin dar grupçu ve sekte davranarak küçük hesaplar peşinde koştuğu daha net görüle-

bilmektedir. Kimin direniş gerçekten halkın ve devrimin çıkarları açısından ele aldığı, kimin dar örgütsel çıkarları için faydalanmaya çalıştığı açık ve seçik olarak anlaşılacaktır.

Bugün takınılan kimi tavırların ve ortaya çıkan sıkıntılarının da bu bakış açısından bağımsız olmadığı, bu birikimin yansımaları olduğu aşikârdır. Ya da bir başka şekilde ifade edersek; bugün yaşanan kimi gelişmelerin kaynağını, tarihsel süreci ve hapishaneler direnişini bu şekilde değerlendiren ve politik tutumunu da bunun üzerinden temellendiren bu bakış açısı oluşturmaktadır. Bunun çarpıcı örneğini CMP kurulu kurulmaz onun bir alt biriminden çekilme tavrı oluşturmaktadır.

Ortak örgütlenme için henüz adım atılmışken, onun nasıl boşa çıkarılacağı, nasıl kafasına estigi gibi davranılabileceği, istediği olmadığında (konu ilkesel olmasa da) nasıl anında birliği zedeleyebileceğinin pratiğini sergilemiştir. Bir yandan birlikte hareket etmenin öneminden bahsederken, bu konuda hem program hem tüzük hem de ilan metnine imza atmışken, bu merkezi örgütlenmenin bir alt komisyonundan çekilmiştir. O tanıdık gerekçeler arasında “hassasiyetin gösterilmemesi”, “şehitlerin anısına saygı”, “kendini ifade etme koşulunun elinden alınması” gibi hususlar sıralanmaktadır.

Ancak meselelerin esasında kendi istediklerini yaptırılmama olayı vardır ve bu alışık olmadıkları bir durumdur. Kendi ihtiyaçları (küçük ya da büyük, ilkesel ya da değil) söz konusu olduğunda birliğin ruhuna Fatih okumakta bir an bile tereddüt etmiyorlar. Bunu yaparken, yukarıda değindiğimiz gibi, örneğin “şehitleri layıkla anmamız engelleniyor” söylemini geliştiriyorlar. Öyle ya tek direnen, tek şehit veren, tek bedel ödeyen ve dolayısıyla şehitleri tek doğru anacak olan kendileridir!!! Böylesine bir mantık üzerinde durmak bile gereksizdir. Ama PC bu, mecburen durmak zorunda kalıyor.

Bu vesileyle altı bir kez daha çizilmes ve tarihe not düşülmesi gereken nokta, bu arkadaşların birlikte hareket etme ve eylem birliği nasıl algılandığıdır. Onların bu kavramlardan anladığı, kendi politikasını benimsenmesidir. Eğer bir eylem birliği onların talepleri doğrultusunda ve öncüllüklerinde yürümezse orada ne birlikte hareket etme vardır ne de eylem birliği. Bu, sınıfsal duruşun yön verdiği anlayışla örtüşür ve eylem birliklerine bakış açısını yansıtır.

PC geçmişten bugüne dar grupçu çıkarlarını ön plana çıkararak eylem birliklerine yaklaşımıştır. Bu, haliyle sekte pratik tutumları da koşullamıştır. Dün ÖÖ'na erken başlayarak fiili olarak CMK'yı işlevsizleştirmiştir. Bu bir anlayış, tutumdur. Konunun özgül ağırlığına, sürecin politik atmosferine vs. göre bu ve benzeri sekte, benmerkezcilik tutumu ortak oluşumlarda kendini sürekli hissettiriyor. Bu halleriyle içerde ve dışarıda ortak hareket etmenin, birlikte pratik tavır takınmanın ve direnişine daha üst boyutlara sıçratmanın koşulları bir hayli zorlaşıyor. “Güven sorunu”nu sürekli zihninde ve pratiğinde diri tutuyorlar. Böyle bir yaklaşımdan ne devrimcilerin ne kendilerinin ne de halkın kârlı çıkacağı açıktır.

Bugün birlik önündeki en büyük sıkıntılardan birisi, onların bu düşünüş tarzı, politik tutum ve ideolojik şekillenişidir. Son on yıl bu düşünüş tarzını daha da kemikleştirmiştir. Hal böyle olunca, bize de bugün PC'nin yine kendi kafasına göre bir tarih ve direniş süreci yaşadığını yazmak kalıyor; somut durumda yaşanan budur. Birlikten anladığı, kendi politik çizgisinin kayıtsız şartsız kabul edilmesidir. Or-

tak hareket etmek için fedakârlık gösterilmesinden anladığı ise “diğer sol”un birçok meselede “sorun” çıkarmayıp kendi önderliği altında hareket etmesidir. Öyle ya hapishanelerde tek direnen bedel ödeyen onlardır ve bunu da “yanılmaz otorite” olmalarına borçludurlar.

Ama bizim onların keyfiyetine benzer bir tutum alma lüksümüz yoktur. Onları acımasızca eleştireceğiz, bunu dostluğun ve direniş çıkarlarının gereği olarak yapmaya devam edeceğiz ve fakat mücadele ve eylem birliğini bozacak tutumlardan her zamanki gibi uzak duracağız. Nitekim bugün yapmaya çalıştığımız da bu içerikte bir çalışmanın ürünü olarak ortaya çıkmıştır ve tüm bu gerçeklere rağmen hapishaneler direnişinde bizler PC ile birlikte yürümekte kararlıyız. Bizim onlar gibi halkın değerlerini, halkın olanak ve fırsatlarını kendi örgütsel ihtiyaçlarımız vs. için çarçur etme lüksümüz bulunmamaktadır.

Arkadaşlar kendi doğurduğu, neden olduğu olumsuzlukları görmeme hususunda, adeta TDH içinde liderdir. Kendisine dair en küçük bir özeleştiri vermeme tavrında “tutarlı”, “istikrarlı” bir çizgi yakalamıştır. Bunu sürekli kendi grup çıkarları üzerinden politika üretme ve bu yönde hareket etmeye borçludur. Durumun bugün de aynı merkezde seyrettiğine dair yukarıda örnek verdik. Bir-iki noktaya daha değinmekte fayda var. Örneğin protesto amaçlı Açlık Grevleri'nin etki kaybına uğraması olgusu, kendi dışındaki siyasetlerin kullanımında aranmaktadır. Bir başka örnek; CMP'ye ilişkin yorumsuz bulunurken, 2002-2007 döneminde kendilerinin yer almadığı platform, birlik ve oluşumları yok sayan bir tutum benimsenmektedir.

Hapishanelerdeki sınıf mücadelesinin mantığına uygun davranmaktan taviz vermeyeceğiz. Yenilgileri yük olarak değil, yeni direnişleri yaratmanın koşulu olarak deneyim kabul edeceğiz. Yenilgileri hazmetmeyi reddedenleri mücadele içindeki sorunlu yol arkadaşları olarak değerlendireceğiz. Hem onlarla yürümeyi başaracağız hem de onlara kendilerini görmeleri için ayna tutacağız. Saldırganlıklarını yenilgiyi hazmedemelerinin bir ürünü olarak kavradığımızda üstesinden geleceğimize kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Bu bizim her daim politikamız olmuştur:

“Devrimin cezaevlerindeki mantığı, zorlu direnişlerle ilerleme mantığıdır. Savaş alanı düşman tarafından tayin edilmiş ve maddeten silahsızlandırılmış bir ordu gibidir mahkum kitlesi. Mantığını ve manevi gücünü ustaca, son zerrinesine kadar kullanmak durumundadır. Yenilgileri sabıra yedirmek, hazmetmek ilk şarttır. Ve burada zafer, irili ufaklı yenilgiler birikiminin bir ürünüdür. Her yeni zafer ya da hak kazanımı, yeni bir direniş için yeni bir hazırlığı gündeme getirir.” (Tretmanların İflası ve Yeni Görevler, Yeni Demokrasi, 1988, s. 9, sf. 7)

Koşullar; ortak mücadeleyi, dayanışmayı en ileri düzeyde sürdürmek gerektiğini gösteriyor. Bundan taviz vermeden yürümeye devam edeceğiz...

d) 2000-02 Ölüm Orucu Değerlendirmesi Kararı (Komünist, sayı 43, Kasım 2002)

“Faşizmin ekonomik-politik saldırılarının önemli bir halkasını ifade eden tecrit politikası, devrimci hareketin ezilmesini amaçlayan ve bununla birlikte devletin halka gözdağını içeren bir politikadır. Bu saldırı politikası güçlü bir şekilde 1995-96 yıllarından itibaren gündeme sokulmuş ve çeşitli biçimlerde uygulanmıştır. Devrimci hareketin hapishanelerdeki örgütlü ve

militan duruşu hücre politikasının gerçekleştirilmesinden önce engellenmiştir. Sonuçta 19 Aralık katliamı ile devrimci tutsaklar hücrelere sokuldu. Bu yeni durumla birlikte hapishanelerdeki devrimci örgütlenme dağılmaya çalışılmıştır. Öteden beri süren devrimci direniş de mevcut örgütlenmeyle birlikte yok edilmek istenmiştir. Teslim alma çabalarına karşın, ölüm orucu ve fiili direnişlerle, taviz vermeyen tutumlarla esasta devrimci direniş korunmuş ve direnme ruhu diri tutularak geleceğe önemli bir miras bırakılmıştır.”

“Hapishanelerde devrimci örgütlenmenin dağıtılması ve direnişlerle elde edilmiş kazanımların kaybedilmesi bir yenilgidir. Bu yenilgi durumunun olumsuz salt hapishanelerde sınırlı bir sürecin ürünü olarak görülemez. Hapishanelerdeki direnişin, bu yenilgiye engel olabilmesi, saldırıyı püskürtmesi ancak sürecin bütünlüklü kavranmasıyla mümkün olabilir. 1996 Ölüm Orucu da, karşı devrimin aynı içerikteki saldırısına verilen bir yanıttı ve kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin devrimci tutsaklar tarafından politik bir içerikle doruğa ulaştırılmasıydı. Bundan sonraki süreç, bu seviyenin bütünlüklü kavranıp bütüne mal edilmesini gerektirdiği halde bu başarılamamıştır. Direnişin olduğu bu üst nokta hapishanelerle sınırlı kalmış ve zamanla, kimi yapılarca hapishaneler mücadelesinin merkezi olarak görülmeye başlanarak bu şekilde ele alınmıştır. Geçen üç yıllık dönemde politik mücadele önemli ölçüde hapishane merkezli duruma gelmiştir. Elbette bunda, dışarıdaki devrimci örgütlenmenin yayıflığı belirleyicidir. 2000 yılındaki yeni ve daha üst boyutta gündeme sokulan F tipi hücre saldırısı gerçekleştirildiğinde devrimci hareket, (partimizin de yer yer düştüğü) hapishaneler merkezli bir düşünüşe sahipti ve bununla birlikte halk kitleleri politik mücadeleden olabildiğince uzaktı. Bu gerçekliğin oluşmasında uzun zamandır izlenen yanlış politikalar belirleyicidir.”

“Hapishane merkezli ve hatta hapishanelerle sınırlı devrimci direniş gücünü uzun süre koruyamazdı. Devam eden direnişe karşın devrimci cephenin karşı devrimci saldırıyı püskürtülecek bir anlayış, duruşu ve örgütlülüğü geliştirememesi devrimci hareketin dışarıdaki güçsüzlüğüyle ve kitlelerin örgütsüzlüğü ile açıklanabilir. Hapishanelerdeki devrimci ve komünist kadroların sürece sol yaklaşımları ve bu yaklaşımların ürünü olan iç parçalanmalar da önemli bir nedendir. Özellikle 1997 yılından sonra hapishanelerde sol bir yaklaşım gelişti. Bunun başını DHKP/C çekti. Kimi zaman zor kimi zaman kolay zaferlerle birlikte hapishanelerdeki direniş abartılı bir nitelikle kazandı. Dışarıda gerileyen devrimci harekete karşın hapishaneler bunun aksine ilerleyen bir görünümüne sahipti. Bu çelişkili durumun kavranamaması özellikle sol sekte örgütlerin yanlış eğilimlerini güçlendirdi ve içerideki direnişlerle dışarıyı hareketlendirmek gibi birimsel ve doğru olmayan hedeflerin oluşmasına neden oldu. Parti örgütlülüğümüzün açıktan düşmediği bu hatalı yaklaşım 2000 yılının sonlarına doğru, hapishanelerde oluşmuş bulunan birlikteliği de bozdu. Parti örgütlülüğümüzün esas olarak bu sol eğilimin etkisine girdi ve bunun sonucu olarak da net ve kararlı bir hareket izleyemedi. Hapishane örgütlülüğümüz belirleyici bir hata yapmasına karşın, gerek kendi içindeki zaafı ve gerekse de genel kavrayışsızlık bize rağmen ve yanlış bir hareketliliğin oluşmasına, gelişmesine neden oldu. Parti örgütlülüğümüzün bu özelliği önceki süreçlerin

açmazlarını içermektedir.”

“Ölüm Orucu direnişinin başlaması ile birlikte zindan örgütlülüğünün bölünmesi eylemin en belirgin zaafıydı. Eylemin bu zaafının uzun süre giderilememesi önemli bir eksiklik olarak görülmelidir. Küçük burjuva düşünce tarzının ürünü olan dar yaklaşım ve eylemin süreç ile olan ilişkisinin doğru kavranamaması, taktik manevra yeteneğinin gösterilememesi, bu gerekli ve mümkün olan yerlerde sürecin lehte bir gelişime girmesine de engel olmuştur. Bu konuda asıl önem verilmesi gereken şey dışarıdaki hareketliliğin korunması ve güçlenmesiydi. Hapishanelerdeki küçük burjuva eylem tarzı anlayışı buna engel oldu. Eylemin bitirilmesi gereken zamanda, “ortak eylem” doğru anlayışı nedeniyle bitirilememesi salt bu durumla açıklanamaz. Aynı zamanda parti örgütlülüğümüz eylemi zamanında sonuçlandırmada zayıf davranmıştır.

Hapishaneler tarihinde çok belirleyici bir öneme sahip (olan) F tipi hücre saldırısı, devrimci direnişteki ısrarı kıramamıştır. Kendi içinde önemli zaafılarına ve eksikliklere karşın teslimiyet çizgisine kesinlikle düşmeyen, birlik ruhuna sonuna kadar bağlı kalan, bunun karşısı olan oportünizme karşı esasta başarılı bir çizgi sergileyen komünist ve devrimci yaklaşımın kazanımları büyüktür. Genelde yaşanan gerilemeye karşın; teslimiyete karşı direnişin, parçalanmaya karşı birliğin, yalınlığa karşı kararlılığın önümüzdeki sürece bir bütün olarak taşınması bu bütünlüğünü devrimci harekete mal edilmesi görevi önümüzde durmaktadır.”

e) 2000-02 Ölüm Orucu Eylemi Değerlendirmesi (Komünist, sayı 55, Mayıs 2005)

Giriş

Ülkemiz zindanlarındaki en çaplı ve uzun süreli eylem olarak yerini alan, Muharrem Horoz ve Nergiz Gülmez yoldaşlarımızın şehit, onlarca yoldaşımızın da gazi olarak sonlandırıldığı 2000-02 Ölüm Orucu direnişi, ortaya çıkan sonuçları itibarıyla demokratik halk devrimi mücadelesinde önemli dersler sunmuştur. Bu eylemi her şeyden önce, topyekün saldırının hapishanelerde vücut bulan kanlı ve en vahşi parçasını boyun eğmez bir tutumla karşılamak, gerçek bir direniş eylemi olarak değerlendiriyoruz. Sonuçları bakımından yenilgileri barındırsa da, somut gerçeklikteki amaçlarını gerçekleştiremeye de Ölüm Orucu eylemi en korkunç ve vahşi saldırılarına rağmen faşizme karşı direnişi bayraklaştırmış devrimci bir direniş eylemidir. Bunu ret eden, bunu göremeyen yaklaşımlarla aramıza kalın bir çizgi çekmeyi görev biliyoruz.

Bununla birlikte biz komünistler bu eylem özgünlüde yenilgiye yol açan tutumları, yenilgiyi getiren objektif şartları, koşullara rağmen devrimci iradenin yetersiz kalan yanlarını, başarısızlıklarını önemle, dikkatlice açığa çıkarmakla sorumluyuz.

Eylem, faşist diktatörlüğe karşı savığımızda önemli bir kilometre taşıdır. Yenilgilerden dersler çıkarıp, yaralarını sararak ilerlememiz gerektiğinin bilinciyle, eylemi doğru tahlil etmek, içinden geçtiğimiz bu süreçte ve sınıf mücadelesinin geleceği açısından da büyük öneme sahiptir. Devrimci kitleleri, özele de partimiz kitesinin derinden etkileyen bu eylemin analizini öznelciliğe düşmeden bütün çıplaklığı ve gerçekliği ile yapmak durumundayız.

Genel Değerlendirme

Başından itibaren, özellikle de 1996 Ölüm Orucu ile karşılanan saldırıdan bu yana, hapishanelere yönelik teslim alma politikalarının, hapishanelerle sınırlı olmadığını, tüm dünyada 70’li yıllarda derinleşerek yaygınlaşan krizin kapitalist-emperyalist egemenlerce ve buna bağlı olarak Türkiye’de egemen sınıflarca kontrol altına alınması amacına dönük olduğunun altını çizdik.

“Başından beri cezaevlerine yönelik saldırının tek başına, devrimci ve komünist tutsaklara yönelik tecrit ve teslim alma-ıtırfaçlaştırma politikasına indirgenemeyeceğinin, bu politikanın halka bütünlüklü bir saldırının halkası olarak kavranmasının gerekliliği üzerinde durduk. Özgüldeki politikamızı esas olarak topyekün saldırı tespitinin üzerine oturttuk. Genel direnişin henüz devam eden bir sürecin parçası olarak kavranması açısından, bu tespitin içeriğinin doldurulması oldukça önemli.”

“Giderek derinleşen bunalımına ve çöküşe giden karakterine karşın, kapitalist-emperyalist sistem sürekliliğini sağlamanın, kendisini yeniden üretmenin/geriştirmenin dinamiklerini de taşıyor. Krizin yoğunlaştığı buhran dönemlerini atlatılmak için egemenlerin baş vurduğu politikalar, emekçilere yönelik azgın bir sömürü ve şiddetten öte bir anlam taşımayan aynı/değişmez bir karakter taşıyor; ancak bu politikalar, aynı zamanda bir yenilenmenin/değişimin de ifadesi olarak algılanmak zorunda. 80’lerden itibaren ekonomik alanda Keynesçi politikalarla yeni liberal politikalara geçiş biçiminde yaşanan süreç, sistemin bütünü açısından siyasal, hatta ideolojik olarak da böylesi bir yeniden yapılandırma sürecine işaret ediyor.

Bu süreç, kaynak sıkıntısı çeken, örgütlü sendikal güç ve mücadele geleneği karşısında ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadar geniş bir hareket alanını ülkelerinde bulamayan emperyalistlerin, yarı-sömürgeleler olan sömürü ilişkilerinin de yeniden biçimlendirilmesini gündeme getirdiği doğal olarak. IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar aracılığıyla yarı-sömürge ülkelere dayatılan ekonomik politikalarda artık ‘ithal ikameci kalkınma modeli’ yerine ‘dışa dönük büyüme modeli’ne geçeri tek strateji olarak güvence altına almak üzere, siyasal ve sosyal alanda kurumsallaşmayı hedefleyen bir takım ‘yapısal’ değişiklikler dayatılıyor bu ülkelere.

Yarı-sömürge ülkelerde bu sürecin bir ayağını gümrüklerde korumacı önlemlerin kaldırılması, sübvansiyonların kaldırılması, KİT’lerin özelleştirilmesi, sosyal hakların kısıtlanması, örgütsüzleştirme/sendikasılaştırma vb. politikalar oluşturulurken, diğer ayağı gelişen/gelişecek her türden toplumsal muhalefete karşı dizginli bir terör politikasında somutlanıyor. Ancak bir kez daha belirtmekte fayda var: Yarı-sömürge ülkelerde ortaya çıkan bu tablo, dünya çapında siyasal-askeri anlamda yeni dünya düzeninde, ekonomik alanda neo-liberalizmde, ideolojik alanda post-modernizm gibi akımlarda ifadesini bulan ve tüm ezilenlere yönelik bütünlüklü, kapsamlı bir saldırının parçasıdır.” (Komünist, sayı 33, Mart 1997. ... Alanı Raporundan)

Hapishanelerde gerçekleşen ve gerçekleşmekte olan çatışmaları bu merkezden değerlendirmek gerekir. Çünkü 1996 Ölüm Orucu eylemi raporunda ortaya konan zemin, sürecin devamında geçerliliğini korumuştur. Hapishanelerde başarılı bir politik hatın izlenmesi için bu zeminin kavranması tayin edici bir öneme sahiptir. 1996 Ölüm Orucu eyleminde, raporda ortaya konan zeminin yeterince kavrandığı ve sınıf mücadelesinin derin bütün olarak bu eksende ele alınıp geliştirildiği söylenemez. Buna karşın devletin o dönemki saldırısında, bu yetersiz kavrayışa karşın, kitle hareketinde ilerleyen bir akış vardı; 1995 Gazi Direnişyle, 1 Mayıs mitingyle kitlelerin hoşnutsuzluklarını ileri seviyelerde eyleme döktüğü bir süreç yaşanmaktaydı ve esasta kendiliğinden gelişmekte olan bu devrimci hareketlilik hapishanelerdeki mücadelenin oldukça güçlü bir yapıya sahip olmasını beraberinde getirmekteydi.

Devlet 1996 Ölüm Orucu eylemine yaklaşımında kitlelerin devrimci yönünde bir apaçık tavrını belirleyici düzeyde hesaba katmak zorundaydı. Nitekim ‘96 Ölüm Orucu eyleminin zafere ulaşmasıyla bu durum yaşam buldu. Ancak 1996 Ölüm Orucu ile ulaşılan nokta daha ileriye taşınmadı. Ölüm Orucundan sonra sürecin dev-

rimci yanı önce durağan sonra da gerileyen bir eğilim gösterdi. Bu da esasta kendiliğinden olan bu hareket açısından doğal bir durumdur. Sürecin üzerinde bulunduğu zemini kavramakla ve kitlelerin devrimci yöndeki hareketini bu zemini kavrayarak ileri taşımakla sorumlu olan öncüler ve esasta partimizin bu noktada yeterli bir duruş sergilemediğini görmek gerekir.

Hapishanelerdeki direniş çizgisi de bu zemini esasen kavrayamamış ve direniş, zamanla daha fazla hapishanelerle sınırlı bir direnişe dönüşmüştür. Son direniş öncesi, gerek hapishanelerdeki tartışmalarda ve gerekse de diğer alanlarda zaferin gerçek teminatının, sınıf mücadelesinin esas olarak hapishaneler dışındaki alanlarında da geliştirilmesi ve bu gelişim içinde hapishanelerdeki direnişin topyekün saldırıya yönelmiş bir eylem olarak kavranması olduğunu belirttik. Salt hapishane direnişiyile gerçekleşecek bir karşı koyuşun zaferi, büyük oranda devletin politikalarına bağlı olmak durumunda kalacaktı. Bu durum, hapishane gerçekliğini bir ürünüdür.

Bu yaklaşımımıza karşın hapishanelerde etkin olan diğer parti ve örgütlerden bazıları genel direnişi içeri- den dışarıya motor gücü olacağından, dışarıdaki mücadelenin, örgütlülüklerin bu direniş sayesinde kısa zamanda büyüyeceğinin propagandasını yaptılar. Bu yaklaşım genel politik bir hat olarak gelişti. Daha bir sene önce Ölüm Orucu eylemi başlatmak amacıyla ortaya koyan DHKP-C, bu politikasını en son 2000 yılında “eylem birliği”ne (CMK) rağmen gündeme getirip dayattı.

Ölüm Orucu eylemin başlatılması ile birlikte, hapishanelerde bir bütün direnişe girilmesi kaçınılmaz halde geldi. Çünkü hapishane gerçekliği düşmana karşı herhangi bir eylemi kaçınılmaz olarak esasta devrimci hatta olan bütün parti ve örgütlerin ve hatta kişilerin sahiplenmesi gereken bir eylem haline getirir. Üçlünün Ölüm orucu eylemine başlamasıyla birlikte, sürece yaklaşımındaki farklılık nedeniyle iki ayrı direniş hattı ortaya çıktı. Üçlüden bir süre sonra diğer devrimci parti ve örgütlerde de sonrasında Ölüm Orucuna dönüşecek olan Süresiz Açlık Grevi ile direnişe geçtiler. İki ayrı direniş hattı süreç boyunca varlığını korudu.

Bu ayrışım politik bir ayrışım olduğu bilinmek ve hatta kavranmak zorundadır. Bizlerin de politikası yetersiz olmakla birlikte direnişin genel olarak iki farklı politikayı içerdiği önemli bir sorundur. Oldukça karmaşık sorunları içeren direniş sürecinde bu durumun genel olarak silik kaldığı bir gerçektir. Bu politik ayrışımın açığa çıkarılması gerekmektedir. Çünkü sorun, sonuna kadar direniş, dava uğruna ölmek değil (hapishaneler süreci bu konuda esasta bir sorun olmadığını göstermekteydi), asıl sorun ne için ve nasıl kazanılacağını belirlemektir. Bu da doğru politika ile ilgili bir sorundur. Değerlendirmenin devamında bu politik farklılık ortaya konacaktır.

Genel olarak doğru politika uygulanamamıştır. Yoldaşlarımız eylem öncesindeki tartışmalarda bu noktalara değinmiş olsa da, bu konuda genel yaklaşımlarımız ortaya konmuş olsa da rolümüzü etkin bir şekilde, belirleyici bir düzeyde oynayamadık.

Elbette, bu süreçte dışarıdaki örgütlülüğümüzün hem önderlik etme kapasitesinin yetersizliğine, buradaki başarısızlığa ve hem de hazırlıksız ve dağınık yapısına ayrıca dikkat çekmek gerekir. Çok önemli bir sürece örgütlülüğümüz dağınmış ve genel anlamda önderliksiz girmek zorunda kalmıştır.

Faşizmin hücre tipi saldırısı ve bu saldırıya karşı gerçekleştirilen direnişlerin sonucunu alan ölüm orucu eyleminde somutlanan, tamamlanan bir süreç yaşadık. Bir aşaması tamamlanan ama temel yanlarıyla devam etmekte olan saldırı ve direniş sürecinin zorlu bir muharebesini geride bıraktık. Tes-

lim olmadık, diz çökmedik, düşmanın irademize hükmetmesine engel olduk ama ağır kayıplar vererek sonuçta yenilgiye uğradık. Saldırlar aynı merkezden ve kapsamı yukarıda belirttiğimiz içerikte devam etmektedir. Hapishanelerde yaşanan direnişin öğretici yanlarını tüm bir sürece uygulamalı ve karşı-devrimin kazanamayacağı bu savaşta doğru politikalarla devrimci cepheyi güçlendirmeliyiz.

Bunun pratikteki hazırlık ve yoğun faaliyetine en önemli katkıyı, eylem sürecini çok yönlü değerlendirerek yapmak durumundayız. Eylemin direnişçi, boyun eğmez özelliklerini kavrayarak, içeride ve dışarıdaki olumsuz sonuçlarını bertaraf etmek, güçlerimizi toparlamak ve genel direnişin geleceğine hükmetmek için bu önkoşulu yerine getiriyoruz.

Dipnot 2

45/1 genelgesi, kendisinden yaklaşık 1 yıl önce 01.01. 2006 tarihinde yayımlanan 45 no’lu genelgenin neredeyse aynısıdır. O tarihte “hiçbir yenilik getirmiyor” düşüncesiyle haklı olarak dikkate alınmayan genelgede, özüyle hatta biçimiyle bile doğru dürüst oynanmadan, “5 saat” ifadesi”, “10 saat” olarak değiştirilmiştir. Genelgelerdeki (yenisi ve “iptal edilen” eskisi) tecrit anlayışının daha iyi görülmesi için daha yakından bakmak gerekmektedir. Genelgenin tamamını burada yayımlamayacağız. Sadece “Ortak Etkinlikler” başlıklı 3. bölümüne yer vereceğiz.

Kamuoyunda, 45/1 olarak bilinen, 22.01.2007’de yayımlanan genelge:

“Sayı: B. 03.0.CTE.0.00.00.04/10

3. Bölüm: ORTAK ETKİNLİKLER

1) Hükümlü ve tutukular işledikleri suçlara, kurumdaki davranışlara, ilgi ve yeteneklerine göre gruplandırılarak, güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, kendileri için hazırlanmış iyileştirme programları çerçevesinde eğitim, spor, meslek kazandırma ve çalışma ile diğer sosyal ve kültürel faaliyetlere katılırlar. Bu faaliyetler, yüksek güvenlik kurumları ile diğer kurumların yüksek güvenlikli bölümlerinde on kişiyi aşmayacak gruplar halinde yürütülür. Programların süresi ve katılacak hükümlü idare ve gözlem kurulunca belirlenir. İyileştirme programlarının amaca aykırı sonuçlar verdiği tespit edilen hükümlü ve tutukular yönünden bu uygulamaya son verilebilir veya değişiklikler yapılabilir.

2) 13/12/2004 tarih ve 5275 sayılı ceza ve güvenlik tedbirlerinin infazı hakkındaki kanun’un 102/1 maddesi ile Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi’nin üye devletlere Avrupa Cezaevi Kuralları Hakkındaki R (87) 3 sayılı tavsiye kararına ek 70.1 maddesi ve Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi’nin üye devletlere Avrupa Cezaevleri Kuralları Hakkında Rec (2006) 2 sayılı tavsiye kararına ek 7. Maddesinde ifade edildiği üzere hükümlü ve tutukuların, topluma uyum sağlama çabalarının desteklenmesi için özellikle aileleri, kişiler ve sosyal kuruluşlarla olan ilişkilerinin korunması ve geliştirilmesi ile eğitim ve iyileştirme faaliyetlerinde kuruma yardımcı olmak üzere mümkün olduğunca toplumsal kuruluşlardan ve sosyal hizmet servislerinden yardım alınır.

3) Ortak etkinliklere katılacak hükümlü ve tutukuların gruplandırılması, programların amaca aykırı sonuçlar verdiği tespit edilen hükümlü ve tutukular yönünden uygulamaya son verilmesi veya gerekli değişikliklerin yapılması hususlarında idare ve gözlem kurulunca karar alınır.

4) Kurumda kapalı ve açık spor alanları, çok amaçlı salon, kreş, kütüphane, çalışma atölyelerinden biri veya birkaçı bulunmadığı takdirde eğitim, spor sosyal ve kültürel faaliyetler ile çalışma mevcut olan alanlarda yapılır. Bunlardan hiçbirinin bulunmaması durumunda kurumun olanakları ölçüsünde, uygun yerlerde, bu çalışmalar için yer hazırlanır. Bu süre zarfında kendi oda ve koşulları kullanılabilir.

5) Psiko-sosyal yardım servisi ve eğitim servisi, her hükümlü ve tutuklunun ilgi ve yeteneklerini de dikkate alarak hangi programlara katılmasının uygun olacağına ilişkin bir rapor hazırlar ve yedi gün içinde kurum müdürüne verir. Kurum müdürü, raporu idare ve gözlem kuruluna sunarak, kişinin hangi programlara katılması gerektiğini karar altına aldırır ve karar zorunlu bir neden olmadıkça idare tarafından, üç gün içinde uygulamaya konur.

6) Ceza infaz kurumlarında arama, denetleme, ziyaret ve benzeri özel durumlarda, günlük uygulanan program er-telenebilir. Deprem, yangın gibi olağanüstü durumlar ile açlık grevi, ölüm orucu, firar, ayaklanma gibi acil durumlarda, idare ve gözlem kurulu, programı kısa veya uzun süreli durdurabilir.

7) Hükümlü veya tutuklu, faaliyet veya uygulama programını değiştirilmesini isteyebilir. İstek, idare ve gözlem kurumunca değerlendirilerek karara bağlanır.

8) Programları hazırlayan servisler, gerekli gördüğü hallerde programın değiştirilmesi veya sürekli olarak durdurulması hakkında bir değerlendirme raporu düzenleyerek derhal kurum müdürüne sunar. Kurum müdürü en geç 7 gün içinde raporu idare ve gözlem müdürüne intikal ettirerek programın sürdürülmesi, değiştirilmesi veya sürekli olarak durdurulması hakkında bir karar verilmesini ister. Programın değiştirilmesi veya sürekli olarak durdurulması hakkında bir karar verilmesi halinde, yeni bir uygulama programı hazırlanır. İlgililer bu karara karşı, infaz hâkimliğine başvurabilir.

9) Programlara katılım hususunda alınan kararlar, hükümlü hakkında alınacak iyi hal kararlarında değerlendirmeye alınır.

10) Yüksek güvenlikli ceza infaz kurumlarında bulunan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına hükümlülerin sadece kendisiyle aynı ünitelerde kalan hükümlülerle birlikte sınırlı olarak bu programlara on kişiyi aşacak gruplar halinde katılamaz.

13) Güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, idare ve gözlem kurulu tarafından belirlenen istekli hükümlü ve tutukular, 10 kişiyi aşmayacak gruplar halinde ve idarenin gözetiminde, açık görüş alanlarından veya diğer ortak yerlerdeki sosyal faaliyetler çerçevesinde, haftada toplam 10 saati aşmamak üzere sohbet amacıyla bir araya getirilebilir. Bu faaliyet hafta içerisinde açık görüş, avukat ve ziyaretçi görüşlerini aksatmayacak şekilde yaptırılır.

14) Hücreye koyma cezası olan hükümlü ve tutukular, bu cezaları infaz edildikten sonra, diğer disiplin cezalarını alanlar ise, infaz koşulu aranmaksızın bu faaliyete katılır. Aynı hükümlü veya tutuklu birden çok programa katılabilir.”

Şimdi de yukarıda yazdığımız 45/1 no’lu genelgenin yayımlanması ile iptal edilen 01.01.2006 tarihli ve 45 no’lu “eski” genelgeye bakalım. Parantez içindeki açıklamalar bize aittir.

“Sayı: B.03.0.CTE.0.00.04.00/010.06.02/10 3. BÖLÜM: ORTAK ETKİNLİKLER

1) (45/1 no’lu yukarıdaki genelgenin 1. maddesinde altını çizdiğimiz cümle çıkarılırsa bu genelgenin 1. maddesi elde edilmiş olur.)

2) (45/1 no’lu genelgenin 3. maddesi ile birebir aynıdır.)

3) (45/1 no’lu genelgenin 4. maddesi ile birebir aynıdır.)

4) (45/1 no’lu genelgenin 14. maddesi ile birebir aynıdır.)

5) (45/1 no’lu genelgenin 5. maddesi ile birebir aynıdır.)

6) (45/1 no’lu genelgenin 6. maddesi ile birebir aynıdır.)

7) (45/1 no’lu genelgenin 7. maddesi ile birebir aynıdır.)

8) (45/1 no’lu genelgenin 8. maddesi ile birebir aynıdır.)

9) (45/1 no’lu genelgenin 9. maddesi ile birebir aynıdır.)

10) (45/1 no’lu genelgenin 10. maddesi ile birebir aynıdır.)

11) (45/1 no’lu genelgenin 11. maddesi ile birebir aynıdır.)

12) (45/1 no’lu genelgenin 12. maddesi ile birebir aynıdır.)

13) (45/1 no’lu genelgenin altını çizdiğimiz “10 saati aşmamalı” ifadesi bu genelgede “5 saati aşmamak” şeklindedir. Maddenin geriye kalan bölümü ise 45/1 ile aynıdır.)”

Genelgenin birbirinden farklı olan yanları; 45/1 no’luda “yeni” olarak 2. maddenin varlığı, 33. maddede “5 saat”ın “10 saat”e çıkarılması ve kimi maddelerin numaralarının değişmesiyle sınırlıdır. Yeni olarak eklenen 2. madde, ÇİK’in 102/1 maddesinin, AB normlarına atıfta bulunarak buraya taşınmasından ibarettir. ÇİK’te olan bir maddedir. O halde genelgedeki tek değişikliğin “5 saat” yerine “10 saat” getirilmesi olduğu söylenebilir. Yine “eski” genelgedeki 4. maddenin, “yeni”sinde 14. sıraya kaydırılması da tesadüfi değildir. Çünkü bu sayede “10 kişi 10 saat” uygulamasının getirildiği 13. maddeden hemen sonra “Disiplin cezalarının infazı aranmaksızın” düzenlenmesine yer verilmiş olmaktadır. Bu da “10 kişi, disiplin cezalarıyla engellenmeden 10 saat sohbet çıkabilecek” yanılması zemin sunuyor.

2. maddenin eklenmesinin temelinde, bu dönemde gerek AB’nin gerekse sivil toplum örgütlerinin “ortak alanların yeterince kullanılmadığı” eleştirileri yatmaktadır. O dönem TTB’den (Türk Tabipler Birliği) bir heyet, Te-kirdağ 1 No’lu F Tipinde, bir inceleme yapmış ve AB’nin eleştirileri paralelinde bir rapor yazmıştı. Bakanlık zaten yasadaki belirlenmiş olan bir hüküm bu genelgeye aralık kendisine “ortak kullanım alanları”na dair şikayette bulunan AB yanlısı reformist çevrelerin ağırlığını oluşturduğu aydın, kurum vb.lerine onların da sorumluluk üstlenebileceğini, üstlenmeleri gerektiğini hatırlatıyor. Bakanlığın eklediği maddede “toplumsal kuruluş ve sosyal hizmet servislerinin” belirsiz bir tanım olduğu, MİT, CIA vb.nin girmesine olana sağlanabileceği de ayrı bir tartışma konusudur.

Sürece ilişkin son bir hatırlatma olarak teknik bir bilgi verelim. TC hukuk sisteminde, tüzük, genelge, yasa-kanun, anayasa olmak üzere küçükten büyüğe bir sıralama vardır. Bunlar arasında bir çelişki-uyumsuzluk-ithtif çıkarsa, örneğin genelge ile kanun arasındaki uyumsuzlukta, kanun hükmü uygulanır. Bu nedenle 45/1 no’lu genelgenin 14. maddesinin ÇİK’in 40. maddesi (etkinliklerden alıkoymayı düzenleyen, disiplin cezalarıyla ilgili madde) karşısında bir hükmü yoktur. Kanun maddesi geçerli kabul edilir ve uygulanır. Pratikte yaşanan budur. Biz bu nedenle özellikle “bir yanılısına” diyoruz.

Bununla birlikte “sohbet” kavramı, ÇİK 40. maddede tanımlı değildir. Oysa bu kavrama her iki genelgede de yer verilmiştir. Sadece sohbet yapma ile ilgili olarak bir disiplin cezası engeli konulamayacağı hukuken doğrudur. Ancak hapishane idareleri bugün bu nedenle “sohbet hakkı”nı disiplin cezalarıyla değil, uygulamadaki çeşitli engellerle yerine getirmiyorlar. Bunu yapmalarına da, yine 45/1 no’lu genelge olanak veriyor. Maddelerdeki “koşul” şartları idarelere bu zemini sağlamaktadır. Yine kişi ve saatin miktarını belirleme inisiyatifide 45/1 genelgesiyile idareye bırakılmıştır. Çünkü “10 kişiyi aşmayacak gruplar halinde... 10 saati aşmamak üzere...” şeklindeki bir tanımlama üst limitleri belirler, alt limitleri değil. Mesela “6 kişi haftada 5 saat” de genelgeye uygundur. 10 kişi de 10 saat de aşılmamıştır.

Tüm bunlara ek olarak, genelgenin her maddesi “çalışma, iyileşme, program, meslek kazandırma...” vb. kavramlarla tümüyle bir tecrit genelgesi olduğunu yansıtmaktadır. İşte bu gerçekliğe sahip bir disiplin genenin hangi “zafere”i getirdiği söylenebilir. Bu çerçevede “45/1 genelgesi uygulansın” talebi de politik olarak yanlış bir taleptir ve “tecrit uygulansın” demekten farksızdır.

(Devam edecek)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışleri
Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Sanayi Cad. Altay Sk. Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 66 78
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmöz İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

ARAMIZDAN AYRILIŞININ 37. YILINDA İBRAHİM KAYPAKKAYA MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

İbrahim yoldaşın Diyarbakır işkencehanelerinde katledilişinin üzerinden 37 yıl geçti. Onun bize bıraktığı “ser verip sır vermeme” ve ideolojik-politik yol göstericiliğinden oluşan mirası ise yolumuza ışık tutmaya devam etmektedir. Katledilmesinden onlarca yıl sonra dahi ideolojik, siyasal, pratik duruşumuza renk veriyor oluşu; İbrahim yoldaşın bir din ulusu gibi algılanmasından, o mertebeden sahiplenilmesinden değil, pratik duruşu ile bir bütün oluşturan ideolojik duruş ve görüşlerinden kaynaklanmaktadır. Yıllar önce Türkiye devriminin önceliklerini ve açmazlarını büyük bir ustalık ile saptayarak bu konularda asgari çözüm ve sorunları ele alıştırta ortaya koyduğu maharet, onu, hala güncelliğini koruyan bir komünist önder olarak karşımıza çıkarmaktadır.

Hâkim sınıfların ve onlara yedeklenen her türlü ara sınıf temsilcilerinin Türkiye'nin yarı-sömürge karakterinin bir parçası olarak emperyalist efendileri tarafından dayatılmasının ve sistemin tıkanmasının etkisiyle Kemalizm gibi temel paradigmalardan tartışmaya açması ya da Kürt Ulusal Hareketi'nin can bedeli bir mücadele ile Kürt ulusunun üzerindeki inkar örtüsünü yırtıp attığı; Kürt sorununa “çözüm” arayışlarının tartışıldığı koşullarda hâkim sınıfların yarattığı ideolojik-siyasal kirlilik ortamında yönümüzü şaşırılmadan yürüyebilmek için İbrahim yoldaşın düşüncelerini bir an dahi aklımızdan çıkarmadan hareket etmemiz gerekmektedir.

Onu dönemine göre erişilmez yapan ise Kemalizm olsun, Kürt Ulusal Sorunu olsun, bu sorunların çözümüne ilişkin düşüncelerini gündeme oturmaktan çok önce ya da Kemalizm örneğinde olduğu gibi TDH'nin Kemalizm hayranlığının zirvede olduğu koşullarda onun maskesini yırtarak faşist karakterini sergileyebilme çüretinde ve kavrayış yeteneğinde yatmaktadır. Günümüzde neredeyse hâkim sınıf temsilcileri tarafından dahi pavaşraya çevrilmeye başlanan Kemalizm konusunda hala İbrahim yoldaşın söylediklerinin ötesine gidilebilmiş değildir. Hâkim sınıf temsilcileri tarafından sistemi yeniden organize edebilmek kaygılarıyla da tartışıldığı süreçte de gidilmeyecektir. Onun bu konuda ortaya koyduğu berrak yaklaşımı ilerletmek, onun ardılları olan komünistlerin omuzlarındaki görevlerden biri olmaya devam etmektedir.

Aynı durum etrafı emperyalist patentli “çözüm” söylemlerinin sardığı Kürt Ulusal Sorunu için de geçerlidir. O, bu konuda da MLM bakış açısının bir sonucu olarak temel hareket noktalarını büyük bir öngörü ile ifade etme becerisini göstermiştir. “Çok uluslu burjuva devletin trajedisi şudur ki, o, bu çelişkileri çözebilmek durumunda değildir, özel mülkiyeti ve sınıf eşitsizliğini sürdürerek ulusları ‘eşitleştirmek’ ve ulusal azınlıkları ‘korumak’ için yaptığı girişimlerin hepsi genel olarak yeni bir başarısızlığa, ulusal çatışmaların yeni bir kızışmasına yol açar. (Marksizm ve Ulusal Sorun; sf:106) tespitinden hareketle iki ulus (Türk ve Kürt) ile onlarca azınlık milliyetin yaşadığı bu coğrafyada ulusal sorunun burjuva-feodal egemen sınıflar tarafından asla çözülemeyeceğinin bilincinde olarak hareket etmiştir. Ve çelişkilerin görece geri olduğu bir süreçte dahi Kürt Ulusal Sorunu'na nasıl komünist bir çözüm ve yaklaşım sergilenebileceği üzerinde ısrarla durmuştur.

Nitekim Şafak revizyonizmi ile yürüttüğü polemiklerde onların her türlü inceltilmiş, maskelenmiş ezen ulus milliyetçiliği ve şovenizmini teşhir etmekten geri durmamıştır. Bu kesimlerin hakim ulus illiyetçiliğinin bir yansıması olarak “yitik cennet” olarak pazarlamaya çalıştığı hakim sınıfların en seçkin temsilcileri olan **M. Kemal** ve **İ. İnönü** dönemine dönüşü, onları ulusal sorunun çözümünde referans olarak göstermesini şu sözlerle eleştirmiştir: “Hatta Türkiye’de en başta mücadele edilecek milliyetçilik, hakim ulus milliyetçiliği olan M. Kemal milliyetçiliğidir. İnönü’nün Lozan’da Kürtlerin de temsilcisi olduğunu iddia etmesi de, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkına açıkça bir saldırıdır. Kürt milletinin kaderini dışarıdan tayin etme alçaklığıdır.” (Seçme Yazılar; sf: 316)

İbrahim yoldaşın ulusal soruna, özelde Kürt Ulusal Sorunu'na yaklaşımda duruşu çok nettir. Bu konuda en küçük tavize yer yoktur. Ezilen ulusun haklarını son kertesine kadar korurken, onun özgürlüğünün önüne hangi amaç ve niyetle olursa olsun ne komünistlerin ne de başka güçlerin iradesinin geçmesine izin vermez. Ancak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı olduğunu ve bunu istediği yönde kullanmakta serbest olduğunu ifade eder. Oysa bugün, emperyalist ABD’sinden AB’sine, Türk egemenlerinden Irak, İran, Suriye egemenlerine, onlara yedeklenmiş işbirlikçi uşaklara kadar herkes Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı üzerinde kendilerinin söz söyleme hakkı varmış gibi hareket etme çabası içindedirler.

Konferanslar düzenlemekte, Kürt Ulusal Hareketi'ne silah bırakma çağrıları yapmaktadırlar. Ancak Kürt Ulusu'nun, kendi kaderini tayin hakkını bırakılmı anmayı daha geri taleplerini dahi engellemeye çalışmaktadırlar. Kürt ulusunu yok saymakta, buyurgan bir tarzda sadece emperyalistlerin ihtiyaçları doğrultusunda Türk egemenlerinin verdikleri “haklara” razı olmalarını istemektedirler.

İbrahim yoldaş ise bu konudaki ayırım çizgilerini çok önceleri çekmiştir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını yani ayrı bir devlet kurma hakkını ne yönde kullanacağını tamamen Kürt ulusunun tasarrufunda olduğunu belirtmiştir. O, egemen sınıfların her türlü inkar politikalarına karşı çıkarak Kürt ulusunun varlığını ve haklarını sonuna kadar savunmuştur. Egemen sınıfların dümen suyunda ilerleyen her türlü revizyonist ve reformist yaklaşımı kıyasıya eleştirmiştir. Türkiye'nin yarı-feodal, yarı sömürge sosyo-ekonomik yapısı içerisinde T. Kürdistanı'nda feodal aşiretsel yapı ileri sürülerek Kürtlerin ulus oluşturmadığını ileri süren inceltilmiş inkarcı tezlere cepheden bayrak açmıştır. “*Kürtlerin bir millet oluşturmadığını ileri süren tez, besbelli ki, baştan sona saçmadır, gerçeklere aykırıdır ve pratikte de zararlıdır. Zararlıdır, çünkü böyle bir tez, ancak ezen, sömüren ve hâkim milletlerin hâkim sınıflarının işine yarar*” (Seçme Yazılar; sf:260) diyerek bu kesimlerin ikiyüzlü yaklaşımlarını gözler önüne sermiştir.

Halen egemen sınıf sözcülerinden tutalım, kendini solda tanımlayan aydın ve entelektüellere, bürokrasidedeki yetkili çevrelere T. Kürdistanı'nda asıl sorunun açık-işsizlik ya da daha genel bir ifade ile ekonomi sorunu olduğunu ileri sürmek adet haline gelmiştir. Bu durum Kürt ulusunu yok saymanın daha inceltilmiş halinden başka bir şey midir? Olmadığını biliyoruz. Ancak bu inkâr örtüsü, Kürt Ulusal Hareketi'nin mücadelesi ile büyük oranda yırtılmıştır. Egemen sınıfların ve onların dümenlerinden giden reformist-revizyonist çevreler tarafından bu inkâr örtüsü inceltilmiş söylemler ile ne kadar yeniden örülmeye çalışılsa da dikiş tutmamaktadır.

Tutmadığı içindir ki aslında hiç de yeni olmayan ama her dönem geçer akçe olan “dış mihraklar” söylemi çeşitli versiyonlarıyla üretilmekte, kardeşi kardeşe (Kürtler şimdi kardeş oldular) kırdıran emperyalist güçlerden dem vurulmaktadır. Hem de en iğrenç biçimde! Anti-emperyalizm kılıfına büründürülmeye çalışılarak! Kürt ulusal sorunu “altında” emperyalizm parmağı arayanlar, iflah olmaz Türk şovenistlerdir. Yüzündeki maske ne olursa olsun ister sol adına konuşsun ister Türk egemen sınıfları adına, bu kesimlerin hepsi ezen ulus şovenizminden muzdariptirler. Karşı devrimcilerin kimliği zaten açıktır. Ancak devrim adına hareket ettiğini iddia eden kesimlerin anti-emperyalizm söylemi adı altında ulusal sorunda emperyalizm parmağı “keşfetmelerinin” burjuva şovenizmine denk geldiğini ve bu çevrelerin yüzündeki maskenin yırtılıp hem Türkiye halkına hem de bizzat bu çevrelere gösterilmesi ko-

Egemen sınıfların bu çarpıtmalarını besleyen ve egemen sınıfların bu politikalarını işçi sınıfının mücadelesinin bölüneceği “kaygısı” veya farklı gerekçeler ile katlıklarını iddia eden revizyonist çevrelerin bölücülük söylemlerinin neye ve kime hizmet ettiğini göstererek; üzerindeki “sınıf” kaygıları ve işçi sınıfının birliği demagojilerini yırtmakta bir sakınca görmemiştir. “*Hâkim sınıflar kendi milliyetçi politikalarına karşı çıkan herkese ‘bölücü’ damgasını yapıyorlar. Sadece ayrılmak isteyen Kürtlere değil ayrılmak hakkını savunan, milli baskılara şu veya bu ölçüde karşı çıkan herkese ‘bölücü’ diyorlar*” (Seçme Yazılar; sf:313) belirlemesi ile hâkim sınıflar tarafından bölücü yaftasının yapıştırılmaması için hangi şartın gerektiğini açıkça göstermiştir: Milli baskı ve zulme hiç karşı çıkmamak şartı. Açıktır ki böylesi bir tavır ezen ulusun hâkim sınıflarının her türden baskısını yok saymayı, gözmezen gelmeyi gerektirir. Ki bu da **ulusal sorun özgülünde** hâkim ulus şovenizmine, sınıf işbirlikçiliğine denk düşer.

Kaypakkaya, sadece bölücülük demagojisini reddetmekle kalmamıştır. Ulusal sorunu “dış mihrakların” bir oyunu olarak lanse etmeye çalışan “sol”, “anti-emperyalist” maskeli her türlü teoriye de karşı çıkmıştır. Ulusal sorunu emperyalizmin uyguladığı ırkçı-şoven politikaların bir sonucu olarak göstererek kendi ezen ulus hâkim sınıfları ile el altından işbirliği yapan o zamanki Şafak revizyonistleri ve bilumum re-

“*Emperyalizm, ‘Türkiye halklarını birbirine düşman etmek ve ezme’ istediği, bu alçak emeller için her fırsattan, her imkândan yararlanmak istediği açıktır. Ama bu emelleri için bizzat kendisinin ırkçılık politikası güttüğü, sadece saçmadır.*”

“*Türkiye’de ırkçılık politikası yerli hâkim sınıfların politikasıdır; burjuvazinin siyasi bakımdan en geri kesimlerin ve feodalizmin politikasıdır; feodal ve feodal-burjuva eğilimidir.*” (Seçme Yazılar; sf:268)

Aktardıklarımızdan da anlaşılacağı gibi bir ülkede uygulanan ırkçılık ve şovenizm, o ülkenin hâkim sınıflarının en geri kesimlerinin politikalarıdır. Sorumluluğu bu sınıflara aittir. Emperyalistlerin ya da üçüncü güçlerin bu politikalarından bir şekilde yararlanıyor olmaları, olsa olsa bu politikaların halk düşmanı yüzünü gösterir. Elbette bu politikaları uygulayan ve savunanların da...

İbrahim ve Stalin yoldaşların bu konuda dikkat çektikleri bir başka nokta ise egemen ulusların ulusal baskı uygulamalarından sadece o ülkenin hâkim sınıfları değil onun çok küçük bir azınlığını oluşturan burjuva-feodal devlet bürokrasisinin de yarar sağladığıdır. “*Ama işler her zaman pazarla sınırlanmaz. Savaşına ‘bilek gücü’ ve salt ‘savunma’ yöntemleri ile egemen sınıfın yarı-feodal, yarı-burjuva bürokrasisi de katılır. (...) Savaşın iktisadi olandan siyasal olana aktarılması, yer değiştirme özgürlüğünün kısıtlanması, dilin kullanılmasına karşı engeller. (-) ‘rakip’ in başına dolu gibi yağar. Kuşkusuz bu türlü engeller yalnızca egemen ulusun burjuva sınıflarının çıkarına yaramakla kalmaz, ona egemen bürokrasinin özel ereklerine de yararlar.*” (Marksizm ve Ulusal Sorun; sf:22)

Stalin yoldaşın da vurguladığı gibi ulusal baskıdan egemen bürokrasi de kast amaçları doğrultusunda yararlanırlar. İbrahim yoldaş da ulusal sorun ve Kürt ulusal sorunu üzerine tezlerinde Türk hâkim sınıfları ile birlikte egemen bürokrasinin de bu durumdan faydalandığına vurgu yapmaktadır.

Bitirmeden önce belirtmeliyiz ki, İbrahim yoldaş ulusal baskının hedefine oturtulan ezilen ulus sınıflarını da açıkça ortaya koymuştur. “*Hatta milli baskıların esas hedefi, ezilen, bağımlı ve uyruk milletlerin burjuvazisidir.*” (Seçme Yazılar; sf: 262) Bu husus çok önemlidir. Çünkü ezilen ulusun gördüğü baskıyı sadece ezilen ulusun halkı ile sınırlama hatası çok sık yapılan bir hatadır. Ve ulusal hareketlerin sınıfsal niteliklerini, sınıf ittifakları politikalarını vb. çözümlemede hayati hatalara yol açabilmektedir. Bir diğer sakıncası ise ezen ulusun hâkim sınıflarının uyguladıkları ulusal baskının kapsamını daraltmasıdır.

Diyarbakır işkencehanelerinde katledilişinin 36. yılını andığımız şu günlerde İbrahim yoldaş, bize, ezen ulus şovenizmine karşı nerede ve nasıl durmamız gerektiğini göstermeye devam etmektedir. Kuşkusuz, İbrahim yoldaşın, ulusal soruna ilişkin görüşleri buraya aktardıklarımızla sınırlı değildir. Üzerinde etraflıca durulmasını da hak etmektedir. Kürt ulusal sorununun aldığı karmaşık yapı da bunu zorunlu kılmaktadır.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’yı anarken içinden geçtiğimiz süreçte dikkatimizi en fazla yoğunlaştırmamız gereken yer; Kürt ulusal sorununa “çözüm” reçetelerinin havada uçtuğu bu koşullarda ezen ulusun, ezilen bir ulus olarak Kürt ulusunun haklarını gasp etme girişimlerine karşı uyanık olabilmekten geçmektedir. Türk egemen sınıflarının açık-gizli, ırkçı-şoven, baskıcı ve sömürücü politikalarını boş çıkartabilmek için İbrahim yoldaşın açtığı yoldan ilerleyebilmektir.

münistlerin en önemli görevlerinden biri olarak güncelliğini korumaktadır.

İbrahim yoldaş kendi döneminde de bu konuda en ufak bir tereddüt göstermemiştir. Bu açık-gizli şoven yaklaşımların hepsinin gerçek niteliğini gözler önüne sermiştir. Egemen sınıfların “dış mihraklar” tarafından Türkiye'nin parçalanmak istediği ve bunu “boşa çıkarmak” adına yapılan her türlü milli baskı ve zulmün altında yatan nedeni eğip bükmekten teşhir etmiştir. “*Milli birlik*”, “*devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez birliği ve bütünlüğü*”, “*toprak bütünlüğü*” şiarları, burjuvazinin ve toprak ağalarının bencil çıkarlarının “pazar” a kayıtsız şartsız hâkim olma arzularının ifadesidir (Seçme Yazılar; sf:266) tespitini yaparak egemen sınıfların asıl derdinin kendi pazarlarına hâkim olmak olduğunu bir kez daha hatırlatmıştır.

revizyonist-reformist çevrenin buna benzer buna benzer tezlerini kıyasıya eleştirmiştir. Türk hâkim sınıflarının Kürt ulusu üzerinde uyguladıkları ırkçı-şoven politikaların gizlenmesine karşı çıkmıştır. Ulusal baskı ve sömürünün birinci dereceden sorumlularının o ülkede hâkim olan ulusun egemen sınıfları olduğunu vurgulamıştır. Emperyalistlerin ulusal sorunun açığa çıkardığı çelişkilerden faydalanmalarının onların doğası gereği olduğunu ama bunun ezen ulusun hâkim sınıflarının ırkçı-şoven uygulamalarını haklı çıkarmayacağını vurgulamıştır. Emperyalistlerin bu durumdan yararlanmaması için ezilen ulusun ezilmeye boyun eğmeye salık verilmesinin ezen ulus hâkim sınıflarıyla el altından aşâğılıkça uzlaşmadan başka bir anlama gelmediğini göstermiştir. Bu durumun altını şu sözleriyle çizmiştir: